

**MARTINI
CRVSI**

COMMENTARIOLVM IN
primam Demosthenis Olynthiacam
STVRMIANVM.

EIVSDEM SCHOLIA IN EAN
dem, & Epitome ex Diodoro Siculo de sta-
tu illorum temporum in
Græcia.

His addita est conuersio
IOAN. STVRMII.

ARGENTORATI EXCVDEBAT
Blasius Fabricius Chemnicensis.
M. D. LIIII.

D · P · E · G · A · D ·

NOBILIBVS ATQVE

STVDIOSIS ADOLESCENTIBVS

THEODORICO & PETRO GANSIIS

à Denstet Turingorum, fratribus germanis,

MARTINVS CRVSIVS

M. F. S. D.

Amicitia natura
socio est & co
mes gratifican
di uoluntas. I
deo amicitia po
test multum; &
ut multum po
test: ita saepenu
mero ad id faciendū impellit; quod
alioqui nō facile susciperemus. Hec
etiam mihi eius, quod antea in ani
mo non habueram, causa fuit. Ro
gauit me Blasius Fabricius: ut sibi
orationem aliquam Demosthenis
cum interpretatione Ioannis Stur
mij darem: idēq; ut liceret, ab eo facis
le impetrauit. Passus sum mihi per
sua

suaderi; ne aut hominis amici, & familiaritate coniunctissimi, uoluntati in re non inhonesta deessem: aut praeceptoris mei, quem summa obseruantia colere debeo, humanitatem aspernari uiderer. Non enim in una tantum, sed in cæteris etiã, quas explicasset, orationibus, idem mihi facere permisit. Principio uerò do eam: quæ primo loco apud Demosthenem posita est: eamq; do ita, ut neq; aliquid Sturmiæ dedita opera prætermiserim: neque facile de meo addiderim: nisi necessarium esset: quòd, illo docente, scribendo quædam assequi non potuissem. Ita tamen ea in re libertati meæ moderatus sum: ut nihil adijcerem: nisi mihi ab ipso dictum esse uideretur. Equidem nihil aliud spectauit: nisi ut græcæ linguæ, & Demosthenæ lectiōis studiosis prodesse. Itaq; adieci separatim: quæ uel ipsi mihi uenissent

sent in mentem: uel ab alijs etiam animaduersa, facere ad istam orationem putassem. Quin ad totius oratoris illius cognitionem uiam patefacere uolui. Quocirca uitam eius breuiter collegi: ex qua ipsius studia, consilia, acta publica et priuata, aliquo modo cognoscerentur. Eadem de causa *ὑπομνήματα* quandam ex Diodoro Siculo confeci: qui historicus propter temporum designationem: in quæ præcipuas res Græcorum distribuit: ad Demosthenem non solum utilis est, sed admodum necessarius. Nec ex eo tamen plura sumpsi: quàm quoad Demosthenes uixit, De Atheniensis urbis statu, de Macedonum amplificatione, de cæteris rebus Græciæ illis temporibus, multa sunt apud Plutarchum, Pausaniam, Arrhianum, Gemistum, Iustinum, Aemylum Probum: nec ex ipso Demosthene peti potest nihil.

PRAEFATIO

Verum ea omnia, si obseruentur, cum Diodoro facile coniungi poterunt. Necesse est errare nos saepe: & in magna caligine uersari: nisi ad Praestantissimorum autorum perspicuitatem lumen historiarum adferamus: quod non solum utilitates magnas habet: sed etiam multo est iucundissimum. Quare & nunc studiosis adiumentum ad optimi huius oratoris intelligentiam adferre conatus sum: & mihi in posterum, quod ad hanc partem attinet, laborem minuere. Nunc ut quaeram, quem in huius libelli editione appellem: non habeo necesse longe abire. Redibo in eam ipsam domum: unde mihi autor huius rei suscipienda extitit. Ad uos uenio, THEODORICE & PETRE GANSII: quibus cum mihi notitia & usus iam inde ab eo tempore intercessit: quo una in eadem domo, in qua adhuc sum,

sum, uiximus: quotidianaque etiam
 nunc inter nos consuetudine utimur.
 Vos item, ut ego, Sturmij audito-
 res, ex cuius schola ista nata sunt, es-
 stis: neque Ciceronem tantum, sed etiam
 Demosthenem ab illo explicari
 auditis. Hæc causa præcipue mouit
 nobilem uirum HENRICVM A-
 VVITZLEBEN: cuius summa præ-
 dicatur uirtus, & singularis erga bo-
 nas literas, atque homines literatos
 fauor: ut uos ad hoc gymnasium
 mitteret. Voluit enim prudens ille
 uester auunculus atque tutor: ut cum
 alijs artibus utriusque linguæ scien-
 tiam, quæ rerum affert cognitionem,
 ista ætate consequeremini. Id in hac
 potissimum urbe, apud istum maxi-
 me doctorem, ὃς γὰρ μὲν μορφὴν ἐπέωμι,
 γὰρ δὲ φρεσὶν ἐδιδάκει, facere uos posse
 existimauit. Qua in re ita uestris ra-
 tionibus prouidendi studiosus fuit:
 ut ne priuatis quidem, & domesti-

PRAEFATIO

cis magistris uos carere uoluerit.
 Primum enim Blasium, uestrum
 nunc hospitem, huc uobiscum mis-
 sit. Deinde Georgium Schetū præ-
 fecit. In cuius optimi, atq; in primis
 eruditi iuuenis locum: posteaquam
 ex hac uita, non paruo nostro dolo-
 re, discessit: iam uobis Iacobum Fa-
 briciū, ut uos uultis, præceptorē:
 ut ipse Iacobus uult, in studijs soci-
 um, substituit. Huius uestri auuncu-
 li tutorisq; erga uos amoris atq; stu-
 dio: & spei non solum ipsius, sed a-
 micorum omnium: summo uos ope-
 re decet elaborare: ut amore pieta-
 tis, uitæ honestate, diligentia in stu-
 dijs uestris, ad dei gloriam, ad publi-
 cam utilitatem, ad honorē uestrum,
 respondeatis. Quod tametsi per æ-
 tatem ipsi intelligitis: & uterq; ue-
 strum ad id suapte sponte incumbe-
 re paratus est: tamen alienas admo-
 nitiones, credo, non repudietis. Est
 enim

PRAEFATIO

enim eorum, qui id faciunt, beneuo-
lentiae significatio & amoris ea ma-
xima. Quam quidem ut & ego de
me hoc tempore uobis darem: quo-
niam graecis literis studetis: neque of-
ficio uestro eae sunt alienae: hoc uo-
bis munusculum dare uolui: quod
a uobis ad alios etiam, ab hoc gene-
re literarum non abhorrentes, per-
ueniret. Id, cuiusque modi est, spero
uos non grauare *δ' ἐφεσθ'*: *ὥς δ' καλὸν*
ἐν λυαδίᾳ δ' ὁ σιμῶν: praesertim iam nos
uo anno ineunte: qui ut faustè, feli-
citer, prospereque nobis omnib. eue-
niat: faxit Christus optimus maxi-
mus. Valete. Argento
rati Calen. Ian.

1554.

4

5

LIBA

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ
Ὀλυμπιακοῦ πρώτου λόγου.

Ολυμπιακῶν πόλεις ὑπὸ θράκῃς: ἑλλήνων
κὸν δὲ ταύτη τῶν γήσοικόντων δ' γένος,
ἀπὸ χαλκίδος φησὶ γένεσθαι. καὶ
δὲ Χαλκίδος Ἀθιωάδων ἀποικος. πολλοὶ ἢ πό-
λεμοι καὶ γῆσφοι φησὶ ὀλύνθου. Ἀθιωάδων
πε γὰρ ἐπολέμησεν, ἄρχουσι τῶν ἑλλήνων,
τὸ παλαιόν. ὧς αὖθις Λακεδαιμονίοις: χρό-
νω τε εἰς δύναμιν προῆλθε μέγα ἄλλω: καὶ τῶν
συγγενῶν πόλεων ὑπερῆκεν. ἡ γὰρ ὑπὸ
θράκῃς πολὺ τι γένος χαλκιδικόν. Φιλίπ-
πῳ ἢ τῶ μακεδόνων βασιλεὶς συμμαχίαν ὅς
ὀλύνθιοι ποικιλάμνοι: καὶ πολεμοῦντο
μετ' αὐτοῦ πρὸς Ἀθιωάδων δ' κατ' ἄρχας:
καὶ οὗτο μὲν Ἀνθεμουῖντα πρὸς τὸ μακεδόν-
ον εἰληφότον, πόλιν ἀμφισβητήσιμον
μακεδόνσι καὶ Ὀλυμπίοις: οὗτο δὲ ποτιδαι-
αρ, ἡ, Ἀθιωάδων ἐχόντων, ἐκπολιορκήσας
ὁ Φίλιππος, Ὀλυμπίοις πρὸς ἑσπεριν: ὕστερον
ὑποπτεύειν ἤρξαντο τὸν βασιλέα: ὁξῶντο
αὐτὸν ταχέως καὶ πολλὰ τὴν αὔξειν, οὐ
πιστὴν δὲ τὴν γνώμην. ἀποδημούντα ἢ τῶ
ρήσαντο αὐτῶν: πέμψαντο πρέσβεις πρὸς
Ἀθιωάδων, κατελύσαντο τὸν πρὸς αὐτοὺς
πόλεον

πόλεμον: ποιῶντες ὅσα πρὸς τὰς συνθήκας
 τὰς πρὸς Φίλιππον. Συνετέθειντο γὰρ ἡ κοινὴ
 ἡ πολεμὴν πρὸς Ἀθιναίους: καὶ ἄλλο τὸ
 δόξαν, κοινὴν παρῆσαν. Ὁ δὲ Φίλιππος πᾶσι
 λαοὺς προφάσεως ἐπ' αὐτοὺς δ' ἐόμηνος:
 τότε δὲ ταύτῃ λαβὼν: ὡς τὰς συνθήκας
 πρὸς Ἀθιναίους: καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τοὺς
 ἑαυτοὶ φιλίας ἐπισυναγόνους, πόλεμον ἐπέ-
 νεγκεν. Οἱ δὲ ἐπεπρόμψαντες πρεσβυς εἰς Ἀθή-
 νας πρὸς βοθείας. Οἷς ὁ Δημοκρίτης συνα-
 γορεύει: βοθεῖν κελεύων τοῖς Ὀλυθίοις.
 Καί φησι τὴν Ὀλυθίων σωτηρίαν ἀσφα-
 λειαν τῶν Ἀθιναίων εἶναι. Σωζομένων γὰρ
 τῶν Ὀλυθίων: ἔσθ' ἔποτε ἡμεῖς εἰς τὴν ἀττί-
 κὴν Φίλιππον: ἀλλὰ τοῖς Ἀθιναίοις ἐχθροί-
 ας ἔσεσθαι πλεονεχίαν τὴν μακεδονίαν: καὶ κτ'
 ποιεῖσθαι τὸν πόλεμον. εἰ δὲ ὑπὸ Φιλίππου γένε-
 ται ἡ πόλις αὐτή: ἀνεῖσθαι τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀθη-
 ναίου ὁ δὲ ὁ βασιλεῖς φησὶ δὲ διυσμάχῃ
 τῶν εἶναι τὸν Φίλιππον ὅχι, ὡς ὑπέσθηται: θάρα
 συννωρ ἐπ' αὐτὸν τὸς Ἀθιναίους. Διείλεται ἡ
 καὶ πρὸς τὸν δημοσίων χρημάτων: συμβουλεύων
 ποιῆσαι αὐτὰ στρατιωτικὰ ἀντιθεωρικῶν.
 Καὶ τὸ ἔθος ἀπρόσηλον ὅν, ὡς ἔχοντο οἱ Ἀθη-
 ναῖοι, ἀνάγκη ἀφαιρῆσαι. ὅτι ὅντος τὸ πα-
 λαιὸν θεῶν λιθίνον πρὸς ἀνδρῶν: ἀλλὰ φυλί-
 σθαι

θωρ συμπηγνυμένων ἐκείων: ἃ πάντων
 καταλαμβάνει τόπος απευδόντων: πλε-
 γάτε ἐγίνοντο, καί ποτε ἃ βράματα. ὅσοι κω-
 λύσαι ἐδελθόντες οἱ προσότες τῷ ἀθλιωαί-
 ων: ὡν κτλ ἐποιήσαντο τὸς τόπους: καὶ ἐκασον
 ἐδίει διελόναι διὸ οὐδὲ οὐδὲ: ἃ κατὰ βαλόντα θε-
 αν' ἐχθρὸν. ἵνα δὲ μὴ διοκῶσι οἱ πρὸς τὸν
 ἀναλώματι λυπεῖσθαι: ἐκ τῶ δὲ δημοσίου λαμ-
 βάνειν ἐκασον ἐτάχθη τὸς διὸ οὐδὲ οὐδὲ. γνέ-
 θην μὲν ὅτι δ' ἐβόη ἤρξατο. προῆλθε δὲ εἰς το-
 σάτον: ὥς τε ὅτι εἰς ὅσοι μόνον ἐλάμβανον.
 ἀλλὰ ἀπλῶς πάντα τὰ δημοσίου χρήματα
 διενέμοντο: ὅθεν ἃ πόλι τὰς στρατείας οὐκ ἔ-
 ροι κατέστησαν. πάλαι μὲν γὰρ στρατεύομενοι
 μιῶν πρὸς πόλιν πόλεως ἐλάμβανον. τότε
 δὲ γνέ τὰς θεωρίας, καὶ τὰς ἐορταῖς οἰκοι μέ-
 νοντες, διενέμοντο τὰ χρήματα. Οὐκέτι δὲ
 ἤθελον ἐξιστάειν, καὶ κινδυνεύειν: ἀλλὰ ἃ νό-
 μον ἐβόη πόλι τῷ θεωρικῶν τούτων χρημά-
 των: θάνατον ἀπειλῶντα ἃ γράψαντα μετὰ
 τεθῶναι ταῦτα εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν, ἃ γε-
 νέσθαι στρατιωτικά. διὸ δὲ δημοσίᾳς ἐύλα-
 βῶς ἀπῆλθε πόλι τούτοις συμβολῆς: καὶ ὑπε-
 ρωτήσας ἐσώθη: ὅτι σὺ γράφεις ταῦτα εἰς
 στρατιωτικά: ἐπιφέρει: μάστιγ', ὅτι ἐγωγε. ὅ-
 σαῦτα μὲν πόλι τῷ θεωρικῶν. Διείλεται δὲ
 ὁ ῥήτωρ

ὁ ῥήτωρ ἐπὶ πολὺ πολιτικῆς δυνάμεως: ὁ δὲ
 ὦν αὐτὸς στρατηγός: καὶ μὲν οἱ ξυγών, ὡς
 αὐτὸς εἰώθεσθαι, ποιεῖσθαι τὴν βοήθειαν. ὅσοι γὰρ
 αὐτίον εἰς ἔφη τὸ τὰ πράγματα ἀπολυθῆαι.

LIBANII ARGUMENTVM IN
 primam orationem Olynthiacam, conuer=
 sum à M. CRVSIO.

Olynthus erat urbs in Thracia: cuius ciues à
 Græcis orti fuerunt: ex Chalcide, quæ in Eu
 boæa est. Chalcis porrò Atheniensium colo
 nia. Multa uerò Olynthi bella, eaq; præclara. Nam
 & olim cum Atheniensibus, cum imperium Græciæ
 tenerent, bellum gessit: & iterum cum Lacedæmo
 nijs: ac paulatim uiribus aucta, reliquis eiusdem ge
 neris ciuitatib. antecelluit. Multa enim in Thracia
 gens Chalcidica erat. Cùm autem Olynthij societate
 cum Philippo Macedonum rege inita, bellum con
 iunctis copijs principio Atheniensibus facerent: &
 à Macedone tum Anthemuntē, de qua ciuitate in
 ter se disceptabant Macedones & Olynthij: tum Po
 tidæam, quam ui Atheniensibus ereptam Philippus
 Olynthijs concessit, acceperunt: postremò suspectum
 habere cœperunt regem, simul ob celerem eius ma
 gnamq; rerum amplificationem, simul propter ani
 mum parum fidum. Absentia itaq; eius obseruata:
 legatos

legatos miserunt ad Athenienses : & de bello cum
eis transegerunt: qua in re foedus cū Philippo ictum
violarent. Conuenerat enim inter eos, et de commu-
ni consilio bellum cum Atheniensibus gerere: & si
quid aliud uideretur, de communi sententia compo-
nere. Philippus, qui iam pridem causam in eos qua-
siuerat, tunc eam inuenerat: illis, ut ijs, qui foedus ru-
pissent, & qui ad hostes suos defecissent, bellum intu-
lit. Ipsi Legatos Athenas petitum auxilium mise-
runt: quorum causam Demosthenes agit: Olynthijs
opem ferre iubet: atq; horum conseruatione otium
Atheniensium contineri dicit. Dum enim Olynthij
sint salui: nunquam in Atticam regionem Philip-
pum inuasurum: sed Atheniensibus in Macedoniam
nauigandi, ibiq; belli gerendi facultatem fore. Quod
si in Philippi potestatem haec urbs peruenerit: iam
illi iter in Atticam patefactum esse. Vt autem popu-
lo animum aduersus illum augeat: non ita difficile
cum eo bellum gerere dicit, ut uulgò putetur. De pe-
cunia item publica differit: ac suadet, eam ex Thea-
tro ad militiam transferendam esse. Sed cum consue-
tudo, qua utebantur Athenienses, nota non sit: ne-
cesse est eam paulò altius repetere. Cum theatrum
antiquitus apud eos ex lapide non esset: sed tabulata
lignea coagmentarentur: singuliq; locum occupare
festinarent: uerberatio fiebat, & nonnunquam etiam
uulneratio.

vulneratio. Huic malo mederi cum vellet magistratus
 Atheniensium: loca uenalia proposuit: & singu-
 los dare duos obolos oportebat: hisq; datis, specta-
 di potestatem habere. Sed ne sumptu cives tenuiores
 grauari uiderentur: ex publica pecunia constitutum
 fuit singulos accipere binos obolos. Ab hoc fonte il-
 la cōsuetudo fluxit: manauit autem ita longè, ut non
 ad hanc rem modò sumerent: sed prorsus omnem pu-
 blicam pecuniam diuiderent: qua de causa eorum
 etiam in militādo industria relanguit. Antea enim,
 cū ad bellum proficiscerentur, stipendium à rep-
 capiebant. Tunc uerò domi manentes, in ludos &
 dies festos pecuniam insumebant. Non igitur uole-
 bant amplius exire, nec adire periculū: sed & legem
 de ista pecunia tulerūt: quæ mortem ei minitabatur:
 qui eam ad ueterem disciplinam reduci debere, &
 militarem fieri, retulisset. Quocirca etiam Demo-
 sthenes cautè huius rei suasionem attingit. Nam post-
 quam se ipse interrogauit: tu igitur legem fers, hanc
 debere ad militarem usum conuerti? respondet: Mi-
 nimè mehercule. Hæc de pecunia Theatrali. Verba
 etiam facit Orator de urbanis copijs: ciuesq;horta-
 tur, ut ipsi militēt: nec, uti cōsueuerint, mercenario
 milite auxilium portent. Eam enim causam
 esse dicit: propter quam reip:
 opes corruant.

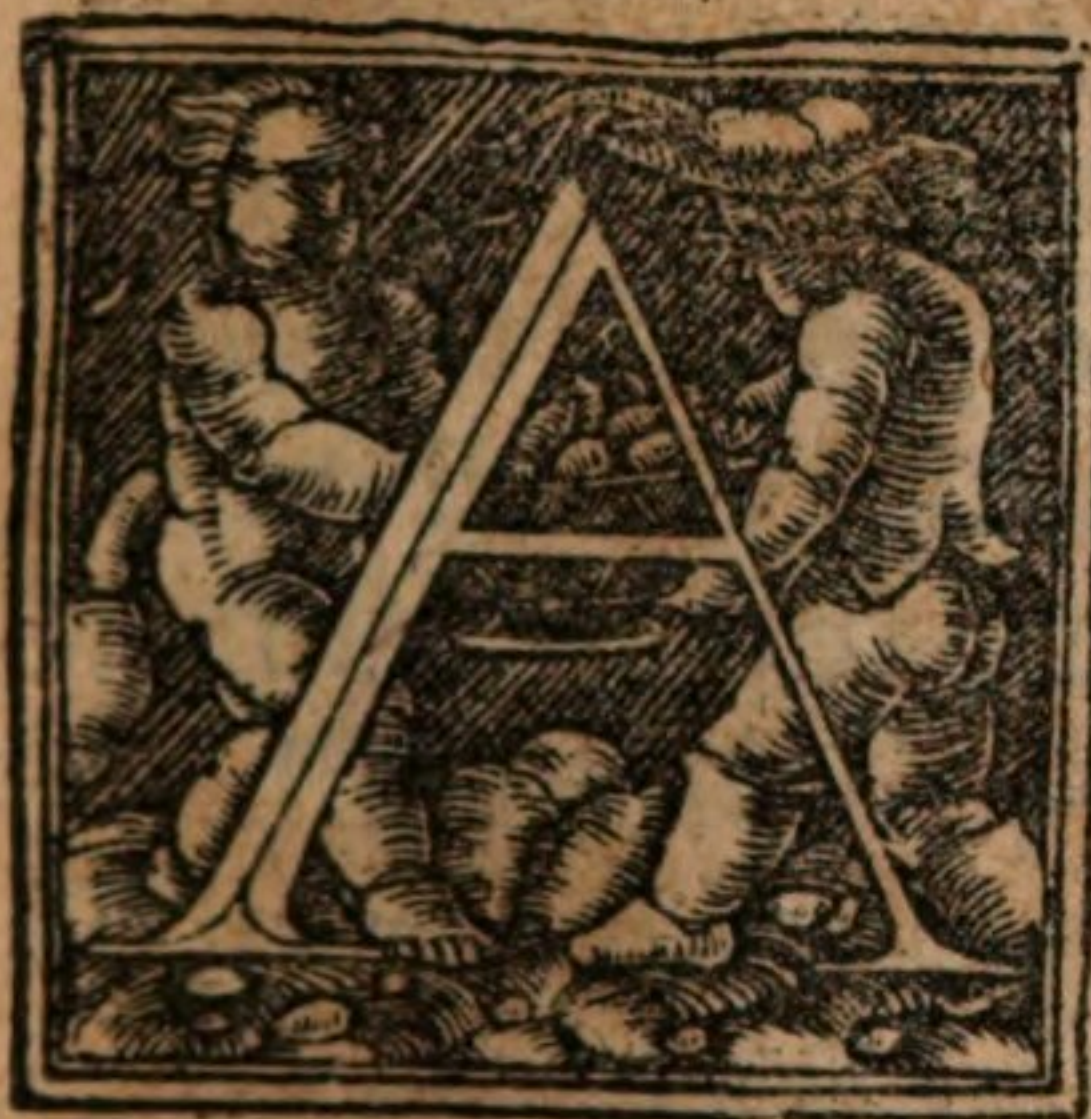
IN SCHOLAS STVR
mianas Iacobi Fabricij
Chemnicensis.

Vt uosum capiat uirum tabellā,
Pingendi uariæ magister artis
Timantes Satyros facit bicornes
Circum brachia cursitando thyrsis
Metiri undiq; pollicem Gigantis.
Sic Demosthenæ uolens uideri
Nervos, robora sanguinemq; linguæ,
Et Marci geniumq; copiamq;
Artem STVRMIVS artifex peritus
Monstrat: qua ueluti scienter unguis
Iuuentus studiosa metiatur
In paruo spacio: sed ipse nobis,
Si uellet modò, posset utriusq;
Vires ingenio suo referre.

ΔΗΜΟ

ΣΘΕΝΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΡΗΤΟ

ρΘ Ολιυθιακός λόγΘ α.

Ντὶ πολλῶν αὖ, ὧς
αὐδρες ἀθλῶνται,
χρημάτωι ὑμᾶς ἐπὶ
λέει νομίζω: εἴφα
νερόν γ' ἔνοιτο τὸ
μέλλον σωοίσθ' ἡ
πόλει: πόλι' ὦν νυν
νὶ σκοπέτε. Οὐδ'
δύνω τοῖθ' ὅτως

ἔχει: προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκέραιον
βυλομλίωρ συμβαλέειν. Οὐ γὰρ μόνον, εἴ
τι χρησίμοι ἐσκεμμένθ' ἦκει τις, τὸτ' αὖ
ἀκέραιαν λάβοιτε: ἀλλὰ καὶ τῆς ὑμετέ
ρας τύχης ὑπολαμβάνω: πολλὰ τῶν θεόν
των ἐκ τοῦ πρᾶχ' ἡμᾶς γίνοισιν αὖ ἐπελθεῖν
πεῖρ: ὥστ' ὅτ' ἀπάντων ῥαδίαν τὴν τοῦ συμ
φέροντος ὑμῖν αἰρεσιν γενέσθ'. Οὐ μὲν ὅρ' παρ
ὦν καιρὸς, ὧ αὐδρες ἀθλῶνται, μονονυχίλ
γει φωνὴν ἀφίεις: ὅτι τῶν πραγμάτων ὑ
μῖν ἐκείνων αὐτοῖς ἀντιληπτοῖς ὄσιν: εἴπερ
ὑπέρ

ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε. Ἡμεῖς δὲ
 οὐκ οἶδ' ὅντιν' αἰμοὶ δοκῶμεν ἔχειν τροπὴν
 πρὸς αὐτά.

IOANNIS STURMII

conuersio.

Magna ego pecunia, Athenienses, uobis potius fore arbitror; si per
 spicuum fiat, quid è repub. futurum
 sit in ijs rebus: de quibus à uobis est
 instituta deliberatio. Quod quum
 uerum sit; etiam uos decet, studiose
 uelle eos audire: qui uobis cōsiliū
 dare conentur. Non enim solūm, si
 quis domo meditatus aliquid adfer
 rat, quod utile sit; id uobis, postea
 quam intellexeritis, suscipiendum
 est; sed uestræ etiam fortunæ esse exi
 stimo: multa, quæ opere precium est
 fieri, subito nōnullis in mentem ue
 nire ad dicendum: ut ex omnibus fa
 cile possit utilitatis delectus haberi.
 Hoc igitur tēpus, Atheniēses, pro
 pemodum quasi uocem emittit: sus
 cipiendā uobis esse hanc causam: si
 modò

modò de uestra salute curā aliquam geratis. Sed nescio quónam simus nos in his rebus animo præditi.

ORationes Olynthiacæ tametsi habitæ sunt diuersis temporibus: tamen coniunctæ sunt inter se quodam ordine naturali. Primum enim est, consilium dare: deinde ad rem suscipiendam excitare: cum non pati ciues suos falli: sed in constantia negotij suscepti confirmare. Id Demosthenes in his orationibus facit. In prima enim suadet, opem Olynthijs aduersus Philippum ferendam esse: in secunda populum cunctantem excitat: in tertia elatum fortuna meliore castigat: et ad ea, quæ reliqua sunt, prudenter et constanter administranda adhortatur. Quod ad statum causæ attinet: omnes sunt πραγματικῆς σάσεως: quoniam habent considerationem futuri temporis. Suadet enim Demosthenes, auxilium Olynthijs ferendum esse: idq; ad decus et utilitatem populi pertinere. Apud Hermogenem κεφάλαια, hoc est, partes status negotialis sunt sex: τὸ νόμιμον, τὸ δίκαιον, τὸ συμφέρον, τὸ δυνάτον, τὸ ἐνδοξον, τὸ ἐκβεβόλητον. Primum est τὸ νόμιμον, lex: quia dicit Hermogenes omnem, πραγματικῶν uel esse ἔγγραφον: quæ ex aliquo scripto ortam disceptationem habet: uel ἄγγραφον,

Argumentum
orationum
harum.

Status.

φον, quæ nullo scripto continetur. Quid uerò id,
 quod lex iubet, iustum esse debet: ideo rectè secun-
 do loco τὸ δίκαιοι, æquitas sequitur. Tertium est
 τὸ συμφέρον. Sæpe enim homines magis utilitate,
 quàm aut lege, aut æquitate mouentur. Sed multa
 sunt utilia: quæ tamen fieri non possunt: ideo sequi-
 tur τὸ δυνάστοι. Sub utilitate cōprehendo etiam τὸ
 ἀναγκαῖον: sub eo, quod fieri potest, τὸ ἰσχυρόν,
 τὸ χαλεπὸν, τὸ ἀδύνατον. omnia autem de-
 bent esse honesta et gloriosa: ideo quæ quintum est τὸ
 εὐδόξον. Vltimò spectandus etiam cuiusq; rei euen-
 tus. Sed quæ in iuridicali statu uocantur ἐκβαῖτα:
 ea in negotiali dicuntur ἐκβασίμια: propterea
 quòd ille præteritarū, hic futurarū rerum sit. De-
 mosthenes habet maximè τὸ συμφέρον, ἀναγ-
 καῖον, εὐδόξον, ἐκβασίμιον. Ostendit enim,
 non modò utile esse: sed etiam necessarium, et glo-
 riosum: si feratur Olynthijs auxilium: et quid inde
 sit futurū. Est igitur hic status negotialis: genus uerò
 Genus causæ. causæ, deliberatiuum. Partes orationis sunt tres: ex-
 ordium, confirmatio, peroratio. Genus uerò dicen-
 Partes ora- di est summum: quod ita esse, intelligitur ex prima
 tionis. et postrema orationis parte. Vt enim exordium bre-
 Genus dicendi ue est: ita peroratio breuissima. Summum dicendi
 genus habet amplificationem cum motu: medium,
 amplificationem sine motu: illa uerò tenuis idea, καὶ
 βαροῦσα

καθαρότης, hoc est, puritatem. In exordio debet esse
 splendor, in epilogo ardor. Et hic non sunt. Est
 tamen gravitas maior: quam aut in epistolis, aut in
 philosophorum disputationibus. Ἀντὶ πολλῶν αὖ,
 ὧ αὖ δέξας,) In generibus dicendi rectè instituendis
 est una præcipua virtus: quæ pertinet ad sapientiam
 oratoris: καὶ πρότερον: ut videamus, quid deceat in
 quavis causa. Omnino enim ineptum est, in rebus ar-
 duis, ad salutemque reipub. pertinentibus, longè uti
 exordio: quum præsertim auditoribus, qui ultrò pa-
 ratissimi sunt ad audiendum, id ingratum sit. Ideo Demo-
 sthenes brevissimo exordio utitur: et statim venit ad
 causam. Exordium sump- um est ἀπὸ τῶν πραγμάτων,
 ἀπὸ ὑποδιαλέξεως προσώπων, ἀπὸ
 καὶ καὶ ἀπὸ ἐπιτιμήσεως Res magna est:
 cuius deliberatio debeat anteferri magnæ pecuniæ.
 tempus tale, ut omnes Athenienses debeant diligen-
 ter audire. Quod ad personas attinet: facit duo gene-
 ra oratorum. Vnum, quod meditatum venit ad di-
 cendum: alterum, quod subito dicit. Postrema uerò
 sententia habet reprehensionem, sed valde lenem.
 In hoc ipso exordio facilè potestis uidere: hoc genus
 dictionis esse remissum. Primum, ipsum exordium
 indicat, ut et peroratio: cuiusmodi sit idea. Pertinet
 enim id magis ad σαφήνεια, quam ad μέγθος.
 Est hic mera καθαρότης, puritas: et εὐκρίνεια
 distinctio

Exordium.

Inuentio exor-
dij.Idea huius ora-
tionis remissa.

Verba.

Res.

distinctio sententiarum: quæ duo pertinent ad ipsam
 σαφλώειαν, diluciditatem. Deinde ista etiã δ' ἰσχυ-
 ρεσις personarum est indicio. Ostendit, se unum esse
 se ex ijs: qui subito dicunt. Subitæ autem orationes
 sunt summissi generis. Tertiò, etiam ex uerbis appa-
 ret genus dicendi. Omnia uerba sunt quotidiana, pu-
 ra & propria. Quanquam in ijs est copia: uocat τὰ
 μέλλον συνοίσειν, χήσιμον. Τὰ θεόντα: quæ
 omnia sunt ἰσοδυναμούντα. Genus igitur dicendi
 est Atticū, breue, pressum, siccum, & sanum. Αὐτὶ
 πολλῶν αὖ.) prima pars exordij pertinet ad at-
 tentionem: habet magnitudinem rei: & est etiam à
 tempore. χημάτων) Interpretes græci pu-
 tant dictionem χημάτων habere magnam uim
 hoc loco. Demosthenem enim ideo nunc eo uerbo
 uti: quia postea eos adhortaturus sit: ut τὰ θεωρικά
 faciant στρατιωτικά: ut pecunia, quam in ludis &
 spectaculis consumeabant, utantur ad bellum geren-
 dum. Non est contemnendum hoc iudicium Vlpia-
 ni. τὸ μέλλον συνοίσειν.) hoc ideo dicit: quia
 genus causæ est deliberatiuū: cuius finis est τὸ συμ-
 φέρον & χήσιμον. πῶς ὁρνεύει σκοπεῖ-
 τε) χρηματισμός est bonus, quia πλεονωτι-
 κός. Ὅτε τοίνυν τὸδ' ὅτως.) hætenus pri-
 ma pars exordij. causam nullam ponit: sed statim po-
 nit τὴν ἐκβασιν, conclusionem. Omnes enim ex-
 ordij

ordij partes sunt breues. Hæc est altera pars: quæ
 pertinet ad oratores: eos postulat audiendos esse.
 Hic etiam est attentio. conclusio ista habet κατὰ
 σκευὴν: in qua est ὑποδιαλέγετις: quæ est, quum
 inueniuntur duo genera rerum aut personarū. Hi-
 betis apud Hermogenē lib. 1. de Inuent. quod lexor-
 dia sumantur ὅς ὑπολήψεως, ὅς ὑποδιαλέγε-
 σις, ἐκ πόρισίης, ἀπὸ καὶ ὅ, ἀπὸ τῶν
 πραγμάτων. Personæ tractatio hoc loco est tri-
 partita. Primum est propositio generalis, τὸ ἀόρι-
 στον: debetis omnes audire: qui consilium dare uo-
 lunt. Deinde ὑποδιαλέγεσις: nō solum meditato-
 sed etiam eos, qui subito consilium dant, audire debe-
 tis. Postrema sententia causam habet, τὸ τελικόν
 αἰτιον: ut ex omnibus delectus utilitatis haberi
 possit. ἐσκεμμένον) est proprium uerbum:
 quia antea dixit, σκοπεῖτε. Ο μὲν δὲ παρὼν
 καὶ ὁ.) hætenus rem et personā: nunc τὸν και-
 ρόν, tempus, tractat. φωνὴ ἀφίσις.) est ineptum,
 dicere, hoc loco esse προσωποποιίαν: sed est ὑ-
 περβολὴ et εἰκὼν: ut nihil sit exultans et exi-
 mium hoc loco in uerbis, nisi in hoc uerbo. Sed προ-
 σωποποιία est in graui dicēdi genere: cum rei in-
 anime sermonem tribuimus: aut cum mortuos exci-
 tamus: et loquentes inducimus. αὐτιληπτόν
 ἐστίν.) κατὰ τὰς αἰτίας causa: sed γρηκὴ, et obscu-

Personæ tra-
 ctatio.

Reprehensio.

Genus compositionis.

ra. Nondum enim dicit suum consilium.
 Ημεῖς δ' ἔκ οἱ δ' οὐτινὰ μοι.) Postrema sententia habet ἐπιτίμησιν, breuem increpationem, et lenem. Se etiam admiscet: nescio, quomodo in hac causa affecti simus est pulcher ἡματισμός.
 Haec tenus ea, quae pertinent ad inuentionem et uerba. Exordium breue quidem: sed uerè Atticum: et μεσότῃα, hoc est, quasi plenitudinem sententiarum habens: ut rem, personam, causam, tempus, reprehensionem. Verba omnia καθαρά et οἰκεία. Videamus nunc etiam τὰ κῶλα. Περίοδοι omnes sunt breues: Vnde etiam apparet tenuitas huius orationis. Ἀντὶ πολλῶν ἄρ.) Est periodus ῥίκωλῳ, sed μέγρῳ, et in fine βραχύκωλος. Ὅτε τοίνυν.) Δικωλία. hæc comprehensio primæ est contraria. habet enim principium breue, exitum longiorem. Hoc semper uobis obseruandum est: ut post μέγρῳ sequatur μακροκωλία: ita oratio fit rotunda. Cicero potuit animaduvertere ex orationibus Demosthenis: quòd uno spiritu potuerit duas eiusmodi periodos pronuntiare. Quomodo ex orationibus et scriptis? ut hoc loco: ut ex duobus hemicyclis fiat circulus absolutus. ἔγὰρ μόνον.) τετράκωλῳ, ἢ ἐπισύνῳ ψιν membri. Sic oratio grandescit, non uerbis, sed compositione: id tamen latet. ἥκει τις.) primum membrum

membrum. λαβοῖτε.) secundum. ὑπολαμ-
 βάνω) tertium. ἐπελθεῖν εἰπεῖν.) quartum.
 ὥς' ὅζ' ἀπ' αὐτῶν) quintum membrum, sed extra
 periodum. ὁ μὲν δὲ παρῶν) quarta periodus est
 τρίκωλον: uel potius etiam δίκωλον.
 ἀφ' οὗ.) membrum primum, χοινοτενὲς ἔσμεν
 κρείν. ἀντιληπτέον δ' εἶναι.) secundum, non tam
 longum. φροντίζετε.) fuit ambitus absolu-
 tus: quia sententia fuisset ἀπ' κρείστων, perfecta:
 tamen tertium membrum annectitur. cum ad perfectam
 ἔτι ἀπ' ἀφανσίου aliquid additur: est ἐπισύ-
 ναψις. ἡμεῖς δ' ὅκ.) Postrema est ἡ μονοκώ-
 λια. Etsi enim audacter uelit dicere: tamen dicit ti-
 midè, ἔσ non apertè: sumus nimium ignaui ἔσ ne-
 gligentes. Sic genus sententiarum, uerborum, ἔσ
 compositionis ostendit: hoc genus dicendi esse subtile
 ἔσ summissum. Atq; hactenus exordium.

Εἰ δὲ τὰ γ' ἐμοὶ δοκῶντα: ψηφίσασθαι μὲν
 ἔστι τὴν βοήθειαν: καὶ πρᾶσκειν ἄσασθαι τὴν
 ταχίσιν: ὅπως γινώσκοντες βοηθήσῃτε: καὶ μὴ
 πάθῃτε ταῦτ', ὅπερ καὶ πρότερον: προσβί-
 ας δὲ πέμπειν, ἥ τις ταῦτ' ἐρεῖ: καὶ πρᾶσαι
 τοῖς πράγμασι. ὥς ὅτι μάλιστα ὅσον δέσθαι:
 μὴ πανδρῶν ὡν, καὶ δεινὸς ἀνθρώπος
 πράγμασι χρῆσθαι: τὰ μὲν εἰκῶν, ἥνίκα αὖ
 τύχῃ

τύχῃ: τὰ δ' ἀπειλῶν (ἀξιώπις δ' ἄρ' εἰς
 κότῳ φαίνοισι) τὰ δ' ἡμᾶς διαβάλλων, καὶ
 τὴν ἀπυσίαν τὴν ἡμετέραν: ἔειπεν, ἵνα
 κατασκήσῃτε τῶν ὅλων πραγμάτων.

ἐνδεσιν.

Hęc igitur faciēda censeo: decer-
 nēda auxiliā esse: eaq̃ quāprimū m
 & quām celerrimē comparanda: ut
 milite Atticī nominis opem feratīs:
 nec illud idem patiamini, quod aliis
 quando ante ea: Deinde mittēdos le-
 gatos, qui hęc indicent: & intersint
 negotiis gerendis. Nam illud maxi-
 mōpere metuendum est: ne Philip-
 pus, ut homo est ueterator, & acer
 in rebus suscipiendis: partim dissimulādo, quum id tempus requirat:
 partim minando (nimirum uerō si-
 dem ea re sibi comparet) partim eti-
 am reprehendēdo nos, absentiamq̃
 nostram: immutet aliquid, aut de
 summa rerum auellat.

Post exordium occupat secundum locum ἡ πρό-
 τας τῆς ἀποδείξεως: propositio confirmā-
 tionis, & causae totius. Est autem διμερής, pro-
 positio

sitio bipartita: nempe paranda & mittenda esse au-
 xilia: atq; legatos mittendos. Ista propositio habet
 pulcherrimam methodum. Non enim omnia in ea
 ponuntur, quæ ponenda erant. Facienda erat hic pe-
 cuniæ mentio ad militem alendum: sed orator, quia
 hic locus erat periculosus, τὰ θεωρητικὰ silentio
 præterit. Est & hoc aliâs in methodis Demosthe-
 nis: non omnia simul dicere, sed paulatim, καὶ χω-
 ρισμῶν, hoc est separatim. Ideo etiam hoc loco pro-
 ponit tantummodò γενικῶς, generatim. Est au-
 tem propositio hæc ἐγκειμένη, rationibus
 comprobata: sed ὁ τελευτῶν. Nam de auxilijs mitten-
 dis breuiter hic dicitur: quia idem postea per totam
 orationem confirmatur. Legatos uerò mittendos,
 hoc loco statim & si paucis confirmatur: nec am-
 plius postea attingitur. Adhuc orator uersatur in
 remisso dicendi genere: finem habet tantum τὸν ὡς
 si ut doceat, auxilia & legatos esse mittendos. Sed
 posterior pars, quæ est de legatis, acuta est. Nam o-
 stendit rationes: quibus in regno suo amplificando
 Philippus usus est: d. Rumulationem, minas, uitupe-
 rationem. ἔστι δὲ τὰς ἐμοὶ δοκούντας.) senten-
 tia ista est λευκαῖα, pura: hæc sunt, quæ mihi plac-
 cent. ἡ πρώτη αἰτία.) prima pars huius delibera-
 tionis. ὡς ἐν δὲ.) ex hoc ipso agro. est ἐμφασίς
 in hac particula. Athenienses, ut & aliæ gentes, hæ-
 bebant

χωρισμῶν
 oratorius.

Tractatio pro
 positionis.

habent duo genera militum: unum, τῶν οἰκείων ἢ πολιτῶν, civium suorum: alterum, τῶν μισθοφόρων ἢ ξένων, militum peregrinorum. Dicit orator, ex hoc ipso agro conscribendum esse exercitum.

ὥς τε καὶ πρότερον.) ratio, quæ est sumpta ἐκ τῆς βασιλῆως. πρότερον) scilicet propter tarditatem et dubitationem. Nam populus Atheniensis erat acer in decernendo: sed in exequendo tardus: ut ex secunda Olynthiaca intelligitur. Hæc est ἡ καὶ σκευή, sed ἀτελής, ut dictum est. Nam paucis confirmatur, opem esse ferendam: propterea quòd idem per totam orationem deinceps confirmetur. πρεσβείαν δὲ πέμπειν.) pars altera. est ὑπαλαγὰ

ὑπαλαγὰ.

in illo, πρεσβείαν πέμπειν. Sed sunt quædam ὑπαλαγαὶ ita apertæ: ut nihil differant à proprijs et quotidianis formulis: ut, legationem mittere, hoc est, mittere legatos. ὥς δὲ μάλισα.) confirmatio

**Confirmatio
legatis mit=
tendis.**

posterioris partis: quæ est copiosior et firmior.

Quia enim hanc partem postea relinquit: ideo eam hoc loco tractat absoluit. πανδρυς.) est actio

num. δεινός.) est ingenij. Τὰ μὲν εἰκῶν.) cecidens, dissimulans. Sententiæ in summisso genere sunt

**Sententiæ
acute.**

acute. Acute sententiæ sunt, quæ habent consilia, aut partitionem. Ostendit, quibus rationibus creuerit

Philippos: τῇ ὑποχώρῃσει, τῇ ἀπειλῇ, τῇ διαβολῇ τῶν ἀντιπάλων. ἀξιοπιστός.) possit
sibi

sibi fidem facile comparare. potest dissimulare, cum opus est: potest minari, cum in armis est: potest vituperare hostes, cum non celeriter suis succurrunt.

Οὐ μὲν, ἀλλ' ἐπεικῶς, ὥς ἄνδρες ἀθλῶν οἱ, τοῖσι: ὅπερ δυσμαχότα τόρ' ὅσι τ' Φιλίππου πραγμάτων: καὶ βέλτιστον ὑμῖν. τὸ γὰρ εἶναι πάντων ἐκείνου, γνῶντα, κύριον, καὶ ῥήτορον, καὶ ἀπορρήτων: καὶ ἀμαστρατηγόν, ἀδελφόν, καὶ ἰαμίαν: καὶ πανταχὸς αὐτὸν πρῆναι θεῶν στρατεύματι: πρὸς μὲν τὰ τοῦ πολέμου ταχὺ καὶ ἡγεμονίαν πράττειν, πολλῶν προέχον: πρὸς δὲ τὰς καταλλαγὰς: ἅς αὐτὸς ἐκείνῳ ποιῆσαι τοῦ ἄσμενον πρὸς ὅλους θίους: γνῶντίως ἔχει. Δὴλον γάρ ὅσι τοῖς ὅλοις θίοις: ὅτι νῦν ἐπὶ δόξης, ὅσι ὑπὲρ μέγας χώρας, πολεμῶσιν: ἀλλ' ἀναστάσεως, καὶ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος: κηρύσσειν ἅτ' Ἀμφιπολιτῶν ἐποίησε τὸς πρῶτοντας αὐτῶν τῶν πόλεων: καὶ τῶν δυνάμεων τὸς ὑποδευξάμενους: καὶ ὅλους ἈΠΙΣΤΟΝ, οἶμαι, ταῖς πολιταῖς ἢ τυραννίς: ἄλλως τε καὶ γόμορον χώραν ἔχωσι.

Quamquam illud percommode accidit: ut, quod difficilimum sit in Philippi

Philippi rationibus: id uobis sit cō-
modissimum. Nam quod illius sit
autoritas unius in dicendis senten-
tijs, & in consilijs secretioribus: &
imperator sit simul exercitus, & do-
minus, & quæstor: & ubiq; in exer-
citu adsit: ad gerendum celeriter &
tempestiuè bellum, plurimùm ual-
let: ad societatem autem: quam ille
libenter cum Olynthijs coiret: con-
traria ratio est. Illud enim perspicu-
um Olynthijs est: non de gloria eos,
aut de aliqua agri parte, bellum ge-
rere: sed de euerfione & seruitute pa-
triæ. Sciunt etiam, quid in Amphis-
politianos statuerit: qui ei tradide-
runt urbē: & in Pydnæos, qui eum
in urbem admiserunt. Deniq; Inis-
da res est ciuitatibus regia potestas:
præcipuè uerò si sit in uicinia.

*Hic incipit Confirmatio: quam græci uocāt ἀπὲρ
ἀσφύ. Exordium fuit modicum, utem propositio.
Demosthenes semper est neruosus & lacertosus.*

Pars

Pars ista tertia incipit à refutatione. Hic uidentia est collocatio. Refutatio aliquando fit in exordio, ut in oratione Cecinnana: aliquando post confirmationem: aliquando in confirmatione: aliquando ante confirmationem, ut pro Milone, et hoc loco. Nihil uidebatur obstare Atheniensibus, nisi quod Philippus putabatur esse $\delta\upsilon\sigma\mu\acute{\alpha}\chi\eta\tau\omicron\varsigma$ et $\delta\upsilon\pi\omega\omicron\lambda\acute{\epsilon}\mu\eta\tau\omicron\varsigma$. Hoc tamen si concedit: tam è ostendit, quàmuis horribile sit, prodesse Atheniensibus. Nā quod Philippus omnia solus agat: et quod tyrānus sit: esse suspectum Olynthijs: idcoq; eos facile ab Atheniensibus in officio contineri posse. $\epsilon\pi\iota\epsilon\iota\kappa\omega\varsigma$.) hoc uidetur esse uerbū $\pi\omega\lambda\upsilon\sigma\eta\mu\omicron\upsilon$: significare uerisimile: pertinere ad prouidentiam deorum: significare id, quod fatale est. ego uerto, percomode accidit. $\delta\upsilon\sigma\mu\alpha\chi\acute{\omega}\tau\alpha\iota\omicron\nu\delta\epsilon\iota$.) $\delta\upsilon\sigma\mu\alpha\chi\omicron\upsilon$ uocat hoc loco, quod molestum est: et quod Atheniensibus metum inijcit maximum. Sed non uult dicere, ciues suos timere. Utitur ergo meliori uocabulo. ὅ γὰρ εἶναι. Ratio, quæ incipit ab $\omicron\mu\omicron\lambda\omicron\gamma\acute{\iota}\alpha$: jactetur, nec paucis, sed pluribus uerbis: commemorat multa in Philippo, quæ sunt magna. Ista sententia sumpta est ex Regia potestate, $\epsilon\kappa\tau\eta\varsigma\mu\omicron\nu\alpha\rho\chi\acute{\iota}\alpha\varsigma$. $\text{ἐν τῶν καὶ ἀπορρήτων.}$ habet auctoritatem in publicis et priuatis consilijs. $\sigma\epsilon\alpha\tau\eta\gamma\omicron\varsigma$.) Differunt inter se $\sigma\epsilon\alpha\tau\eta\gamma\omicron\varsigma$, καὶ $\sigma\iota\epsilon\omega\omicron\tau\eta\varsigma$. $\sigma\epsilon\alpha\tau\eta\gamma\omicron\varsigma$ est, quicumq; ducit exercitum

Principium
confirmationis
à Refutatione.

Concessio.

Argumenta
huius refuta-
tionis.

citum: missus uel à ciuitate, uel à rege. Qui uerò mis-
sit eum, est δ' ἐπὶ ὅτις. Ergo creuit oratio. Illius
auctoritas est in dicendis sententijs, in consilijs, in ex-
ercitu ducendo, in pecunijs. ταμίαν.) in pecu-
nia nerui belligerandi sunt siti. Sunt præclaræ uir-
tutes Regis: fatetur hæc orator libenter: ut ad simi-
les uirtutes ciues suos excitet. πολλὰ προέχει.)
plurimum ualeat, plurimum non potest, plurimum ad-
fert: ut pro Milone: non adferunt tamen oratori ali-
quid. Hæc omnia in bello plurimum ualent: sed in so-
cietate constituenda minimum. Hoc iam probat tri-
bus: causa finali, exemplis, & sententia generali.
δ' ἡ λόγος γὰρ ὅτι.) In utr. q; parte orator est copio-
sus, μέσος: antea ἐν τῇ ὁμολογίᾳ, nunc ἐν τῇ
ἀφαιρέσει. Nam ἡ μέσότης etiam potest cadere
in summum genus dicendi: ut igitur antea tribuit
multa Philippo: ita etiam nunc multa ad suas ra-
tiones dicit. δ' πῶς δόξας.) prima ratio, sumpta
ἐκ τῶν τελικῶν αἰτίων: hoc non ualere mul-
tum ad societatem faciendam. Nam finem bell. fore
non gloriam, non partem agrī: sed interitum & ser-
uitutem. Ostendit triplicem finem bellorum. Homi-
nes bello gerunt uel δ' ἵνα πλὴν δόξας, ob gloriam,
existimationem: uel ut aliquid ad ditionem suam ad-
iungant, propter utilitatem: uel ut seruitutem &
mortem depellant, ob necessitatem. Demosthenes re-
mouet

mouet duo, tertium retinet. Causæ illæ maximè mouent, seruitus aut interitus, exempla, ingenium tyrannorum. ὑπὲρ μέρους χώρας.) Latini dicunt, pugnare pro libertate. graeci dicunt καταχυσικῶς, πολέμῳ ὑπὲρ ἀνασάσεως ἢ ἀνδραποδισμού. καὶ ἴσασιν.) Iam probat duobus exemplis, Amphipolitano et Pydnaeo. παραδόντας.) non dicit, προσδόντας. Nam προσδόναι est paucorum et proditorum: παραδόναι uero publici consilij. Αμφιπολιτῶν.) De Amphipoli diu et multum inter Philipum et Athenienses pugnatum est: sed eos Philippus diuturnitate belli fatigauit. ὑποσχεσάμενους.) ὑποσχεσάμεθα presentem cum exercitu: παραδίδωμεν etiam absentibus. καὶ ὁλῶς ἀπιστοῖ.) claudit iam sententia generali, accommodata ad rem presentem, à proprio Regum. ἄλλως τε.) est quædam πρόσληψις in hac sententia.

Ταῦτ' ἔργον γνώτας ὑμᾶς, ὧ ἀνδρες ἀθιωταῖοι: καὶ τὰλλα, ἀπρὸς ἡμᾶς, πάντα γνώθυμα μένεις: φημὶ δὲ μὲν ἐθέλῃσαι, εἰ προσυβῆναι: καὶ τοῦ πολέμου προσέχεις, εἴπερ ποτε, εἰ νῦν: χεῖμα ἴα εἰσφέροντας προθύμως: εἰ αὖτ' ὅς τις ἐξείντας: καὶ μηδὲν ἐλείποντας. Οὐδὲ γὰρ λόγῳ, οὐδὲ σκῆψις ἔσθ' ὑμῖν, τὸ μὴ δέ
 6 οντα

οντα ποιῆν ἐθέλει, ὑπολείπει. Νυνὶ γάρ, ὅ πάντες ἐθρυλέεσθε, ὥς ὀλυμπίους ἐκπολεμῶσαι δει Φιλίππῳ, γέγονεν αὐτόματον. Ἐταῦτα, ὥς αὐτοῖς ὑμῖν μάλα συμφέροι. Ἐμὲ γὰρ ὑφ' ἡμῶν περὶ αὐτῶν, ἀνείλοντο τὸν πολέμου: σφαλεροὶ σύμμαχοι, ἔμέχρι τούτων αὐτῶν ἐγνωστότερον ἦσαν ἰσως. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν πρὸς αὐτοὺς ἐγλήπημάτων μισοῦσι: βαίαν εἰκὸς τὴν ἐχθρὰν αὐτοῦς, ὑπὲρ ὧν φοβῶντο καὶ πεπόνθασιν, ἔχειν.

Si igitur hæc animaduertistis, Athenienses: & cætera omnia consideratis, quæ necessaria sunt: etiam atque etiam decere uos dico: promptis animis esse, atque excitari: & de bello cogitare, si aliàs unquam, nunc potissimum: conferre pecuniam cum alacritate: uos ipsos obuiam proficisci: & in nullis deesse negotiis. Nulla enim oratio, nulla excusatio reliqua uobis est: ut ea, quæ facienda sunt, non suscipiatis. Nunc enim, quod omnium uestrum sermonibus fuit iactatum, necessarium esse, Philip-
po

po Olynthios fieri hostes, ulrò eue-
nit: idq; maximo uestro commodo.
Nam in nostro impulsu atq; consilio
bellum mouissent: infirma futura
esset societas: & ad tempus aliquod
fortasse in hac manerent sententia.
Nūc uerò cū illius laceſſiti calum-
nijs atq; criminibus, eum oderint:
uerisimile est, firmum futurum dis-
sidiū, tum ob ea, quæ metuunt: tum
propter ea, quæ antea iuerunt per-
pelsi.

Hæc pars habet ἐπαναλήψιν τῷ προκειμένῳ
νοῦ, resumptionem rei propositæ: ex hoc, quan-
tum ad collocationem attinet, est principium confir-
mationis de auxilio ferendo. Propositio fuit bipar-
tita: prima pars, de mittendis auxilijs: altera, de le-
gatis mittendis. Secuta est refutatio meiſus populi de
Philippi potentia. Iam incipit ἡ λατῶσκειν ἡ ἰλλί-
us partis: quæ est de ope ferenda. Ibi prin. ūm repe-
tit propositionem ipsam explicatiſus, alijs uerbis, ex
alijs sententijs. Deinde eam probat ex αὐγὴν ἐκ τοῦ
ἐκβαίνεσθαι καὶ ἐκβαλεῖν, ex loco euentorum:
quod est etiam unum ἐκ τῶν τῆς πραγματικῆς

Principium
confirmatio-
nis de ope fe-
renda.

Occultatio
cratoria.

Participia.

ἐὰς τὴν καφαλαίων. Propositio supra fuit minore odio proposita: hoc loco sententia eius apertior est. Dem. osthenes enim solet paulatim à minoribus ad maiora: à minus ingratum ad ea, quæ magis ingrata, progredi: & hæc est κενύψις oratoria. Antea nihil dixit de theatræ pecunia: aut omnino de cōfèrenda pecunia: at iam aliquid dicit: & postea dicturus est. Antea fuit obscurum illud γινώσκτε Λοκαθεῖν: iam dicit apertè, ipsos debere exire. Nam inuitè hæc ab initio audiuiſſent Athenienses. Approbatio uerò propositionis brevis est, & Attica: constans breuibz enthymematis. Ταῦτ' ὅρ' ἐγνώκότες.) si hæc intellexistis. Participia sæpe vim causarum efficientium habent: sæpe etiam vim ὑποθετικὴν, conditionalem. ἐγνώσκοντες est in illis, quæ didicimus: γινώσκοντες in illis, quæ intelligere uolumus. Alterū participiū est præteriti tēporis, alterū præsentis, δὲ ἐμφασιν. Nā primū didicisse oportet: et tamen postea non est dimittenda cogitatio & deliberatio. Vult orator suos ciues semper in cogitatione et diligētia uersari. Ταῦτ' ὅρ.) scilicet quo in statu sint res Philippiæ, quò diligentior et acrior est, cōminus esse socijs gratiū. Φημί δ' εἶν.) Dixit antea, ψυφίσαντες Βοήθησαν: hoc iā magis explicat: et sua lingua quasi in cor auditoris penetrat. Εθέλησαν est uolūntatis: πρὸς μὲν αἰ, est cordis. χεῖμα τὰ εἰσφύ

αἰτφ' ἐργοντας.) Iam ostendit modum, Δὲ πρότερον:
 quem antea non est ausus statim à principio ponere:
 nisi prius refutasset potentiam Philippi. προ-
 θέμως.) Vt utò: non pati, donec à uobis exigatur.
 αὐτοὺς ἀξιόντας.) ὑμεῖς αὐτοὺς. Iam intelligi-
 tis illud γνῶντες: ubi uerti, milite Attici nominis.
 Debetis uestra corpora opponere hostibus, non mili-
 tum peregrinorum. ὅδε γὰρ λόγος.) Quod
 iam ponitur est etiam πρότερον: est altera pro-
 positio, sed ratio προῖκεται, habens cohortatio-
 nem. λόγος.) est orationis. σκέψις.) est
 cogitationis, dubitatio et hæsitatio. τὸ λέοντα.)
 est uocabulum necessitatis ὅτι ὀφείλει. Hicte uis ἡ ἐ-
 πικύλησις τοῦ ἡπὶ πρότερον. Sententiae sunt
 minus λεκρυμμέναι, sed apertæ. νυνὶ γὰρ, ὅ-
 τε καὶ τες.) sequitur iam approbatio, quæ est τοῦ
 καεῖν. Est eiusmodi tempus, quod semper optastis:
 utinam incideret dissidium inter Olynthios ὅτι Phi-
 lippon. Extorquet uerbi confessionem. εἰ μὲν
 γὰρ ὑφ' ἡμῶν.) prima ratio est libera à conditio-
 ne ὅτι conclusione, ὅτι est ἀπλήν. Iam est altera ap-
 probatio, habens ὑπόθεσιν uel πλάσιν, ἐπικύ-
 πτεται γνῶντες μακίστην. Hoc est oratorium, ut
 ratio ratione approbetur. Est autem enthymema du-
 plex, ex loco antecedentium ὅτι consequentium. So-
 cii κοινῇ, non sunt firmi ὅτι constantes. Socii uerò,
 e 3 quos

quos necessitas petere auxilium cogit: propriū consequens habet, ut sint stabiles et firmi futuri. Cuiusmodi est genus enthymematis? necessariū ne? non, sed probabile. Ideo ipse orator dicit, ἵσως, et εἰκός. Non enim uult si lenter affirmare. πρὸς γὰρ τὸν ἀντιπαρὸν.) antecedens. αὐτοῦ τοῦτον.) dicimus ὅτι ἀεὶ εἰς τὸν πόλεμον. Sed Demosthenes libet utitur μετὰ πλάσμων, νυνὶ pro νῦν, αὐτοῦ ἀεὶ εἰς τὸν πόλεμον. σφάλεροι.) consequens. ἐπεὶ δὲ.) Iam alterum enthymema contrarium, ὅτι ex differentibus. ἐκ τῶν ἀντιπαρὸν.) propter Philippi calumnias aduersus Olynthios. Hoc uerbum est etiam apud eos: qui de arte dicendi praecepta scripserunt. Ex huiusmodi locis Demosthenis, ὅτι Platonis, ὅτι meliorum scriptorum, sumpsit Aristoteles praecepta dialectica ὅτι rhetorica. Nullū est praeceptum Aristotelis: cuius non multa sint exempla in Platone: ὅτι quod non sit à Platone indicatum. Sed Plato obscure ὅτι diuersis locis. Aristoteles simul et apertius docet. Sic etiam Demosthenes antea uno uerbo, εἰκός, genus huius conclusionis indicauit. ὑπὲρ ὧν φοβοῦνται.) προδήκην uehementior. Cuiusmodi genus dicendi? adhuc tenue. Non habetis conglobationem uerborum, rerum, euentorū: non incrementa uerborum: non comparationem prolixam: non cetera ornamenta, quae orationem uberem

ὅς τε grandem faciunt: sed est propositio, quæ tantum
 habet plura uerba, quàm antea: ὅς cuius ornatus so-
 lum γὰρ τῇ ἰσοδυναμίας positus est: ratio etiam ὅς
 approbatio brevis, nec ullo splendore. Iam de gene-
 re compositionis. ταῦτ' ἐν ἐγνωκότας.) pe-
 riodus τετρακώλος, cum ἐπισυναψὶς τετρικώλῳ.
 Incipit à periodo: ὅς in pneumate desinit. Aliquan-
 do contrà fit: et incipiunt oratores ἀπὸ τοῦ πνεύ-
 ματος ὅς: atq; in periodo desinunt. ἀθλωαῖοι.)
 hactenus unum membrum. γνῶντες μέλους.)
 alterum. παροξυσθῶναι.) tertium. εἴπερ
 ποτε, καὶ νῦν.) quartum. Hic esset periodus per-
 fecta: sed fit ἐπισύναψις: ita ut ex periodo fiat
 πνεῦμα. Nam tria membra breuiora κομματι-
 καὶ subiicit: ne oratio nimium sit grauis. Οὐδὲ
 γὰρ λόγος.) περίοδος μονόκωλος ὅς. Nam ha-
 bet modicam inflexionem ἀνὰ καμψίν: τοῦ μὴ ἴσ-
 δεόντα ποιῆσαι ἐθέλων. νυνὶ γὰρ.) perio-
 dus specie δίκωλος, re ipsa τρίκωλος ὅς, ὅς τε ὑ-
 περβατόν. Nam secundū membrum κατ' ἐπένε-
 θεσιν in medio positum est. εἰ μὲν γὰρ.) γνῶν-
 τε μέλος δίκωλον. ἐπειδὴ δὲ.) secundum enthy-
 mema est etiam δίκωλον. μισῶσι.) primum
 membrum. ἔχον) alterum, sed hoc propter τὸ
 ὑπερβατόν est δίκωλον: tametsi appareat esse
 μονόκωλον.

τὰ κῶλα

ΟΥ ΔΕΙ ΔΗ ΤΟΙῶΝ, ὧ ἀνδρες ἀθῶναι, πρῶτα πεπρωκότα καιρὸν ἀφείναι: ὅδ' ἔπαθεν ταυτὸν: ὅπερ ἤδη πολλάκις πρότερον πεπρόνθατε. Εἰ γὰρ ὅθ' ἤκομεν Εὐβοεῦσι βεβηθηκότους: καὶ πρῆσαν Ἀμφιπολιτῶν ἱέραι, καὶ στρατὸς κλῆς, ὑπὸ Ἰστίῳ βῆμα: κελεύοντος ὑμᾶς ἐκπλεῖν, καὶ πρῶτα λαμβάνειν τὴν πόλιν: τὴν αὐτὴν πεισχομένθ' ἡμεῖς ὅτι ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν προθυμίαν: ἢ ὑπὲρ τῆς Ἑυβοέων σωτηρίας: εἶχετ' ἄρ' Ἀμφίπολις τότε: ὅτι πάντων τῶν μετὰ ταῦτα ἄρ' ἦτε ἀπηλλαγμένοι πραγμάτων. καὶ πάλιν, ἡνίκα πνύσῃ, ποτίσῃ, μεθώνῃ, παγασαί, τᾶλλα, ἵνα μὴ καθέκασα λέγων διατρίβω, πολλοὶ κ' ἴδωσι ἀπὸ γέλλετο: εἰ τότε τούτων γινώσκ' ἄρ' ἂν πρώτῳ προθύμως, καὶ ὥς προσῆκον, ἐβοηθήσῃ αὐτοί: ῥά οἱ καὶ πολὺ ταπεινότητος ὑμῶν ἀν' ἐχθόμεθα ὅτι Φιλίππῳ. Νῦν ἔτι μὲν πρῶτον αἰεὶ προῖέμενοι: τὰ ἡμέλλοντα αὐτόματα οἰόμενοι γήσῃ καλῶς: καὶ ἡυξήσμεν, ὧ ἀνδρες ἀθῶναι, Φίλιππον ἡμεῖς: καὶ κατασῇ αὐτὸν τηλικῶτον: ἡλικίῳ δ' εἰς πω βασιλεὺς γέγονε μακεδονίας.

Nequaquā igitur, Athenienses, hæc uobis oblata occasio amittenda

da est: neque id committendum: quod iam sæpenumero antea cōmisistis. Nam si post opem Euboënsibus la-
tam, tum, cū adessent Amphipoli-
tani Hierax & Stratocles in hoc ip-
so subsellio: adhortantes uos classe
exire: & Amphipolin in uestram di-
tionem recipere: eodem fuisset
etiam in nostra causa studio: quo in
salute fuimus Euboënsium: nostra
tum fuisset Amphipolis: & omni-
bus fuisset liberi & soluti mole-
stis, quæ postea inciderunt. Itē cū
Pydna, Potidæa, Methone, Pagasæ,
& ceteræ urbes: ne cōmemoratione
singularū urbiū tempus consumā,
nuntiabātur oppugnari: si ex his, ut
queque prima fuit, alacriter, et ut dece-
bat, auxilio uenissetmus ipsi: leniorē
iā, & nullō humaniorē sentiremus
Philippū. Sed dū præsentiē semper
negligimus occasionē: & ea, quæ fu-
tura sunt, ultrò putamus fore secun-

c

s

da:

da: amplifcamus nos Philippū, Athenienses: & talem tantūq; efficiamus: quantus nullus adhuc rex fuit Macedoniae.

Collocatio huius loci:

In dandis consilijs, praesertim in causis publicis, & in magnis rebus suscipiendis, nihil melius est: quàm metum tollere ex animis auditorum. Nihil enim magis obstat, quàm metus. Id fecit Demosthenes: & ui collocationis principio hunc errorem sustulit. Post metum sublatum nihil est melius: quàm ignauiam & socordiam tollere: admonere exemplis domesticis: & rebus docere, in quibus peccatum fuit. Iam igitur pigritiam, ignauiam, & spem uanam tollit. Hec, quantum ad collocationem attinet. Tractatio autem huius loci est ἀπαδείκνυμαι: ignauiam tollit non θετικῶς, sententia generali, sed exemplis. Ista exempla tractationem habent bipartitam: primū cōmemorat unum exemplum de Amphipoli seorsim, καὶ χωρισμὸν: deinde est σὺνθεσις, frequentatio plurium exemplorum.

Tractatio.

Παραπείλωκα.) In ἀπαπίπτειν est id, quod ultrò euenit: cum occasio diuinitus offertur. καρὸν ἀφ' ἑνός.) Cicero dicit, amittere occasionem. παθεῖν.) Graeci dicunt etiam πᾶσις ἢ ὅτις παθεῖν, id est, aliquid uitiosè facere.

re.

re. Ideo uerti, committere: ut maneam in aliqua
 ἄσυχνσι, assonantia, amittere, committere. Ge-
 nus cōpositionis principio est moderatum. Est enim
 ista prima periodus τρίκωλος: sed mediū membrum
 breuissimum, εἰς κομματικὸν, par inciso. Εἰ γὰρ,
 ὁδ' ἀκομῶν.) Hic incipit tractatio exemplorū. Se-
 orsim ponit de Amphipoli. Nā illud erat magnum
 damnum, tantam urbem amitti ab Atheniensibus.
 Deinde conglobat multa exempla simul. Ita princi-
 pium εἰς finis sunt paria. Principium est magnum
 uno exemplo Amphipoleos: finis etiam est magnus,
 quia multa congerit. Quoniam enim in una Metho-
 ne non tantum erat situm, ideo plura coniungit. Est
 ergo duplex medicina, simplex, εἰς composita.

Ἰεργαξ) testata loquitur. Hierax εἰς Stratocles suae
 urbi petebant auxilium ab Atheniensibus. Eos no-
 minat, ut uideatur loqui testata: εἰς ostendat, quanta
 tum fuerit occasio. πᾶσα λαμβανέτω.) recipe-
 re urbem in uestram fidem εἰς tutelam, si non Am-
 phipolitanorum, saltem uestra causa. Ista compositio
 est ἑκτεταμένη: habet τέσιν, extensionem.
 Nam est septem membrorum. Βεβοηθηκότες.)
 primum membrum. Βῆμα.) alterum, sed χοι-
 νοτῶν εἰς, productum. πλὴν πόλιν.) tertium.
 προθυμίαν) quartum. σωτηρίας.) quintum.
 ὅτε.) sextum. πρᾶγμα τῶν.) septimum. Ex-
 ercitatio

Hyperbata.

exercitatio uocis in Demosthene tanta fuit: ut talenti
 comprehensionē uno spiritu sine labore proferret.
 Est hīc κατὰ φύσιν, Celeritas compositionis, et ta-
 men acrimonia. καὶ πάλιν, ἡνίκα.) Iam quæ
 sequuntur exempla, singula habēt minus ponderis,
 coniuncta tamen et frequentata, sunt paria, et ἰσὺς
 ζουσι primo exemplo. Oste idit eandem hīc etiam
 socordiam. ἀπαγγέλλετο.) sunt duo membra
 coniuncta ὑπερβατῶ. τὰ ὑπερβατὰ non impe-
 diunt orationem, sed celerem faciunt. Oratio item
 ἀσύνδετος est celerior, quàm πολυσύνδετος.
 illa commata requirunt celeritatem. Particu-
 le copulatiuæ, συνεκτικαὲ, faciunt deteriorem
 et tardiores orationem. εἰ τότε.) τὰ ὑπερβα-
 τὰ, etiamsi faciunt orationem celeriores et inci-
 tiores: tamen faciunt longiores et obscuriores.
 Itaq; requiritur, uelut remedium, ipsa ἐπαναλκ-
 ψις, resumptio uerborum uel eorundem, uel diuer-
 sorum. ἐνὶ τῷ πρώτῳ.) Ordine poterant auxi-
 lia mittere, non simul. Non enim omnia simul Phi-
 lippus oppugnabat. Ista periodus est breuior, quàm
 superior. Est enim quatuor membrorum: sed duo pri-
 ma sunt implicata ὑπερβατῶ. Enumeratione ta-
 men est uehemens, et est cita ac uelox. νῦν δὲ τὸ
 μὲν.) post cōmemorationem incōmodorum sequi-
 tur amica reprehensio Atheniensium. Ostendit uas-

nam spem & expectationem rerum meliorum: nec illos tantum, sed etiam se unà cum illis accusat. Sunt duo magna hîc vitia: Vnū, negligētia in rebus præsētibz: alterum, spēs rerum meliorum in futuris. Post malarum ergo rerum commemorationem, locum habet ἡ παρρησία, libera vox oratoris: quæ tamen debet verbis moderatis temperari & leniri. προειρημένοι.) τὰ αἰτία rerum malarum. ἡνυξήσασθαι.) τὸ αἰτία τὸν, effectus. Oportet in Demosthene resoluendo diligenter animaduvertere. Quia enim versabatur inter auditores doctos, qui rem intelligebant: ideo non copiosè, sed prudenter dicebat. Primum quoniam Philippi vires erant formidabiles Atheniensibus: et in formidine ac metu nihil rectè agimus: restitit principio formidini virtute collocationis. Tum, ubi iam confirmati animis essent: adhortari eos ad opem Olynthijs ferendam cœpit. Deinde, ut ob superiorum temporum ignavia obiurgaret: exempla commemoravit incommodorum: quæ commemoratio fuit odiosissima. seorsim de Amphipoli dixit: quia grauissimum fuit de illius urbis amissione audire. Cōiunctè autem de multis oppidis: quòd illa, tamen si minora essent: tamen, si coniungerentur, faciebant magnam ditionem. Postremò de Philippi potentia ac viribus, duas ob causas, una est, quòd utilius fuit prius mala commem-

παρρησία.

rare

rare, quàm vituperare: et hoc semper in scribendo faciendum est: ut prius incommoda cōmemoremus, quàm reprehendamus. Nam ostensio morbo, facilius admittitur medicina. Altera, quia homines novi, homines νεόπλουτοι, semper sunt inuisi. Philippus maximè inuisus fuit Athēniensibus. Nam cum adolescens fuisset obses apud Thebanos: maximaq; pars patrij regni occupata ab Illyrijs: ipse tamen a Thebanis clam aufugit: exercituq; comparato, non modò omnia amissa recuperavit: sed etiam plura alia ad suam ditionem adiecit: ut est apud Diodorum Siculum.

Ναὺς δὲ καὶ ρὸς ἡκεῖτις, ὅς οἱ τὸ λωβί-
ων, αὐτόματ' ἔτι πόλει: ὅς ἔστιν ὁ δεινὸς ἐ-
λάττω τὸ πρότερον ἐκείνων. Ἐμοι γε δο-
κεῖ τις ὡς ἄνδρες ἀδύνατοι, δίκαιος λογισ-
τὴ πρὸς τὴ θεωρῆμίρ' ὑπὲρ γυμνῶν κατὰς αἰ-
καί' περὶ ὅς ἐχόντων, ὡς δ' εἶ, πολλῶν: ὅμως
μεγάλῳ ἄρ' ἔχει αὐτοῖς χάρις εἰκότως. Τὸ
μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολωλέναι κατὰ τὴ πό-
λεμον: τίς ἡμετέρας ἀμελείας αὐτοῖς δειν-
δικαίως: ὅς δὲ μήτε πάλαι ὅσον πεπονθέ-
ναι: πεφύγῃαι τέτινα ἡμῖν συμμαχίαν
τῶν αὐτῶν ὅσον: ἄρ' βυλώμεθα χεῖρας:
τῆς παρ' ἐκείνων εὐνοίας εὐεργέτημ' ἄρ' ἔ-
γω γε δεῖλω. Ἀλλ', οἶμαι, πρόμιον ὅστις: ὅπερ

Εἰ ποὺ τῆς τ' χρημάτων κτήσεως. Ἀρμυ
 γὰρ, ὅσα αὐτὶς λάβη, καὶ σώσῃ: μεγάλῳ ἔσ
 χε τῆς τύχης τὴν χάριν: ἅν δ' ἀναλώσας λάβῃ:
 σωανάλωσεν καὶ τὸ μνηστῆρ τῆς τύχης τὴν χά
 ριν. καὶ ποὺ τ' πραγμάτων ὅτῳ. Οἱ μὲν γὰρ
 σάμνοι τοῖς καιροῖς ὀρθῶς: ὅδ', ἐς οὐδέ τι
 πρὸ τ' θεῶν χησοῦν, μνημονεύσει. πρὸς γὰρ
 τοῖς τελευταῖοις ἐκβαλὼν, ἕκαστον τ' προὔπρξαν
 τῶν τὰ πολλὰ κρίνεται. Διὸ καὶ σφόδρα δεῖ
 τ' λοιπῶν ἡμῶν, ὧς ἀνδρες ἀθλῶν αἰοί, φροντί
 σαι: ἵνα ταῦτ' ἐπανορθώσῃ σάμνοι, τὴν οὖν τοῖς
 πεπραγμένοις ἅδ' οἰκίαν ἀποτρίψωμεθα.

Sed nunc huiusmodi tempora ac
 ciderunt Olynthiorum ultro popu
 lo Atheniensi: quæ superioribus neu
 tiquam sunt postponenda. Ac, mea
 quidē sententia, si quis iustus esset æs
 timator eorum: quæ diuinitus no
 bis data sunt: tamen si multa nō eius
 modi sint, cuiusmodi esse debeant:
 tamen maximā haberet meritò dñs
 immortalibus gratiam. Quòd enim
 superiori bello multa amiserimus:
 nostræ negligentiae meritò est ascri
 bendum

bendum. Quòd uerò etiam iam dudum in ijsdem malis non uersemur; & quòd societas superiora mala cōpensans, si eam placeret suscipere, ostensa sit; deorū beneuolentię et beneficij ego tribuēdū esse cēseo. Sed opinor, idē fit in hac parte; quod in pecuniarū facultate. Si enim, quantum quis comparauerit, tantum & conseruet; magnam habet fortunę gratiam. Si uerò eas imprudens insumat; simul etiam memoriam gratiæ, quæ fortunæ referenda erat, insumit. Idem fit in negotijs suscipiendis. Qui enim occasionibus non bene utuntur; etiam si quid diuinitus boni accídat, non possunt meminisse. Singula enim, quæ antè acciderunt, plerunq; ex euentu solent existimari. Quare uobis etiam atq; etiam cogitandum est, Athenienses; ut his rebus corrigendis, superiorū infamiam temporum diluamus.

Quano

Inuentio.

Vtilitas.

Tractatio.

Quantum attinet ad primam partem officij oratorij, inuentione: locus iste pertinet præcipue ad eam partem τῆς πρᾶξις τῆς σῶσεως, quæ est utilitatis. Dictum est iam antea, statum negotialem diuidi in legem, æquitatem, utilitatem, facultatem, honestatem, & euentum. Hic uerò locus pertinet ad utilitatem. Subueniamus Olynthijs aduersus Philip-
pum. Ita enim his malis, quibus uexamur, liberabimur: & amissam felicitatem recuperabimus. In loco utilitatis spectanda sunt mala uitanda, bona comparanda: mala minuenda, bona augenda: mala abiicienda, bona retinenda. Est hîc etiam τὸ δυνάμει: poterimus malis istis liberari, quia occasio diuinius offertur. Si honestas & euentus: delibimus maculam superiorib. temporib. susceptam. Hoc loco etiā pietas suā erga deos orator significat: excusat eos: et culpam in se atq; ciues suos trāsfert. Tractatio est paulò plenior & uehementior: quàm in superiore loco. Habet enim ὁμοιότητά, similitudinem: cōstendit magistratum eodem uitio laborare, quo illi, qui pecunias comparant: qui grati sint erga fortunam, dum illas retineant: ubi uerò per stultitiam consumpserint, beneficij non amplius meminerint. Ita & Athenienses, quum occasiones rerum gerendarum diuinitus oblatas negligant: etiam beneficiorum diuinitus oblatas negligant: etiam beneficiorum diuinitus oblatas negligant: etiam beneficiorum diuinitus oblatas negligant.

d

θετ

δετικῶν, sententiam generalem: euentu omnia iū-
 dicari solere. Ad extremum concludit exhortatio-
 ne: tempus hoc non esse negligendum. Iste igitur lo-
 cus est quinque partium: propositionis, similitudinis
 sententiæ generalis, et conclusionis. **Αὐτόμα-
 τος.**) ἐπὶ παντὶ ἀληψίς sententiæ, quæ fuit in exor-
 dio: ὁ μὲν ὅν τι παρὼν κακὸς. **Εἰς.** Et dicitur iste
 κακὸς αὐτόματος: quod Olynthij ultrò im-
 plorarent opem Atheniensium. propositio hæc ha-
 bet unam et simplicem sententiam. καὶ ἐμοιγε δ' ὁ-
 κεί.) hoc est ἠθικόν, pertinens ad bonos mores ora-
 toris, qui deos excusat. Non enim hos Atheniensibus
 sed ipsos sibi deesse. **λογιστής.**) Vocat λογισ-
 τῶν, id est, aestimatorem: non διακρίνων, arbi-
 trum: aut δικάων, iudicem. Nam dii non sunt iu-
 dicio hominum subiecti: sed homines debent rectè de
 illis sentire. Dicit ergo, λογιστής, ἢ λόγος, id est
 ratio. **ὑπεργυμνίων.**) ὑπάρχοντα dicun-
 tur facultates et bona. Sed quæ sunt diuinæ proui-
 dentiae, dicuntur ὑπεργυμνία, in uoce passiva.
 Non dicit, τῶν συμβεβηκότων. Nam συμβεβη-
 κότα sunt ferè casus et temeritatis. τὰ ὑπεργυ-
 μνία uerò significant certam ὑπαρξιν. **κατα-
 σῆς.**) constitutus, id est, si quis existat æquus aestima-
 tor. ὁ μὲν μεγάλων αἶψα.) Hoc est ingenij pñ, etiā
 in aduersis rebus deo gratias agere. Orator inchoat
 propo

propositiones à breui ambitu : deinde addit comprehensiones longiores. Sunt enim duæ hoc loco propositiones: una ipsius argumenti et mediij: ferendum est auxilium Olynthijs, quia nunc occasio est: altera ipsius translationis, qua deos excusât.

Νυνὶ δὲ καὶ ῥὸς) ἐστὶ περίοδος ἱκωλ, sed brevis. Duo priora membra sunt inter se implicata. Primum membrum est, νυνὶ δὲ καὶ ῥὸς ἢ καὶ τὴς αὐτόματ' ἢ τῇ πόλει: alterum, ὅτι ὁ τῶν ὀλυθίων, membrum κομματικόν, par inciso. Ἐμοιγε δὲ καὶ.) ista est etiam trium membrorum, sed περιβολικῶς τῶρα, longior et productior. Hæc propositio personis est duplex: nobis, non dijs, est culpa tribuenda. ὅτι μὲν γάρ.) prioris partis approbatio. Est egregia μεταστροφis: remouet culpam à deo, in quem in se et Atheanienses: non autem in Philippum, quem antea laudauerat. ista periodus est ἱκωλος. ἢ τῇ πόλει μου.) primum membrum. τῆς ἡμετέρας.) incipit alterum, in quo est ἢ ἀπόδοσις et ἀντιπαμψις. ὅτι δὲ μήτε πάλαι.) alterius partis approbatio. et est ἐπισύναψις, adiunctio periodi τετρακώλου ad superiorem, quæ erat duorum membrorum. ista autem ἐπισύναψις fit particulis μὲν et δέ. sic facta est περίοδος σύνδεστος, composita ex membris sex. πάλαι.) aduerbium

bium præteriti temporis, iamdudum. *πεπονθε*
να.) primum membrum. *ἀντίρροπον.*) secun-
 dum. *ἀντίρροπον*, id est, *ἰσόρροπον*, utrinque
 equiparatum. *ἤδη.*) tertium, *κομματικόν*
 membrum, habens tamen sententiam absolutam.

δείλω.) quartum. Videte, quæ vis sit *τοῦ* *χρη-*
ματισμοῦ, figuræ orationis, quam mutavit. An-
 tea dixit, *δεῖν*, aliquis possit nostræ negligentiae tri-
 buere: non dicit, ego possim tribuere. Sed cum de dijs
 loquitur, dicit: ego tribuo id benevolentiae decrum.

Ἀλλ', οἶμα.) illustratiō huius loci, quæ fit simi-
 litudine. Quædam similitudines referuntur ad do-
 cendum, quædam ad amplificandum, quædam sunt
 mixtæ. Hæc est *ἡ αὐξάνουσα ἡ διδασκασα.*

κτήσεως.) *κτῆσις* est idem, quod *πορίζεσθαι*, con-
 sequi: *ἡ τῆσις*, comparatio, facultas. Vnitur ma-
 gna breuitate: ut similitudo sit non tam augens, quam
 docens. est hæc pulchra periodus *τετρακωλος*: quæ
 cum habeat duas *προτάσεις*, propositiones, et du-
 as *ἀποδόσεις*, redditiones: est composita perio-
 dus duorum membrorum, *σύνθετος δίκωλος*.

Ἐπὶ τῶν.) membrum seorsim positum. Post
 similitudinem est ipsius similis assumptio. *οἱ μὲν*
χρησάμενοι.) *περίοδος δίκωλος*. *σωθέν.*)
ὑπῆρξε. *πρὸς γὰρ δὲ.*) similitudinem iam con-
 cludit *δέσει*, *τόπω κοινῷ*, loco communi, senten-
 tia,

tia, quæ ad actiones humanas pertinet. προὔπῳ
 φαύτωρ.) antea dixit, ὑπὲρ γυνάων. Huiusmo-
 di mutatio τὸ χρηματισμὸν affert suavitatem. est
 μονοπωλία. Διὸ καὶ σφόδρα. Pars postre-
 ma, quæ habet utilitatem, liberationem præsentis
 mali, hoc est, infamiae. est conclusio δίκωλος. Nec
 tantum habet istud συμπέρασμα τὸ τελικόν
 αἰτίου, ipsam utilitatem: sed etiam τὸ γνῶσθαι, καὶ
 δὲ καὶ σοφόν. Neque mirandum est, unam senten-
 tiam referri ad plures locos. Hoc enim fieri potest:
 et talis sententia est firmissima. Sic primū n̄ usus est
 propositione, ex circumstantia temporis sumpta:
 deinde adiunxit deorum excusationem, et reprehen-
 sionem suorum civium. illa reprehensio temperata
 fuit pulcherrima similitudine: quam cōclusit, ὅτι
 καὶ τινὶ γινώμεν. Postremò fuit conclusio, eaq; mi-
 nimè inanis: sed sumpta ex pluribus locis negotialis
 status, ut antè indicatum est.

Εἰ δὲ προπόμεθα, ὦ αὐτοὶ ἀθλιώται, καὶ
 τούτους τοὺς ἀνθρώπους: εἴτ' οὐκ ἔστιν ἐκείνος
 κατὰ σφύρας: φρασάτω τις ἐμοὶ, τί τὸ κω-
 λύνει τ' αὐτοὺς εἰς βαλίζαν, ὅπου βάλει;
 Ἀρχὴ γὰρ λογίζεται τις ὑμῶν, ὦ αὐτοὶ ἀθλι-
 οὗτοι, καὶ θεωρεῖς ὅρον: δι' ὅρμην γὰρ
 γινώμεν, ἀδυνάτως δὲ κατ' ἀρχάς, φίλιππος:

δὲ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβὼν· μετὰ ταῦτα
 Πύδναν, πάλιν ποτίσσαν, μεθώνῳ αὖ-
 θις· εἶτα θετταλίας ἐπέβη· Μετὰ ταῦτα φε-
 ρὰς, Παγασὰς, Μαγνησίαν, πάνθ' ὅρ' ἐβόλε-
 το, εὐθὺς ἐπίσας τρόπον· ὥχετο εἰς Θράκην.
 Εἰτ' ἐκείτους μὲν ἐκβαλὼν· τοὺς δὲ κατὰ σὴν
 ἑστῶν βασιλέων, ἠδ' ἐγένετο· πάλιν ῥαίσας,
 ἔκ τ' αὖ δὲ ῥαθυμῆν ἀπέκλινεν· ἀλλ' εὐθύς Ὀ-
 λυνθίοις ἐπεχείρησε· Τὰς δ' ἐπ' Ἰλνυριούς,
 καὶ Πάγονας αὐτῷ, καὶ πρὸς Ἀρύμβαν, ἃ ὅ-
 πη τις αὐτῷ εἴποι, πρὸς ἀλείψωσθαι· Τί δ',
 τίς αὐτῷ εἴποι, ταῦτα λέγεις ἡμῖν νῦν; Ἰνα γνῶ-
 τε, ὧ αὐτοὶ αὐτοὶ αἰοῖ, καὶ αἰδοῖσθαι ἀμφο-
 τέρα· καὶ δὲ προΐεσθαι καθ' ἑκάστου αἰεί τι τῶν
 πραγμάτων, ὥς ἀλυσιτελές· καὶ πῶν φι-
 λοπραγμοσύνην· ἢ πρὸς ἅπαντας χεῖται,
 ἢ συζῆ Φίλιππον· ὅφ' ἢς ὅκ' ἐσιν, ὅπως ἀ-
 γαπήσθαι τοῖς πεπραγμένοις ἡσυχίαν χή-
 σαι· Εἰδ' ὁ μὲν, ὥς αἰεί τι μείζον τῶν ὑπαρ-
 χόντων δειπνᾶσθαι, ἐγνωκώς ἔσαι· ὑμεῖς ὅ-
 ὡς ὁ δεινὸς ἀντιληπτεοῦ ἐρῶ μὲν ὡς τῶν
 πραγμάτων· σκοπεῖσθαι, εἰ τί ποτε ἐλπίς
 ταῦτα τελευτῆσαι.

Sed si etiam hos homines negli-
 gemus : & ille Olynthum euertet :
 quæso

quæſo dicat mihi aliquis, quid obſta-
bit : quo minus ille progrediatur,
quò uelit? Eſt ne quiſquam ex uo-
bis, Athenienſes: qui confideret, &
animaduertat: qua ratione amplifi-
cata res Philippi ſit: quũ principio
tenuis eſſet? Primũ occupata Am-
phipoli, deinde Pydna, poſt Poti-
dæa, Methone deinceps: poſt quam
inuaſit Theſſaliam. Sub hæc apud
Pheræos, Pagasæos, Magnefios, re-
bus omnibus ex animi ſententia ge-
ſtis, in Thraciam abijt: ubi nonnul-
lis eiectis Regibus, alijs ſubſtitutis,
in morbum incidit. Deinde quum
conualuiſſet: non ad deſidiam decli-
nauit: ſed conſeſtim Olynthios ag-
greſſus eſt. Omitto in Illyrios, &
Pæonas, & aduerſus Arymbam,
& cæteras quaſcunque illius expe-
ditiones. Sed roget aliquis: cur hæc
nobis in hoc tempore commemor-
ras? Vt & intelligatis, Athenien-
ſes,

ses, & quasi sensu percipiatis utrumque: negligere singulas res rerumque occasiones, quàm uobis inutile sit: & studium Philippi atque curā: quam aduersus omnes suscipit: & in qua ætatem consumit: & ob quam non acquiescit rebus à se gestis, ut in otio uiuere uelit. Quòd si ille semper aliquid maius, quàm antea gessit, gerere animo concipit: Vos autem nihil contrā suscipere fortiter decreuistis: considerate quæso, quæ tandem spes, quis rerum sit exitus futurus.

In coniecturis est unus locus: qui maximè ualeat ad rem probandam: scilicet τῶν πρᾶχθ' ἔντων, ἢ τῶν πρᾶλ' ἐφθ' ἔντων, rerum factarum, & rerum omissarum: quibus adiungitur τὸ πρᾶχθ' ἐκ σόμλων, res, quæ fiet: hinc etiā δ' ἐκ ἐκ σόμλων, res euentura. In statu negotiali assumitur caput τὸ πρᾶχθ' ἔντων: ex his spectantur τὰ πρᾶχθ' ἐκ σόμενα, & τὰ ἐκ ἐκ σόμενα. Assumuntur etiam τὰ πρᾶλ' ἐφθ' ἔντων: ex quibus euentus cernitur. Omnia ista quatuor in hoc loco sunt. Commemorat

τὰ πρᾶχθ' ἔντων
τὰ ἐκ σόμλων
τὰ πρᾶλ' ἐφθ' ἔντων.

res, quas Philippus callidè gessit: ostendit callidam
 eius rationem imperij amplificandi. Vnde colligitur,
 δ πρὸς χθὲν τὸ μέν οὖν: quid etiam deinceps facturus
 sit. ἔτι δ' ἐκ βυθίου τὸ μέν οὖν, quid euenturum sit, per-
 spicitur. Est etiam quartum hīc, τὰ πρὸς χθὲν φθίειν
 τὰ. Multa enim orator tempora commemorat: qui-
 bus maiorum et auitam uirtutem Athenienses reuo-
 care et renouare potuissent, sed neglexerunt. Est igitur
 commemoratio τῶν ἐκ βυθίου τῶν, rerum, quæ
 euenerunt. Distinguit facta illa suis particulis: quo-
 rum commemoratione adhortatur populum suum
 ad resistendum hosti. Locus iste habet argumentatio-
 nem non directam, sed inflexam ad motum, nempe
 ad odium Philippi, ad deponendam negligentiam,
 ad curam rerum suscipiendam. Notum enim est, in
 partitionibus oratorijs Cicer. duo genera argumen-
 tandi esse: unum directum, ad finem faciendam dire-
 ctò spectans: quod proponit aliquid, idq; rationibus
 probat, ac concludit: alterum, quod prius sumit ea,
 quæ uult, easq; confirmat: ἔτι ad extremum, animis
 iam permotis, iacit id, quod proponendum fuit. Sic
 etiam Demosthenes facit: qui non prius ad proposi-
 tionem redit: Philippo, Olynthijs ope ferenda, resi-
 stendum esse: quàm animos suorū ciuium ad odium
 ἔτι hostis et propriæ ignauiæ inflammari. Eiusmo-
 di uerò conglobationes et frequentationes, cuiusmo-

Argumentan-
 di genera.

di in hoc loco est, possunt etiam in subtile dicendi genus cadere. Est igitur hic superioris loci ἀνακένωσις, renouatio: sed numerosiore cum amplificatione. Subtilitas uerò est, quòd res particulis ita distinguit: ut suo quæq; tempore euenit. εἰ δὲ πρόπτερον.) est proprium caput, κεφάλαιον, status negotialis, δὲ ἐκβησόμενον. propositio hīc est τοῦ ἐκβησόμενου: βασιλεῖται, ὅποι ἐδέλεται. φρασάτω τις ἐμοί.) modus loquendi Græcorū. Latini dicunt, quæso. ἄρα γε.) ratio τοῦ ἐκβησόμενου, quæ est τῆς πράξεως: quibus ostendit, quomodo Philippus creuerit. ἄρα γε, est particula indignantis. est ne aliquis, qui consideret: neminem puto esse. Prò deum atq; hominum fidem, nemo est. λογίζεται τις.) λογίζεσθαι est animi, θεωρεῖν est uisus. ἀδενὺς ὢν. Nam principio Philippus fuit obses apud Thebanos: et regnum eius miserè uexatum à uicinis gentibus. Totam historiam illam, quæ est apud Diodorum Siculum et alios copiose descripta, paucis uersibus absoluit.

δὲ πρῶτον Ἀμφίπολιν.) Rerum gestarū frequentatio κατασκευαστική. Ibit, quocunq; uolet. Nam hæcenus ita fecit. Quæ temporibus distincta erant: in orator particulis distinguit: ut in singulis neglectas occasiones ostendat. καὶ ταῦτα φησὶ. et perlatim progressus est: iam plenis ita passibus.

libus. Nam ostendit Philippum incepisse paulatim
 progredi: deinde multa celeriter arripuisse. ὁ δὲ
 πρῶτος, modus ille fuit: Philippus non cum multis si-
 mul bellum gessit, sed singula loca occupavit.

εἰς θράκην.) Nam Thracia multos habuit Re-
 gulos. ἐκβαλὼν.) qui rebelles erant. τὰ παρὰ
 λείπω.) est præteritio. ostendit se adhuc multa cō-
 memorare posse. τί δὲ.) occupatione & inter-
 rogatione conclusionem infert. hætenus enim duo
 fuerunt, exitus & facta. Ea iam concludit, dum cau-
 sam ostendit, cur illa commemorauerit. Antea fuit
 propositus finis bonus, fuga infamiae. Iam finis ma-
 lus: si non resistemus, Philippus omnia occupabit
 cum infamia nostra. Ita argumentatur, ut conclu-
 sio non apparent: & redit ad propositionem.

ἵνα γινώτε.) γινώσκεις est animi: αἰσθάνε-
 σθαι est sensuū. Antea dixit, λαγίζεσθαι & θεωρεῖν.

ἢ πρὸς ἅπαντας.) pulcherrimè paucis uerbis
 amplificat: estq; quædam αὐξήσις in summisso di-
 cendi genere. Tria illa, χρεῖται, συζῆ, ἡσυχίαν
 χάσσει, ad unum uerbum φιλοπραγμοσύνην
 refert. εἰ δὲ ὁ μὲν.) 1. propositio fuit τὸ ἐκβα-
 λὼν 2. ratio ex rebus gestis. 3. causa finalis illi-
 us commemorationis. Iam redit ad propositionem
 τὸ ἐκβαλὼν. λέει πράττειν.) τὸ πράχ-
 θησάμενον. ὃ δὲ ἐν ὅς αὐτίλαπτι.) ἰὰ πρῶτα λεφ-
 θέντα.

ἔντα. τελευτήσας.) τὸ ἐλεβυσσόμυρον. Sic
hoc loco est argumentatio uehemens: ut animos ci-
uium ab inertia ad diligentiam transferat. Propo-
suit de eo, quod euenturum esset: res gestas Philippi
recensuit: utrunq; fuit odiosum in auribus populi
Atheniensis. Itaq; ostendit causam finalem: se utilia
ter hæc commemorasse. Postremò se ad propositionem
refert. Quæ omnia efficiunt: ut oratio sit ualde
peruosa et robusta.

Πρὸς θεῶν τίς ὅτως εὐχέσθῃς ὅτι ὑμῶν
ὅστις ἀγνοεῖ τὸν ἐκείθεν πόλεμον δεῦρο ἡ-
φοντα, αὐτὸν ἀμελήσωμεν; Ἀλλὰ μὴ εἰ ὅσον γε-
νήσεται: δέδοικα, ὡς αὐτοὶ ἀθλῶνται: καὶ
τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡς περ οἱ διαυγάζομενοι ῥα-
δίως ὑπὸ τοῖς μεγάλοις τόκοις: μικρὸν εὐ-
πορήσαντες χρόνον: ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαί-
ων ἀπέστησαν: ὅτῳ καὶ ἡμεῖς, αὐτοὶ πολλὰ
λατὼ φανώμεν ἐρῶντες ἀνυμνήσαντες: καὶ ἀπαντὰς
πρὸς ἡδονὴν ζήτουντες: πολλὰ καὶ χαλε-
πά, ὡς ἐκ ἡβδλόμεθα, ὕστερον εἰς ἀνάγκην
ἔλθωμεν ποιεῖν: καὶ λινδιανέυσωμεν πόδι τῇ
ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ. Τὸ μὲν δὲ ἐπιτιμᾶν ἴσως
φῆσαι τίς αὐτὸν ῥάδιον, καὶ πάντως εἶναι: τὸ δὲ
ὑπὲρ τῶν πρῶντων, ὅτι δὲ πρᾶττεν, ἀπο-
φαίνεσθαι, τοῦτ' εἶναι συμβῆλκεν. Εγὼ δὲ ὅτι ἀγ-
νοῶ

ποῦ μὲν, ὡς αὖτε δεῖ Ἀβλυαῖοι τούτῳ: ὅτι πολ-
 λάκις ὑμεῖς ὅτ' αὐτίς, ἀλλὰ τὸς ὑσάτας
 ποῦ τ' πραγμάτων ἐπόντας, ὃν ὅρῃ ποιῆσαι:
 αὐτί μὲν ἡ γνῶμιν ἐκβῆ. ὅ μιν οἰμαί γε
 δεῖν, τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν σκοπεῖν, ὑπο-
 σταλαῖ: ποῦ δ' ὑμῖν συμφέρει ἡ γῆμα.

Nam mehercule quis adeo simplis
 ci est ingenio; qui ignoret, illud bel-
 lum ex eo loco huc translatum iri, si
 agamus negligētius? Quod si fiat,
 vereor, Athenienses: ne eodem mo-
 do, quo illi, qui facile magno fœnos
 re pecunias à fœneratoribus mutu-
 as sumunt: posteaquam non diu ab-
 bundarunt: tandem etiam à pater-
 nis facultatibus coacti sunt discede-
 re: sic etiam vobis, ubi diu negligen-
 tes fuerimus: & omnia ad uoluptas-
 tem retulerimus: multa & infesta, se-
 cus, quàm uelimus, tandem necesse
 sit perpeti: & de agro nostro, deq; re
 pub. periclitemur. Sed dicat fortas-
 se quispiam: facile esse reprehēdere:
 &

& id quemuis posse. De rebus uerò
 præsentiibus, quid agendum sit, de-
 mōstrare, id uerò esse oratoris. Equi-
 dem non sum nescius, Athenienses:
 sæpenumero uos non eis, in quibus
 culpa hæret, irasci: sed ijs, qui in se-
 natu causas perorarunt: si quid præ-
 ter animi sententiã accidat. Verum
 tamen non existimo priuatam com-
 moditatem respiciendam esse: neq;
 à me quicquam in rebus ijs, quæ ad
 uestras rationes pertinere uidean-
 tur, dissimulandum.

τὸ ὠρισμέ-
 νον ἐλεγχό-
 μεν οὐ.

Hoc loco ponit breuem quandam ἐπιμνησιν in
 eodem loco τὸ ἐλεγχόμενον, euentorum. Nam
 euenta sunt maximè consideranda in deliberationi-
 bus: et in statibus, qui πραγμاتيκοὶ dicuntur.
 Ibi enim exitus sunt pertimescendi, cuiusmodi sint
 futuri. Antea posuit exitum ἀόριστος, infinitè, in
 illis uerbis: οὐκ οἶδ' εἰς τί ποτε. etc. non pro-
 pria eum specie notauit. Difficile est enim, quæ rei
 alicuius formæ sint, uidere. Iam τὸν εἰς τέλος ποίησαν
 καὶ ὠρισμένον, certum est finitum exitum, po-
 nit. Iste igitur locus continuatur cum postrema su-
 perioris

prioris proximi loci sententia. Est hoc Demosthe-
 ni in more, à generalibus & communibus ad parti-
 cularia & specialia pergere. ἀόγιστον ὅτι: uidere,
 quæ spes, et quis exitus sit futurus. Magis εἰς ὅλον τοῖ-
 σ' ἔστι: bellum ab Olynthijs in Atticam transfere-
 tur. Hoc non est extremū malum. Potest enim bel-
 lum geri: ut ager retineatur. Venit igitur orator ad
 id: quod maximè proprium & specificum est: uenie-
 mus in periculum de agro: & de omnibus, quæ in a-
 gro sunt. Declarat id similitudine. Metuendum est,
 ne nobis eueniat idem: quod hominibus, qui fœnori
 pecuniam accipiunt: bona sua oppignerant: paucis
 annis ditissimi sunt propter illam pecuniam à fœne-
 ratoribus acceptam: sed dum uiuūt profusè, euenit,
 ut & pecuniam consumant: & pignus etiam fœne-
 ratoribus dare cogantur: Ita uobis etiam, dum tem-
 pus conterimus: & in ocio sumus: & aliorum mise-
 ria beati sumus: in necessitatem ueniendum fit mul-
 ta & graua patiendi: & de nostra ditione pericu-
 lum subire cogamur. Hæc enim similitudo magis
 sub oculos subiicit τὸ ἐκβησόμενον κακόν. Po-
 stemò loco adfert occupationē orator: istud est re-
 prehendere, non consilium dare. illa πρόληψις
 ἐστὶν προπαρασκευαστική: habet præparationem
 ad nouam disputationem. Vtitur autē παρρησία,
 licentia, libera uoce: & dicit hoc esse ingenium A-
 thenien-

theniensium: ut irascantur, si quid contra animi sententiam eueniat, non autoribus malorum: sed ijs, qui cōsiliū dederint. Nihilominus se, quod sibi optimum uideatur, cōsiliū allaturum. Ita sibi adiutū facit ad nouam suasionem: Et postea cōsiliū suū proponit. Sunt igitur partes huius loci: ἐπιμονὴ ἐν τῷ ἐκβηκομένῳ: ἐπεξεργασία δὲ ἐκμοιῶσεως καὶ τασκευασικῆ: προπαρασκευὴ πρὸς ἄλλῳ τινὶ συμβουλῇ. εὐκθης.) dicitur homo simpliciū morū. τὸν ἐκείθεν πόλεμον.) Artificiosa τμησις. Interponit aduerbiū inter articulū et nomen ἐκ μέρους ὅθεν: bellum aliunde aduentans. Αλλὰ μὲν εἰ δὴ.) exitum proposuit εἰδὲ οὕτως τοῦ quidē illū, non tamen satis specificū. Ideo iā similitudine magis εἰδὲ οὕτως: illustrius proponit exitum. Qua spes reliqua? non solum bellum huc transferetur: sed etiā periculū erit: ne agrum nostrū amittamus. Ista similitudo non tam amplificationis causa, quā τῶς ὅθεν ὅθεν, ponitur. δανειστέμενοι.) qui pecuniam fœnori à fœneratoribus accipiunt. ἡ δὲ δὴ ἐπὶ τοῖς μεγάλῃς τόκοις.) ἀμφιβολογία. Possunt enim ista uerba coniungi, uel cum præcedenti uocabulo δανειστέμενοι, ut sit sententia: qui faciliè magno fœnore pecunias mutuò accipiunt: uel cum sequentibus uerbis, in hanc sententiam: qui faciliè propter multas

eas pecunias scœnori acceptas per breue tempus diui-
 tes sunt: ut οἱ τόκοι in hoc loco significant summās
 pecuniarias scœnori acceptas. Ego tamen malo con-
 iungi cum præcedentibus. ῥαδίως.) facile, εἰκῇ,
 temere, sine prouidentia. τὰ ἀρχαῖα.) τὰ ἀρ-
 χαῖα uocat paterna bona, patrimonium, quicquid
 habuerunt à patre, ex dote, ex legato, et quæ sunt
 pignoris loco. ἀπέσπασα.) ἀφιστάναι est uo-
 luntatis, decedere, alij locum dare. ὡς πολλῶ.)
 diu. ἐρῶθυμηκότδ.) ῥαθυμεῖν et δα-
 νείζειν sunt hic comparata. Δανείζειν est pecu-
 niam à scœnatoribus mutuò accipere: ῥαθυμεῖν,
 ocium sumere et desidiam à uoluptatibus. ποι-
 εῖν.) id est, τὰ ἄχρη: est ἀνάστροφῇ. Græci enim
 et τὰ ἄχρη pro ποιεῖν, et ποιεῖν pro τὰ ἄχρη
 dicunt. κινδυνεύσωμεν.) hoc est illud ἐκβη-
 σόμενοι εἰς τοιοῦτον. Solet enim Demosthenes
 separare res: et paulatim peruenire ad extrema.
 Videte, quis exitus futurus sit. primū sentiemus
 bellum: deinde de summa rerum periclitabimur.

Σμὲν δὲ.) occupatio, quæ oratorio σχηματῖ-
 σμῶ habet sententiā generalem. Reprehendere fa-
 cile est, et cuiusq; : boni autem oratoris, consilium
 dare. hanc sententiam ἡθικῶς sic γενικῶς ἐχρη-
 ματῖσμὸν δὲ ad rem præsentem accommodat.

ἐπιτίμησιν.) ἐπιτίμησις uocatur reprehens-
 sionem

sionem quamvis, quacunque in re. Sunt etiam in dis-
 putationibus dialecticæ ἐπιτιμήσεις: de quibus
 in 8. lib. τῶν τοπικῶν. συμβούλῃς.) ῥήτο-
 ρ, species pro genere. Orator in deliberatio ge-
 nere dicitur σύμβουλός, et in concionibus ἐκ-
 κλησιάρχων: in demonstratio, ἐγκωμιάζων:
 in iudiciali, δεικνών, aut φεύγων, uel ἀπολο-
 γούμενος. Omnia ista sunt τῶν ῥητόρων: sed uti-
 tur hoc loco uerbo proprio. ὕστερος.) Si iste su-
 perlativus propriè positus est: significat eos, qui cō-
 silia et causas perorant: qui solent uehementiores
 esse: et liberior est eorū oratio ad iram, et ad inflā-
 mationes animorū. Ac uidetur multi oratores hanc
 causam dixisse. Nam dixit antea: πολλὰ τῶν δ' ἐ-
 όντων ἐκ τοῦ παρὰ χῆμας γνώσις ἀρ' ἐπελθεῖν
 εἰπεῖν: ut illi, qui perorent, sint uehementiores,
 quàm qui priore loco dicunt. Sin est ἁπλῆσις, et
 improprium: dicitur αὐτὶ τοῦ ὕστερον, id est,
 μετὰ τὰ κακὰ: ut fiat comparatio auctoris malo-
 rum, et eorum, qui post ipsa mala dicunt. Vtraque
 sententia est bona: et non habet impedimentū. ὁ
 μὲν οἱ μαί γε.) præparatio futuræ suæ sententiæ
 dictionis: et finis est ἠθικός. Patriæ salutem maiori
 sibi curæ esse dicit, quàm suā utilitatē. ἀσφάλεια.)
 consequens loco antecedentis. Utilitates enim pari-
 unt τὴν ἀσφάλειαν, ocium et securitatē rerum.

Φημὶ

Φημί δ' ἢ διχῇ βοηθήσειν τοῖς πράγμασι
 σὺν ὑμῖν: ἢ τε τὰς πόλεις τοῖς Ολυθίοις
 σώζειν: ἢ τοὺς ὅσους ποιεῖντας στρατιώτας ἐκ-
 πέμπειν: καὶ ἢ τὴν ἐκείνου χώραν κακῶς
 ποιεῖν, ἢ ῥιήρεσι, καὶ στρατιώταις ἑτέροις.
 Εἰ δὲ θατόρ' ἐστὶν ὅλ' ἡγεῖσθε: ὁκνῶ, μὴ
 μάταια ἢ ὑμῖν ἢ στρατῷ γνῆται. Εἴτε γὰρ
 ὑμῶν τὴν ἐκείνου κακῶς ποιοῦντων: ὑπο-
 μέinas ὅσους, Ολυθον πρᾶσθεται: ῥᾷδίως,
 ὡς τὴν οἰκίαν ἐλθόν, ἀμυνεῖται. Εἴτε βο-
 ηθῶντων μόνων ὑμῶν εἰς Ολυθον: ἀκινδύ-
 νως ὁρῶν ἔχοντα τὰ οἴκαι, προσκαθεσθῆται:
 καὶ προσεδρεύσει τοῖς πράγμασι: πόλιν αὖ
 ἢ χεῖρον τῷ πολιορκηθέντι. Δεῖ δ' ἢ πολ-
 λὴν καὶ διχῇ τὴν βοήθειαν εἶναι.

Sic igitur sentio, duplici ratione
 rebus esse succurrendum: tum con-
 seruandas urbes Olynthiorum: &
 milites mittendos, qui id efficiant:
 tum illius etiam agrum cum male-
 ficio inuadendum esse, classe, & alio
 peditatu terrestri. Si horum alterus-
 trum negligetis: uereor, ne frustra
 uobis ista militia instituat. Si es-

nim uos solùm illius agrum infestis: idc̃p̃ iste patiat̃ur: & Olynthum sibi adiungat: facile, domum reuersus, uindicabit iniurias. Si uerò tantùm auxilia portabitis Olynthiis: ipse c̃p̃ uidebit domi nullum esse periculum: magis c̃p̃ incumbet atq; insistet rebus: tandem longinquitate temporis oppidanos superabit. Magna igitur opus est esse, ea c̃p̃ bipartita auxilia,

Quæ hæcenus sunt commemorata, sunt cum exordio coniuncta. Pertinent enim ad excitandos animos audientiũ: ut Olynthijs uelint succurrere: idc̃p̃ necessarium esse putent. Primum est uelle, deinde suscipere. Si primum est uelle: necesse est uoluntatem primum locum occupare: & in collocando, quæ ad uoluntatem excitandam pertinent, primo loco poni. Multa igitur de periculo Atheniensĩũ, de negligentia eorum, de Philippi industria dixit. Verũ non satis est excitare: reprehendere nostrorum desidiam: aliorum uigilantiam commemorare: mala impendentia ostendere: sed opus est etiam consilio.

Συμβουλὴ. Hoc igitur loco iam dat consilium: quemadmodum succur-

succurrendum rebus sit: & duplici exercitu opus
 esse dicit; ut scilicet pars una mittatur in agrum O-
 lynthiorum; altera in Philippi regnum. Hoc ut con-
 firmet; ponit τὰ ἐκβυσόμενα. Si solum Olynthijs
 succurremus; & Philippus uidebit res domi in tu-
 to esse; manebit in obsidione: ipsaq; oppugnationis
 mora fatigatos Olynthios sub ditionē potestatemq;
 suam subijcet. Si Olynthios non iuuabitis: sed tan-
 tummodo in agrum Philippi inuadetis: ipse, Olyn-
 tho expugnata, domū reuersus, facilē uobis resistet.
 Quoniā igitur propositio est duplex: etiā ratio est
 duplex. Verisimile est, tunc fuisse oratores: qui in di-
 uersa fuerint sententia: et qui ante Demosthenē dixe-
 rint, esse exercitū saltē in regnū Philippi mittendū:
 ita fore, ut cogatur relinquere Olynthios: pars con-
 trā uoluerit tantūm Olynthios iuari. Sed orator
 utriusq; partis sententiā nunc coniungit: dum osten-
 dit, & agrum illius infestandum, & Olynthijs sub-
 ueniendum esse. Φημὶ δὲ.) ἢ πρότασις, pro-
 positio bipartita. τῷ τε τὰς.) pars una senten-
 tiæ. πόλις.) Olynthus enim erat metropolis,
 & ciuitas plurium oppidorum, quæ sub se habebat.
 καὶ δὲ τὴν.) pars altera. κακῶς ποιεῖν.)
 Caesar libro primo, de bello Gallico: per Galliam si-
 ne malificio ire, id est, δὲ κακῶς ποιεῖν. τρεῖς γὰρ
 εἰ.) ὁ τρόπος, quomodo? terra & mari. εἰ δὲ
 ε 2 δατόρ

δατόρδ.) approbatio, quæ habet bipartitum exlatum. τὴν ἐκείνδ.) scilicet μόνον. προσκαθεδεῖται.) hæc duo uerba ita inter se differre uidentur: ut προσεδεδυῖεν sit diutius permanere, quàm προσκαθεζεῖν. πολιορκωμένων.) Ὀλιυθίων. Caesar uocat eos, qui obsessi sunt, oppidanos. δεῖ δὲ πολλῶν.) συμπερασμάτιον, conclusiuncula breuissima: quæ habet repetitionem propositionis. Δι.) id est, τοιγαρὶν.

Καὶ ποῦ μὲν οὐ βοηθείας ταῦτα γιγνώσκω: ποῦ δὲ χρημάτων πόρδ. Εἰς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρημάτων ὑμῶν, εἰς, ὅσα ἐδενὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, στρατιωτικά. Ταῦτα δὲ ὑμεῖς ὅτως, ὡς βούλεσθε, λαμβάνετε. Εἰ μὲν δὲ ταῦτα τοῖς στρατευομένοις ἀποδώσετε: οὐδὲν δὲ ὑμῶν προσδεῖ πόρδ: εἰ δὲ μὴ, προσδεῖ: μᾶλλον δὲ ἅπαντες γινώσκουσιν τὸ πόρδ. Τί δὲ, ἄντις εἴποι, σὺ γράφεις ταῦτ' εἰν στρατιωτικά; μὰ δὲ, οὐκ ἔγωγε. Εγὼ μὲν γὰρ ἤγχα μαε στρατιώτας δεῖν κατασκευάζειν: καὶ ταῦτ' εἰν στρατιωτικά: καὶ μίαν σύνταξιν εἰν τὴν αὐτὴν, τὴν τε λαμβάνειν, καὶ τὴν ποιεῖν τὰ δεόντα. Ὑμεῖς δὲ ὅτω πῶς ἄνευ πραγμάτων λαμβάνετε εἰς τὰς ἐορτάς. Εἰ δὲ λοιπὸν, οἶμαι, πάντας εἰσφέρειν: ἅμ' ὅλην
λῶν

λῶν δ' ἐκ, πολλὰ: ἄν' ὀλίγων, ὀλίγα. ΔΕΙ
 ΔΗ χρημάτων, ἢ ἀν' ἐν τούτων ὀλίγῳ ὅτι γε-
 νέσθ' ἢ λεοντων. λέγουσι δὲ καὶ ἄλλος τινὰς
 ἄλλοι πόρος: ὧν ἐλεῖτε, ὅς τις ὑμῖν ἄρ' συμ-
 φέρει δοκῇ: καὶ, ἕως ὅτι καιρὸς, ἀντιλέγετε
 ἢ πραγμάτων.

Atque hæc mea de ope ferenda est
 sententia. De re autem pecuniaria.
 Sunt uobis pecuniæ, Athenienses,
 sunt supra cæteros mortales, eæque
 militares. Sed has quidem, inter uos
 uestro arbitratu distribuitis. Si igitur
 tur militibus eas restituetis: nulla
 amplius egebitis porro pecunia: sin
 minus, certè egebitis: imò in primis
 pecunia desiderabitur. Sed dicat ali-
 quis: tu legem fers, ut istæ sint mili-
 tares: Equidem, legem non fero. Er-
 go enim censeo milites comparan-
 dos esse: & hanc pecuniam debere
 esse militarem: eodemque officij gene-
 re, & eam accipere, & officium face-
 re, contineri. Sed uos nulli reipub.

commodo ad ludos & spectacula sum-
 mitis. Quo fit, ut reliquum sit, mea
 quidem sententia, omnes conferre
 pecuniam: si multa opus sit, multā:
 & modicam, si modica. Opus enim
 est pecunia: & absq̃ ea nihil potest
 confici rerum necessariarum. Adfe-
 runt alij alias quasdam pecuniarias
 rationes: ex quibus, quæ uobis com-
 moda uidebitur, eligite: &, dū tem-
 pus est, cape site rem publicam.

Ordo huius loci dependet ex illo superiore: φη-
 μι δὲ ἰν' ἐθέλησαι, εἰ πρόξυμβῆναι: καὶ τοῦ πό-
 λεως προσέχειν εἰς. Illa fuit propositio ἀόρι-
 στος, infinita. Dixit enim bellum gerendum, &
 pecunia opus esse: nō tacnē ibi dixit, quomodo bellū
 gerendū esset: nec omnē rationē rei pecuniariæ ex-
 plicauit. Vt igitur in superiore proximo loco osten-
 dit: quomodo oporteret τῷ πολέμῳ προσέχειν
 τὸ νόμῳ: ita iam demonstrat: quemadmodum pecu-
 nia inueniri possit. Fuit tripartita ratio pecuniæ
 comparandæ apud Athenienses: Vna ex ludis &
 spectaculis, ut annotat Libanius: altera, cum sin-
 guli ciues conferrent: tertia, fortasse ex socijs. De-
 mosthenes

Comparatio
 pecuniarum
 apud Athen.

mosthenes putat ærariam pecuniam, hoc est, eam, qua in ludis spectandis utebantur, esse contribuendam. Hic locus attingitur uerecundè ab oratore. Valde enim erat inuidiosus. Quæ causa est: quòd etiam nullam eius de principio mentionem fecerit: & hoc loco occupatione, atq; callida uerborum distinctione elabatur. Ostendit etiam alias duas faciendæ pecuniæ rationes: unam, ex cōferendo: alteram, à socijs ciuitatibus. Necessestatem demonstrat: nisi ærariam dare uelint, ipsis pecuniam singulis conferendam esse. Utitur ad idem probandum etiam generali sententia: et cohortatione ad rempub. defendendam concludit. Quantū ad genus dicendi pertinet: locus iste non habet ὄγκου, insignem ornatū: sed magis est acutus, quàm grandis: idq; ita esse, si cum alijs locis cōparetur, facilè intelligitur. Potest aut exemplo uobis esse: quomodo locus inuidiosus et periculosus sit tractandus. χρημάτων πόρος.) Sententiæ dictio de pecuniarū cōparatione. Est formula loquendi Græcorum, χρημάτων πόρος. Latini ut dicunt rem frumentariā, ita etiam rem pecuniariam. εἰς, ὅ (α.) ista ἐπαναφορὰ uerbi pertinet non tam ad ornatum, quàm ad uehementem asseuerationem. στρατιωτικὰ.) στρατιωτικὸν est id, quod datur militibus. λαμβάνετε.) sumitis ex ærario: ut sit quædam ὑπὸ τίμῃσι. Aut

est imperatiui modi, sumite, id est, uestro arbitratu
inter uos distribuite: ut eis ipsis permittat optionē.
Versatur enim orator in loco lubrico et periculo-
so. *στρατονομύοις.*) *στρατιώταις.* τί δὲ,
αὐτίς εἶποι) hactenus h̄ ἀπόφανσις φη γυνώ-
μης. sequitur iam h̄ πρόληψις, occupatio.

σὺ γράφεις.) Lex enim erat, quæ capitali cri-
mine obstringebat eum: qui hanc pecuniā in alium,
quā in theatralem, usum conferri suaderet. Non
uolo, inquit orator, legem ea de re ferre: puto tamen
hanc pecuniam debere esse militarem. τὸ γράφειν
est τὸ νόμων ἢ ψευδισμάτων. Orator euadit τῆς
τῶν ῥημάτων διακρίσεως: et totius loci intelligen-
tia pendet ex ui duorum uerborum, γράφειν et
ἡγῶμαι. Aliud est, legem ferre: aliud, rem animo
secum reputare. ἐγὼ μὲν γὰρ ἡγῶμαι) elabi-
tur necessario tempore. opus est pecunia: quia opus
est milite. Est τὸ ποικτικόν αἰτίον, ἢ αὐτὸ γκ.
ταῦτ' εἶν.) uocabulum τῆς λησμεως ὅτι τοὶ
καθ' ἑκόντ' εἰσι: puto hanc pecuniam esse posse, et
debere esse militarem. μίαρ σὺντάξιμ.) meta-
phora militaris. nā in militari ordine dicitur σὺν-
τάξις. Nihil debet esse discriminis inter illa duo:
accipere pecuniam, et officium facere: eodem gene-
re utrunq; continetur. Nam si licitum est, pecuniam
accipere: etiā honestum est, officiū facere. Ita etiam
elabitur

elabatur hoc loco sententia generali. ὑμεῖς ἦ.)
 παρρησία. ἀνδραγαθῶν.) nullo reip.
 commodo, nulla re gerenda. est atticismus. ἔσθ
 δ' ἡ.) Satis liberè de æraria et publica pecunia di-
 xit: sed tamen dixit, se non ferre legem, sed solum sic
 faciendum putare: omnino pecunia opus esse: et eos,
 qui accipiunt pecunias, debere quoque officio suo fun-
 gi: non autem, ut nunc faciant, spectaculis et uolu-
 ptati indulgere. Iam rationem magis odiosam adfert:
 Si non uultis facere, quod dixi: necesse erit ut omnes
 conferatis pecuniam. Hoc est aliud, et uehementius,
 quàm superius, remedium. Δεῖ δ' ἡ χρημάτων.)
 sententia generali, δεῖς εἰ, locum istum absoluit.

ἀλλὰς τινὰς.) (scilicet, aut mutuò accipiendè
 à negotiatoribus et fœneratoribus, aut ab amicis et
 socijs populis. ἀντιλάβειν.) ἀντιλαμβάνειν
 νεώτερον πραγμάτων, suscipere res gerendas et
 negotia publica: uidere, ne quid detrimenti respubli-
 ca capiat. Ita absolutus est hic locus: quem satis in-
 telligitur esse subtilem et simplicem, quod ad for-
 mam dicendi attinet: qualis est etiam is, qui sequitur.

Ἀξιον δ' ἐνθυμηθῆναι καὶ λογίσασθαι: τὰ πράγ-
 ματα γὰρ ὧς λαβέσκει νυνὶ τὰ φιλίππου. Οὐ-
 τε γὰρ, ὡς Διοκῆς, εἴ φησὶ τις αὐτὸν μὴ σκοπῶν
 ἐκρίβως: οὐδὲ πρὸς ὧς, οὐδ' ὡς αὐτὸν κάλλιστα αὐ-
 τῷ

ἔχοντες τὰ παρόντα ἔχοντες· οὐ γὰρ ἀνέξιν ἐνεγκεῖν τὸ πᾶν
 λεμόν ποτε τὸ τοιοῦτον· εἰ πολεμεῖν ὡς
 εἴθε δύναιτο αὐτόν· ἀλλ' ὡς ἐπιών ἀπαντὰς
 τότε ἤλωζε τὰ πράγματα ἀνακρίσειν·
 καὶ τὰ δ' ἐψεύθευσε. Τὸ δ' ἡ πρώτη αὐτὸ τὰ
 ῥά τ' ἡ γνώμη γεγονότος· καὶ πολλὴν ἀθυ-
 μίαν αὐτῷ πρὸς ἑαυτὸν. Εἰτα τὰ τῶν Θετταλῶν.
 Ταῦτα γὰρ ἄπειρα μὲν ἡ δὴ φύσις, καὶ
 αἰσὶν ἀνθρώποις· κομισθῆναι, ὥσπερ
 ἡ, καὶ ἐν νῦν τῷ. Καὶ γὰρ Παγασᾶς ἀ-
 πατεῖν αὐτόν· εἰς ἐψήφισμένοι· καὶ Μα-
 γνησίαν κεκωλύκασιν τεχνίτην. Ηκκορ δ' ἔ-
 γωνετινῶν· ὡς οὐδέ τις λιμένας καὶ τὰς ἀ-
 γορὰς εἴτε δώσοιεν αὐτῷ καὶ τῷ. Τὰ γὰρ
 κοινὰ τῶν Θετταλῶν ἀπὸ τῶν δέοι δ' οἰκίαι·
 ἐφίλιππον λαμβάνειν. Ἀνδρῶν δ' ἀπο-
 τερεθῆναι τῶν χρημάτων· εἰς τὸν κομισθῆναι τὰ
 τροφῆς τοῖς ξυνοῖς αὐτῷ λατρεῖται.
 Ἀλλὰ μὲν τὸν γε Πάριον, καὶ τὸν Ἰλνυριόν, καὶ
 ἀπλῶς πάντας ἀπαντας, ἡ γὰρ καὶ αὐτόν·
 μὲν ἡ δὴ αὐτὸν καὶ ἐλευθέρους, ἡ δὴ δόλους, εἰν. καὶ
 γὰρ ἀνθρώποις τὸ κατὰ κέρματινός εἰσι· καὶ ἀνθρώ-
 πος ὑβρίσῃς, ὡς φασί· καὶ μὰ δὴ ὅδε ἀπιστοῦ-
 ῖσιν. ΤΟ ΓΑΡ ἐν πράττειν πρὸς τὸ ἀξίαν,
 ἀφορμὴν τὸ κακῶς φρονεῖν τοῖς ἀνθρώποις γί-
 νεται. ΔΙΟΠΤΡΟΛΛΑΚΙΣ Δοκεῖ δ' ἐφύ-
 λαττε

λάξαι τὰ γὰρ τὸ ἐπὶ τῷ βασιλεὶ χαλεπώτε-
ρον εἶναι.

Sed operæ precium etiam est con-
siderare, & uobiscum reputare: quo
in statu nunc res Philippi sint. Non
enim, ut apparent, & ut opinio pos-
sit esse hominum, si quis minus ad-
uertat: honesto loco, neq; optimo,
res eius in hoc tempore sunt: neq; ul-
lum ille unquam belli signum sustu-
lisset: si belligerandum sibi esse pu-
tasset: sed principio sperauit omnia
subito confici facile posse: post au-
tem hæc eū opinio fefellit, Id, quo-
niam nō ex animi sententia accidit,
ipsum perturbat: & ualde animum
eius debilitat. Perturbāt etiam eum
Thessali. Horum enim cōsilia cū
natura, & omnibus mortalibus in-
fida sunt: tum uerò præcipuè, quem
admodū antea, sic etiam nunc Phi-
lippo. Nam & Pagasas repetere ab
eo decreuerunt: & obstiterunt, quò
minus

minus Magnesia muris muniretur:
Etiā ego ex nonnullis audiui: quod
neq; ex portubus portoria, neq; ex
mercimonijs uectigalia amplius
permittent eum accipere. Rempu.
enim Thessalorum his curari oportere:
non hæc Philippum accipere.
Iam si hac pecunia destituetur: in an-
gustum admodum cogetur res ali-
mentaria mercenarijs illius militib.
Præterea Pæonem, & Illyrium, de-
niq; omnes hos populos, putādum
est malle suis legibus uiuere, & libe-
ros esse, quā seruos. Nō enim cui-
quā assueuerūt malè optemperare:
tum homo est Philippus multarum
iniuriarum, ut dicunt: nec mehercu-
le id fortasse est incredibile. Felici-
tas enim, quæ euenit non merenti-
bus: occasio desipiendi est ingenijs
stultis. Itaq; sepe numero etiam tueri
bona parta, quā quærere, diffi-
cilius esse uidetur.

Pri

Primum omnium in consilijs dandis est excitare uoluntates hominum: ut aliquid uelint suscipere, quod suscipiendum sit. Proximum est, uiam ac rationem ostendere: qua quidq; confici possit. Orator igitur hactenus ciues suos ad opem ferendam Olynthijs, quantum potuit, cohortatus est: et duplicibus copijs opus esse dixit: quarum una Olynthū, altera in regnum Philippi mitterentur. Rationem etiam ostendit pecuniæ comparandæ: et ex ærario potissimum depromendam esse significauit. Sed hæc satis non sunt: ostendere, quid à nobis, et quomodo fieri debeat, et possit: nisi uires etiam aduersariorum diminuuntur. Hoc ergo loco deprimunt Philippi uires, quantum fieri potest: atq; hæc est huius loci πρότασις, propositio: Philippi potentia nō est uobis, Athenienses, extimescenda: Philippi res non tam benè sunt constitutæ et fundatæ, quàm putari ab hominibus ignorantibus possunt. Rationes, quibus hanc propositionē orator probat, sunt quatuor. Prima est, spes Philippi frustrata, τοῦ παρὰ τὸ γινώμενον συμβῆναι. Existimauit se primo impetu statim omnia confecturum: opinione falsus est: hoc hominem mirum quàm turbat. Alterum ἡ ἀνισχυρία, incorstantia et perfidia Thessalorum, quæ metueuda cū ob naturam illius gentis sit: tum quibusdā etiam signis iam sese aduersus Philippum patefecit.

Diminutio uirium aduersarij.

patefecerit. Tertium est sumptum ab ingenio Pædonum, Illyriorum, reliquarumq; gentium: quas ob libertatem, contrà, quàm oportebat, amissam: ob seruitutem inuitis impositam: ob iniurias & insolentiam Philippi, credibile sit malè aduersus ipsum animatas esse: & occasionem, si qua detur, libertatis recuperandæ, cupidè accepturas. Postrema ratio habet γνώμολογίαν ἡθικῶν, γνώμην θετικῶν, sententiam generalem, quæ ad mores, & uitam hominum pertinet: solere animos stuliorum fortuna secunda, quæ indignis contingit, insolentes fieri, & infestos contra suos, atq; multa mala per insaniam facere. Ex ea autem superbia & stulticia sequi facile fortunam aduersam, & rerum comparatarum amissionem. Hæc sententia, & si est θετικὴ, tamen pertinet πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, πρὸς τὸ τὸ φιλάπαιστον πρόσωπον: cuius in tertia ratione mentio est facta: & quæ huic sententiæ occasionem dedit. Quantum igitur potest, orator coaceruat incommodorum Philippi: & iste locus haud paulò amplior est, quàm superior. locus enim superior disputationē breuissimā & acutiā habet de triplici genere pecuniæ cogendæ, ex ærario, ex collatione, ex mutuatione. Hic autem extenuat, et debilem facit Philippum: eumq; in cōtemptum uocat. Vult enim orator probare: non solum esse δύνατον, resistere Philippo: sed

sed etiam αὐτὸς ἡ φρονήτης οὐκ εἶναι. ἄξιον δὲ.)
 πρότασις, sed ἀορισωτέρα. ἐνθυμηθῆναι.)
 ἐνθυμηδὶς est cogitationis: λογίζεσθαι est consilij.
 οὐτε γάρ.) sententia magis ὠρισμένη, ἢ δια-
 σαφηνίζουσα τὸ, ὅτι ὥς καθέστηκε. οὐτ' αὖ)
 prima ratio, ὅτι τὸ φιλίππου λογισμὸς ἐσφαλ-
 μένῃ. hæc ratio est τῇ συμβάντων. εἴτα τὰ
 αὖ.) altera ratio, ἢ τῇ θετῇ αὐτῶν ἀπιστία ἢ
 κερδοῦς. hæc cōfirmatur 1. γενικῶς, à naturali
 leuitate ipsorū aduersus oēs: 2. σημείοις εἰδικοῖς
 quæ cōtra Philippū sunt, trib. 1. Pagasas repetere
 decreuerunt. 2. Magnesium muniri uetuerunt. 3.
 Vectigalia et portoria non amplius illi concedent.
 αὖ δὲ τούτων.) συμπερασμάτιον huius se-
 cundæ rationis, quæ fuit τῇ συμβεβηκότων: Qualis
 etiā illa, quæ sequitur, uidetur esse. ἀλλὰ μὲν.)
 tertium epichirema, habens δεικὸς, uerisimilem
 rationem, quæ duabus alijs rationibus cōfirmatur.
 Insuetæ sunt illæ gentes seruitutis, et Philippus est
 tyrannus: ergo speranda in illis defectio. τὸ γάρ
 εἶναι.) postrema ratio, sumpta à Philippi persona, et
 ad eam accommodata, ἢ γνώμη ἢ θέσις. fortuna
 secunda insolentiam parit in ijs, qui ea nesciunt
 uti: insolentia rursus ad miseriam dux est.

Δε τοίνυν ὑμεῖς, ὡς ἀνδρες Ἀθῶναιοι, τὴν
 f ἁκα-

ἀκαρίαν τὴν ἐκείνην καὶ τὸν ἡμέτερον νομίσ-
 σαντας: ἐτοίμως συμάραδι τὰ πράγματα:
 καὶ πρεσβευμένους, ἐφ' ᾧ δέει: καὶ στρατευο-
 μένους αὐτοὺς: καὶ πρὸς ὅσους τὰς ἄλλας ἀ-
 παντας: λογιζομένους, εἰ Φίλιππος λά-
 βοι καὶ ἡμῶν βίον καὶ καὶ τὸν πόλεμον
 γνέοιτο πρὸς τὴν χώραν: πῶς ἂν αὐτὸν οἶε διε-
 εδόμεως ἐφ' ἡμᾶς ἐλθεῖν; εἴτ' ὅκ' αἰχμνέει,
 εἰ μὴ δ', ἃ πάθοιτ' ἂν, εἰ δ' ὕναίτ' ἐκείνῳ
 ταῦτα ποιῆσαι καὶ τὸν ἔχοντα ὁτολμή-
 σετε; ἔτι τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ δέ-
 ποθ' ὑμᾶς λανθανέτω: ὅτι νῦν αἰρεσίς ὅσιν ὑ-
 μῖν: πότῃ ὑμᾶς ἐκείχῃ πολέμῳ, ἢ πρὸ
 ὑμῖν ἐκείνῳ. Εἰ μὲν γὰρ αὐτέχῃ τὰ τὸ
 λυσιδίῳ: ὑμεῖς ἐκεῖ πολέμησετε: εἰ τὴν ἐ-
 κείνην κακῶς ποιήσετε: τὴν ὑπάρχουσαν, καὶ
 τὴν οἰκίαν ταύτην ἄδεως καρπύμενοι.
 Ἀνδ' ἐκεῖνα Φίλιππος λάβῃ: τίς αὐτ' ἔτι
 κωλύσει δεῦρο βαδίζειν; Θεβαῖοι; μὴ λίαν
 πικρὸν εἶπῃ ἢ, εἰ συσβαλῶσιν ἐτοίμως.
 Ἀλλὰ Φωκεῖς; οἵ τιν' οἰκίαν ὅχ' οἰοῖτε ὄντες
 φυλάττειν: ἐὰν μὴ βοηθήσῃτε ὑμεῖς. Ἡ ἄλ-
 λος τίς; ἀλλ', ὦ τὰρ, ὅχι βυλῆσεται; τῶν ἄρ-
 πωτάτων μὲν τ' ἂν εἴη: εἰ, ὅ νῦν ἄνοιαν ὁφ-
 λισκάνων ὁμῶς ἐκλαλῇ: ταῦτα διωκθεῖς
 μὴ πράξει.

Quamob-

Quamobrem, Athenienses, Philippi tempus aduersum, uestrum tempus reputare decet: & alacriter suscipere reip. partes: & legatos, quod erit opus, mittere: & militare uosmetipsos: & ceteros oēs impellere: & cogitare etiā, si Philippo talis aduersum uos daretur occasio: & bellum in nostro agro gereretur: quā uos arbitramini eū cupidē contra nos profecturū? An non pudet, quæ uos patere minī, si ille posset, ea uos, cum possitis, propter timorem non facere? Deinde, Athenienses, illud uos ne lateat: iam uobis optionem factam esse: utrum uos illic oporteat belligerare: aut apud uos illū. Nam si restiterint Olynthi: Vos in eius agro bellū facietis: eiusq; ditionem uastabitis: hoc uerò agro, uestraq; ditione, sine periculo fruemini. Sin autem Philippus Olynthum occupet: quis obstabit, ut ne huc ueniat?

Num Thebani? Quanquam ualde acerbum est dicere: libenter simul impetum facient. Sed fortasse Phocenses? qui suum agrum, nisi uos auxiliositis, tueri non possunt. An quisquam alius? At herculè non uolet. Maximè absurdū esset: si quæ nunc ille per ignorantiam stultè iactitat: ea, cū primū poterit, non susciperet.

Hoc loco est conclusio, συμπέρασμα, quod non solum superiorem proximū locum, in quo Philippi uires minuebantur, terminat: sed etiam habet totius causæ τὴν κοινὴν ποιότητα, cōmunem qualitatem. Nam quæ hætenus sparsim sunt tractata: ea iam cōiunguntur conclusione: quæ uniuersam rei naturam cōprehendit. Ostendit enim, quid cogitandum, quid faciendum, quæ hominum opinio & existimatio sit: quæ nunc sit occasio, quo animo Philippus: quid à cæteris Græcis expectandum: nihil scilicet, sed omnia ipsis in sese Atheniensibus posita esse: metuendū, ne bellum huc transferatur. Tametsi enim hic locus conclusionem habet: eamq; accommodatam ad causam, καὶ πρὸς τὴν πραγματικὴν
σάσις

σᾶσι: tamē in fine habet quandam αὐασκενυλῶ,
 refutationem, ἀφ' αἰρεσιν: non obstare neq; The-
 banos, neq; Phocenses, neq; quenquam alium: quō
 minus in Atticam aliquando Philippus accedat. Id
 etiam idum maximē cupere. Ita iste ἐπίλογος,
 tametsi nonnihil est numerosior, pneumatidis ἔρ-
 riodis continuatus: tamen etiā habet αὐασκενυλῶ.
 πλὴν ἀκαρίαν.) Hanc uocant latini tempus alie-
 num, tempus iniquum. Cicero sæpe dicit, mea tem-
 pora. συλλάβει τὰ πράγματα.) causam,
 negotia, partes reip. suscipere, eamq; tueri.

στρατευομένων αὐτοῦς.) non utentes milite
 peregrino. λογισμένων.) conuersio fuit ab-
 soluta πνευματικῶς: sequitur tamen ἐπισύνα-
 ψις alterius conuersionis. εἰ φίλιππος.) De-
 mosthenes ubiq; est argumētosus ἔρ lacertosus. Non
 enim solū actiones complexus est, τὰ πρακτέα
 sed etiam complectitur τὰ ἐκδοσόμενα, euenta
 rerum. λάβοι.) λαμβάνειν καὶ εὐρίσκειν, habere oc-
 casionem oblatam. πρὸς τὴν χώραν.) ἐν τῇ χώ-
 ρᾳ. Hoc genus constructionis uidetur magis termi-
 nos agri, quā quæ in medio agro sunt, significare.
 Non enim orator uult id, quod nimis est acerbum,
 dicere. εἰ τ' ἀκαχεχνεδε.) πρὸς τὸν φίλον
 τιμητικῶν, ut Hermogenes uocat. Vituperat enim
 ignauiam suorum ciuium: dum ostendit, Philippi uo-
 luntate

luntatem esse excitatam, Atheniensium uero per me-
tū abiectā. Omnia ista, cogitationes, actiones, consi-
lia, euenta eodem pertinent: ideo libenter Hermog.
coniungit τὸ κοινὸν ποιότα, καὶ τὸ γνῶμιν.
Ostēdit hic orator Atheniensium animū metu percul-
sum et abiectum. Ἐπὶ τοίνυν.) ὡς μὲν ἐν τῷ

Euenta. ἐκδοσὶ μὲν: locum euentorū magis expolit. Euen-
ta uidentur esse casus, fortunæ, deorum: sed orator
artificiosissimè tractat. Nam quod est fortuitum po-
testatis: hoc dat Atheniensium potestati: et Atheni-
ensibus dicit esse in manu: utrum in suo, an in Phi-
lippi agro uelint bellum gerere. Aliterum utile, ca-
lamitosum alterum esse demonstrat. Ita rem fortui-
tā subiicit potestati humanæ. αἰρεσίς ἐστιν ὑμῖν.)
Cicero dicit, dari optionem alicui, fieri optionem a-
licui, fieri alicui optionem et potestatem. Ἐάν
μὲν γὰρ αὐτέχῃ.) non dicit, ἐάν αὐτέχῃ σιν οἱ
Ολυνθιοί: sed ἐάν αὐτέχῃ τὰ τῶν Ολυνθίων.
Valde ἀτίκῶς. Non enim deerat Olynthijs uo-
luntas et animus resistendi: sed auxilium eis deerat.

τὴν ἐκείνου.) in Macedonia et Thracia.

τὴν ὑπάρχουσαν.) presentem. καρπὸς
μὲν οἱ.) καρπὸς δὲ, frui, fructum percipere.

ἀντὶ ἐκείνου.) pars contraria. θεβαῖοι.)

sequitur ἀφ' αἰρεσίς, refutatio obiectionis: The-
bani aut Phocenses nobis auxilio poterunt esse.

φωκῆς

Φωκείς.) bello Phocensi auxilio fuerunt Athenienses Phocensibus: de quo bello multa apud Diodorum Siculum. ἄλλ' οὐ τίς.) Lacedaemonij fortasse. ἄλλ' ὧτάρ.) Rursus γένεμα ἀφαιγεῖται. Quiescet post Olynthum occupatam? nequaquam. Nam si iam, cum non potest, se facturum dicit: quanto faciet magis, cum poterit? Sic post superiorem illam reiectionem est hīc enthymema λυσιπτόν καὶ ἀνασκευασιστόν, sumptum ex consequentium et repugnantium loco: estq; eiusdem naturae cum superioribus. Ita est in hoc loco μεσότης: est locus non amplificatus, sed densus, et ad acumen accommodatus.

Αλλὰ μὲν ἡλίκα γ' ἐστὶ τὰ διαφόρα, ἐνθ' ὅνδε ἢ ἐκεῖ πολεμεῖν: ὁ δὲ λόγος προσδίδει σύγγραμμα. Εἰ γὰρ ὑμεῖς ὁρίσασθε αὐτὸς τρεῖς μῆνας ἡμέρας μόνους ἔξω γενέσθαι: ὅσα ἀνὰ γλῆσσαν ὁπλίσαντες, τὴν τῆς χώρας λαμβάνετε: μηδενὸς οὐτος γὰρ αὐτὴν πολεμεῖτε, λέγω: πλέον ἂν οἶμαι ζημιωθῆναι τοὺς γεωργοὺς ὑμῶν: ἢ ὅσα εἰς ἅπαντα τὰ πρότερό πολεμοῦ δεδιωγμένοι εἴσθε. Εἰ δὲ πάλιν πόλεμος τις ἦξει: πόσα χρεῖ νομίσαι ζημιωθῆσθαι; Καὶ προσέειπεν ὁ βεῖς: ὅτι ἔτι ἢ τὰ πραγμάτων ἀρχὴν, οὐδὲ μὲν ἐλάττω ζημίας τοῖς γεωργοῖς.

Quantum uerò intersit, híc an illic bellum geratis: ne quidē ulla disputatione egere existimo. Si enim uos oporteret ipsos triginta tantūmodo dies foris esse: eaq̃, quæ in exercitu necessaria sunt, ex agris deportare: etiamsi nullus, inquam, in nostro agro hostis esset: plus ego opinor damni accepturos esse aratores uestros: quàm in totum illud, quod antea gestum est, bellū, sumptus atq̃ impense factum sit. Quòd si bellum aliquod ingruat: quātum existimandū est uos mali damniq̃ sensuros? Accedet etiam iniuria: & præterea rerum malè gestarum turpitudine: quæ nulli damno sanè à uiris prudentibus postponitur.

Hic locus habet duos fines: unum damni, turpitudinis alterum: ideo est uehementior cæteris, & positus in fine. Ostendit enim maximum detrimentum, & maximam infamiam: si bellum in Atticam transferatur. Vt autem amplificet τὸν βλάβην: αὐτὸν ἀεὶ χροῖται.

utitur comparatione ficta, πλεονῆ καὶ ὑποθε-
τικῇ συλλογίσει: qua conatur ostendere, semper
esse satius, extra ditionem, quàm in sua ditione, pu-
gnare. Si, inquit, in nostra ditione bellum esset ge-
rendum: omniaq; quæ exercitui opus sunt, ex no-
stro agro sumenda: aratorum facultates, etiamsi nul-
lus hostis adesset, maximum detrimentū acciperent.

Quanto igitur maius damnum esset: si ipse hostis
uersaretur in nostro agro: et ex eo frumentum de-
portaret? Non enim hostis caperet res necessarias
tantum: sed cætera etiam tolleretur atq; perderetur. hæc
ratiocinatio est utilitatis: sed postea augetur etiam
adiunctione τοῦ καλοῦ, honestatis: cum dicit, tur-
pitudinem magnam fore, si hostis in Atticam admit-
teretur. ἡλίκα.) χρηματισμὸς πλεθυντι-
κὸς, et mutauit fœmininū genus in neutrum, pro eo,
quod est, ἡλίκα διαφορᾶ. μηδ' ὅς οὐτ' ὅ.)
exceptionis aut conditionis est hoc participium: eti-
amsi nullus hostis adesset. hic est locus τῆς βλάβης.
προσέσαι ἢ ὑβρις.) alter locus, τοῦ αἰχρὸς,
τῆς ἀδοξίας.

Πάντα δὲ ταῦτα δεῖ συνιδιόντας ἅπαν-
τας βοηθεῖν: ὅτι ἅπασι ἐκείσε τὸ πόλεμον:
τοὺς μὲν ἐν πόλει: ἐν ὑπὲρ τῶν πολλῶν, ὧν
καλῶς ποιοῦντες ἔχουσι, μικρὰ ἀναλίσκον-
τες: τὰ λοιπὰ κατὰ τὴν ἀδυναμίαν: τοὺς δ' ἐν

ἡλικία: ἵνα τῶν τῷ πολέμῳ ἐμπερίαν ἔχον
 τῇ τῷ φιλίππῳ χώρᾳ κτησάμενοι: φοβεροὶ
 φύλακες τῆς οἰκείας ἀκεραίου γένωνται:
 τοὺς δὲ λέγοντας: ἵν' αἰετὶ πόλιν εὐμάνων
 αὐτοῖς ἐνδύναμις ἴσθιαι γένωνται: ὥς, ὅπως
 ἔσθ' ἂν ὑμᾶς περὶ τὰ πράγματα: τοιοῦ-
 τοι κρίναμεν τὴν πεπραγμένων αὐτοῖς ἔσθ' εἶναι.
 ΧΡΗΣΤΑ δ' εἶναι πάντος εἶναι κα.

Hæc etiam atq; etiam prouidere
 unâ uos omnes decet: & opem ferre:
 atq; à uobis illò bellũ depellere.
 Hoc diuites facere conuenit: ut pro
 multis facultatibus, quas rectè possi-
 dēt, modico factò sumptu, reliquis
 in ocio fruantur. Hoc iuuenes: ut
 scientiam rei militaris in Philippi a-
 gro adepti: formidabiles patriæ in-
 columis custodes euadāt. Hoc item
 oratores: ut suorum consiliorum,
 rerumq; in repub. gestarum, faciles
 habeāt, & explicatas rationes: quo-
 niam uos, cuiusquemodì uos res cir-
 cumstiterint: illiusmodi etiã rerum
 gestarum

gestarū de illis iudices futuri estis.
Equidem ego uelim omnium cau-
sa omnibus hæc uobis esse prospera
atq; fortunata.

Hic est epilogus, sed breuis, idq; duabus de causis. **Peroratio.**
Harum una est ipsa lex & consuetudo Attica: qua
omnes epilogi solebant breues esse. Altera est, quo-
niam hæc causa nō fuit multiplex, sed bipartita tan-
tū: Videlicet de ope Olynthijs ferenda, & de mit-
tendis legatis. Habet autem res duas. Primum repe-
tit breuiter sententias de auxilio portando: deq; co-
pijs in agrum Philippi traducendis: quæ sententiæ
sunt propriæ huius causæ. Deinde sunt quædam sen-
tentiæ extraneæ: enumeratio personarū, & harum
excitatio. Quæ ciuitates florent: eæ uel facultatibus
sunt florentes, uel iuuentute, uel prudentia & elo-
quentia. Excitat igitur eos, quos antea nō nomina-
rat: & diuites, & iuuenes, & oratores: singulosq;
ut in patria defendenda elaborent: & qua quisq; re
ualet, ea communibus rebus subueniat, adhortatur.
Tametsi enim τὰ παλαιὰ uetita sunt apud Atticos
in epilogis: nihilominus tamen etiam illi sunt densæ
sententijs atq; uehementes. πᾶντα δὲ ταῦτα
τὰ.) Non dicit, ταῦτα δὲ ταῦτα. fuisset enim
aenustas nimium captata. Συμπελοῦντας.) non
referent-

Distinctio cau-
sarū finalium.

referendum est ad conscientiam, sed ad populi suae
providentiam. ἀπὸ θείης.) Nam duo sunt tra-
ctata: ποδὶ τῆς βοηθείας, καὶ ποδὶ τοῦ ἔξω τῆς
Ἀττικῆς πολέμου. haesunt αἱ οἰκίαι γυνόισαι
huius causae. τοὺς μὲν εὐπόρους.) Iam ille
μερισμός, illa distributio: et est pulcherrima διὰ
κρίσεως τῶν τελικῶν αἰτίων, distinctio finalium
causarum. Diuitum ἢ hominum locupletum finis
est, sua custodire, ἢ τῶν ὑπάρχοντων φυλάκῃ.
Gratum studium est adolescentiae militia, ἢ πολέ-
μικῃ. Oratorum est, ita uersari in repub. admini-
stranda, est in consilijs dandis: ut eorum possint red-
dere rationē. Proposito enim metu poenae aut mul-
tae, oratores cogebantur δ' οὖν αὖ λόγον καὶ εὐ-
θύνας τῶν πολιτευμένων. Sic excitat sin-
gulos propria sua προαίρεσις, proprio suo studio.
καλῶς ποιῶντες.) Hoc addit, ne ditiores of-
fendat. Nam illis pecunia erat expendenda. Est sen-
tentia ἀριστοκρατικῃ. Ostendit eorum diuitias es-
se honestas, populoq; gratas. Multum prodest, ob-
servare: ubi loquantur oratores βασιλικῶς, aut
ἀριστοκρατικῶς, aut δημοκρατικῶς. Genera en-
nim rerum pub. in quibus oratio habetur, diligenter
consideranda sunt: et ad eorū rationes accomodande
ipsae sententiae. Ἀλλῶς.) Hinc est apud Aristot.
lib. 1. Rhetor. præceptum de maioribus ἢ mino-
ribus

ribus bonis. De illis habetis ibi quasdam propositio-
 nes, tanquam ἀφορισμοίς. Grata sunt saepe, quæ
 minimo cōstans. Etiam grata sunt, quæ magno con-
 stant. Ideo gemmæ sunt gratissimæ, quia magno con-
 stant, et sunt preciosæ. Dicit ergo orator accommo-
 datè ad hominum sententias. Hactenus pars prima,
 de diuitibus. τὸς δ' ὧν ἡλικία.) altera pars.
 Οἱ ὧν ἡλικία sunt non tantum iuvenes: sed etiam
 qui sunt iuuenibus vicini, ipsi adolescentes: item ui-
 ri, qui iuventuti proximi sunt. τῆς οἰκίας.)
 χώρας. ἀκεράου.) integræ, incolumis: dum ea
 est adhuc incolumis & integra. τοὺς δὲ λέγον-
 τας.) Iam tertium genus hominum: in quibus de-
 bet esse prouidentia, & prudentia eloquens. τῶν
 πολιτευμάτων.) τὰ πολιτεύματα nominantur, cōplectun-
 tur & consilium datum, & ipsas res gestas. Ista sen-
 tentia habet commendationem ipsius Demosthenis.
 Si bene cadit oratoris consilium, nihil eo prudenti-
 us: si malè, nihil eodem improbius existimatur.

χρυσά.) Claudit εὐχῆ, ucto. Populus Roma-
 nus dicebat: felix faustumq; sit. χρυσὸν dicitur, quod
 bono alicui est, & profferum: ἀχράομαι, utor.
 πάντος ἐνέκα.) Physici uocant τὸ πᾶν, uni-
 uersitatem, quicquid in mundo continetur: sed ora-
 tores uocant τὸ πᾶν, ipsam rempublicam. Videtis
 ergo

καὶ ἑλῶλα.

ergo genus uerborum et sententiarum, cuiusmodi sit. Verba sunt propria: sententiæ, partim propriæ, partim alienæ: In alienis sunt personæ diuitum, iuuenum, oratorum. Quæ sit ipsa σύνθεσις, facile apparet: ambitus sunt breuissimi: omnia sunt δίκωλα καὶ τρίκωλα. Sed tamē propter particulas μὲν καὶ δὲ, inter se κατ' ὠν σύνναψιν coniunguntur. ἐμπόλεμον.) periodus δίκωλος. τοὺς μὲν ἐμπόρους.) membrum κομματικόν, καὶ ἄτελλές. ἀδελῶς.) τρίκωλος περίοδος. Sed ibi est ἐπεμβολὴ membri. γγύνονται.) etiam τρίκωλος. ῥᾶδισιαι γγύναντες.) δίκωλος. ἔσεσθαι.) hoc est δίκωλος. Verum ista omnia ὅσα πλὴν τῆς μορίων ὠν σύνναψιν constituunt εἴ τι περιόδικον, quod habet τάσιν, est tardum, minimeq; citum. Illa τάσις καὶ βραδύτης facta est propter uerbum εἶ: à quo cætera, quæ insequuntur, omnia dependent. Distincte autem et intelligenter erant singularum personarum officia indicanda: ideoq; orator hoc genere compositionis usus est.

Ἰσχυρὰ.) concludit uno membro breui:

quod seorsim, et extra periodum ponitur.

DEMOSTHENIS VI.

TA EX GRAECIS SCRIPTO-

ribus à M. CRVSIO

collecta.

DEMOSTHENES natus an-
no ab V. C. circiter trecentesimo
sexagesimo septimo: ante Christum
trecentesimo octogesimo quarto,
parentes habuit Demosthenem fa-
brum gladiatorum, & Cleobulen, ex Municipio Pæ-
niensi. Orbatus patre septimo anno ætatis: tribus
tutoribus traditus fuit, Aphobo, Demophonti, The-
ripidi. Hi, pueri rebus negligenter & infideliter tra-
ctatis: de patrimonio eius, quod XV. talentorum
æstimatum fuit, permultum auerterunt. **Studia** eius
hec fuerunt. In Philosophia cum Aesione Atheni-
ensi uersatus est, & Theopempho philosopho Chio.
Eubulidis in dialecticis fuit auditor: Platonem co-
gnouit. Callistrati uerò oratoris, quum is Oropio-
rum causam ageret, gloria excitatus: arti dicendi cœ-
pit operam dare: Isæum Isocratis discipulum, & Po-
lycraten, Alcidamantemq; Gorgiæ discipulum, au-
diuit: Zoilum item Amphipolitanū, qui per id tem-
poris rhetoricam Athenis profitebatur. Studij plus
in eo, quàm cōmodorum naturæ, fuit. Quum enim
lingua

Studia.

Gel. lib. 2.
cap. 13.

Exercitatio.

lingua balbutiret: humerum moueret turpiter: clamores populi non ferret: spiritu esset angusto: omnia ea impedimenta labore diligentiaq; superauit. Nam ut planè loqui consuesceret: calculos in os cōijciens, simul uerba faciebat. Inter currendū, ascensuq; ingrediendū arduo, summa uoce uersus aliquot pronuntians, spiritum confirmauit. Vt populi clamores contemneret: ad littora maximo maris strepitu dicebat. De formem humeri motū correxit, gladio, qui cuti immineret, è lacunari suspensio. Quum iam

**Tutorum
accusatio.**

multum profecisset: in ius tutores uocauit, ac conuicit: sed ab hominibus callidis, ac uersutis, uix minimam partem hæreditatis paternæ recuperauit.

**Rhetoricæ
magister.**

Rhetoricam uerò docere aggressus, incepto destitit: propter Moschum adolescentulum nobilem male audiens. Fuit enim Demosthenes ad uoluptates procliuior. Qua de causa, quū adolescens muliebri ueste, sæpe uteretur: Batali nomen poetæ mollis ei fuit impositum. Quum iam uir esset: Argas, quod serpentis nomen est, nominatus fuit: uel ob morum acerbicatem: uel propter orationis genus molestum. Deinde coepit orationes scribere. Qua in re iterum

**Orationum
scriptor.**

uituperatus est: ut qui contrarias orationes Apollodoro et Phormioni dedisset: quibus alter alterum, tanquam duobus gladijs ex eadem officina, conficeret. Itaq; hoc quoq; uitæ genus reliquit: atq; ad rem pub.

pub. se contulit. Sed antequam, quid in ea fecerit, exponatur: hoc commemorandum est: ex quo etiam summa eius industria perspicitur. Nam quum aliquando propter actionis uitiositatem à populo explosus esset: magno pudore domum ibat. Ibi statim eum Satyrus histrio sequebatur. Quum Demosthenes conquereretur: homines nautas & uini plenos à populo libenter audiri: se, qui omnium laboriosissimus esset, dicente, cachinnum tolli: recita, inquit Satyrus, mihi uersus aliquot memoriter ex Sophocle aut Euripide. Id quum Demosthenes fecisset: ille eosdem repetens, tanta uenustate pronuntiavit: ut iam planè alij Demostheni uiderentur. Animaduertens igitur, omnia in pronuntiatione sita esse: domicilium sibi edificauit sub terra: in quo sese continenter exercuit: atq; ita inclusit, ut, quò omnem sibi in publicum prodeundi uoluntatem præcideret, partem capitis raderet. Erat ei speculum magnum: ante quod stans, in idq; intuens, gestum corporis formabat. Cui rei quantum tribuerit: uel ex hoc intelligitur. Nam quum aliquando quidam diceret, se pulsatum esse: opemq; ab eo peteret: non dicis, inquit, uerum. Illo uoce magna exclamante: egone nō fui pulsatus? Nunc, inquit Demosthenes, tibi credo. Quæ porrò ex alijs audiuiisset: de ijs domi declamabat: & id formis figurarū ornamentorumq; quam-

Actio & pronuntiatio.

Phocio.

Demosthenes
civis utilis.Actio in Mi-
diam.Oratio πρὸς
λεπτίνω.

maximè uariatis . Qua de causa minus habebatur ingeniosus: eoq; magis, quòd perrarò ex tempore dicebat. Tamen eo studio tantum perfecit: ut summam dicendi uim Demostheni Polyuctus Sphettius concederet: sed acumine Phocionem antestare diceret: utpote qui paucissimis uerbis plurimum comprehenderet sententiarum . Et Demosthenes ipse, quotiescunq; aduersarium haberet Phocionē: uerborum suorum securim assurgere dicebat. Ceterum ciuem reipub. priuatim publiceq; utilē se præbuit. Nam triremium curator fuit: captiuos ab hostibus liberauit: tenuium ciuium filias de suo nuptum collocauit. Accessit autem ad rempub. bello Phocensi. Aedilitatem gessit alterum & trigesimum annum natus . In qua à Midia uerberatus: acceptis tribus drachmarum millibus, ab accusatione in eum instituta destitit. Neque id ea pecunia persuasus: aut naturæ facilitate, qui persequentissimus inimicitiarum esset, adductus fecisse uidetur: sed quòd ei, qui adhuc auctoritatem in republica non haberet: hominem ab amicitijs, copijs, eloquentia paratum, euertere difficilimum esset . Consobrinum suum Demænetum uulneris reum fecisse fertur: sed tandem cum eo transsegisse . Post mortem Chabriæ ducis, uxorem eius in matrimonium petijt: ideoq; propter Ctesippum Chabriæ filium orationem de immu-

immunitatibus habuit. Post tamen Samiam quandā,
 Ctesippi filiam, duxit. Partes uerò reip. eas semper
 est secutus: quibus ab ignauia & auaritia, ad hone-
 statem & labores traduceret ciues suos: id quod in
 omnibus eius oratoribus apparet. Itaq; non solum
 in Græcia: sed apud Philippū Macedonē: cuius ip-
 se pro patriæ, pro totiusq; Græciæ libertate, hostis
 perpetuus fuit: præstantissimam gloriam consecu-
 tus est. Non hic Philippo acceptus erat: nec auro
 Macedonico se capi patiebatur: quemadmodum fe-
 cerunt Aeschines, Philocrates, alij Philippicarum
 partium studiosi. Itaq; quum hi aliquando illum lau-
 darent, ut hominem & in dicendo disertissimum: et
 ad aspectum pulcherrimum, & in potando strenu-
 um comprimis: Demosthenes unum esse respondit
 sophistæ, foeminæ alterum, tertium spongiæ, Regis
 laudem nullam. Quum iam res ad arma spectaret:
 quòd nec Philippus quiesceret: & Demosthenes po-
 pulum ad bellum inflammaret: eius suasu præfecti
 Philippi ex Euboea ab Atheniensibus expulsi: au-
 xilium Perinthijs et Byzantijs latum est: quo urbes
 eæ conseruatae fuerunt. Elatea deinde à Philippo
 occupata: Thebanos, quos ab illo, qui Phocensi gra-
 ui diuturnoq; bello eos liberauerat: & quibus uete-
 res cum Atheniensibus offensiones erant: auertere
 difficilimum erat: tamen ad societatem Athenien-
 sium

Studium hone-
 statis in repu.

Philippus
 Macedo.

Eubœa, Byzā-
 tium, Perin-
 thus.

Elatea.
 Thebani.

sium perduxit: ceteramq; Græciam ad bellum pe-
 nè totam concitauit. Tanti exercitus, totq; fortissi-
 morū uirorum fiducia elatus: nec oraculis sinebat,
 nec uaticinationibus parēre: sed Pythiam Philippo
 cupere dicebat. Prælio ad Chæroneam commisso,
 græci superantur: Athenienses occumbunt mille: ca-
 piuntur bis mille & quadraginta. Ipse Demosthe-
 nes ordine deserto, armisq; abiectis, fugit turpissi-
 mè: nec etiam est ueritus: ut dicebat Pytheas, clype-
 um suum: in quo literis aureis scriptum erat, B O-
 N A F O R T V N A. Quæ uictoria Philippum
 adeo insolentem reddidit: ut cæsis illuderet: ebriusq;
 ad numerum caneret principium Demosthenei pse-
 phismatis. DEMOSTHENES Demosthenis
 Pæanieus sic censuit. Verū quum uinum illud ex-
 halasset: cumq; periculi magnitudinem, quod uni-
 us diei exiguo spatio de uita fortunisq; omnibus
 subierat: cum animo suo consideraret: uim orato-
 ris equidem & acrimoniam perhorruit. Peruenit
 nomen eius usq; ad Regis Persarum aures: qui per
 literas iussit suos prouinciarum præfectos Demo-
 stheni summittere pecunias: & hunc potissimum ex
 omnibus colere: qui cōcitatione Græciæ Macedoni-
 bus molestiam exhibere posset. Post acceptam illam
 cladem oratores aduersariæ factionis ei multa nego-
 tia in iudicijs facessere cœperunt. Verū his omni-
 bus

Prælium
Chæronense.

Demosthenes
ῥήτορας.

Philippi inso-
lencia.

Rex Persa-
rum.

bus non solum eum populus absoluit: sed ad remp.
 reuocauit: laudationemq; eorum, qui in pugna ceci-
 derant, ei mandauit. Ipse tamen ab illo tempore no-
 men suum non amplius in populiscitis inscripsit, sed
 nomina amicorum: usq; eo, dum Philippus est mor- **Philippi mors**
 tuus: id quod breui secutum est. Cuius interitu clam
 præcognito, hilari uultu in senatum uenit: somni-
 umq; narrat spei plenum. Mox aderant, qui Philip-
 pi mortem nuntiabant. Pausania interfectori coro-
 na decreta: sacrificia ob nuntium lætum facta. De-
 mosthenes cum ueste alba coronatus prodijt, septi-
 mo die post filiae obitum. Confestim urbs Demosthe-
 ne impulsore erigi. Thebani, armis ab illo summis-
 sis, præsidium Macedonicum eijcere conabantur.
 bellum parabant Athenienses: Demosthenes in foro
 se iactabat: literis satrapas Asiaticos contra Alex- **Alexander**
 andrum, quem puerum uocabat & Margiten, con- **Magnus.**
 citabat. Verum illo cum ualida manu in Boeotiam
 profecto: animis Athenienses ceciderunt, debilita-
 tus est Demosthenes. Thebani ab omnibus destituti:
 fortunam ipsi suam periclitantes, urbem amiserunt. **Thebarum**
 Post cuius excisionem Alexander oratores ab Athe- **ruina.**
 nensibus ad poenam poscit: Demosthenem, Polyeu-
 ctum, Ephialten, Lycurgum, Myroclum, Damonem,
 Callisthenem, Charidemum. Quo tempore Demo- **Fabula de**
 sthenes fabulam de ouibus, quæ lupis canes tradide- **ouibus.**

Oratio πρὸς
τὸ παῖον.

Harpalus.

Aliter de hoc
Gel. lib. 11. ca.

9. et 10.

α' γ' δ'.

rant, recitavit: se et socios canibus, qui populum defenderent, comparabat: Alexandrum nominabat Monolycum. Atheniensibus animi pendentibus: Demades ab oratoribus accepit quinque talenta: Alexandrumque placavit. Quum se Agis Lacedæmonius commoveret: Demosthenes unà surrexit: mox, Atheniensibus cessantibus, Agide mortuo, recidit. Sub idem tempus causa de corona, quæ paulò ante Chæronensem pugnam prætor Chæronda instituta fuerat: decimo post anno Aristophonte prætor acta est. Tunc Aeschines, quum quintam suffragiorum partem non tulisset: ex urbe profugiens, reliquum tempus rhetoricæ magister circa Ioniam et Rhodum consumpsit. Quum Harpalus ex Asia cum grandi Alexandri pecunia ad Athenienses confugisset: primò Demosthenes populo dissuadebat: ne illum reciperet: neve rempub. temerè in discrimen conjiceret. Non multis diebus post, inter Harpali argentum, scyphum regalem ex auro egregium conspicatus: quantum penderet, quæsiuit. Harpalus, qui ad scyphum oculos eum adiecisse animadverterat: perdidit tibi, inquit, xx. talenta: ac continuo noctu scyphum cum ea pecunia domum eius misit. Postero die orator in concionem prodijt collo obuoluto: quumque dicere iuberetur: non, inquit, possum: Vox mea interclusa est. Ibi quidam homines acuti, non

colli

colli angina, inquiebant, hac nocte laborare coepit, sed argenti angina. Fit inquisitio: pecuniam iudicatur cepisse: in carcerem conijcitur. Ex quo clam in exilium Troezenem profugit: saepenumero cum lachrymis respectans ad urbem: animo planè molli atq; effœminato. Fertur, quum ex patria discederet, manibus ad arcem porrectis, dixisse. Cur tibi, ò dea casia, tres immanissimæ bestiae in delicijs sunt, noctua, draco, populus? Familiares porrò, & adolescentes, à repub. deterrens, dicebat: si duæ sibi de principio viae propositæ fuissent: una ad oratorum subsellia, & ad conciones: altera, quæ rectà ad interitum duceret: præsciuissetq; pericula, formidines, inuidiam, obtrectiones, contentiones ciuiles: se eam, quæ proximè ad perniciem ferret, præoptaturum fuisse. Quum in eo exilio esset: mortuus est Babylone Alexander: Leosthenisq; uirtute, à quo Lamia Antipater circuncludebatur, Græcia coepit reuiuiscere. Pytheas & Callimedon Carabus Athenis ad Antipatrum profugerunt: & cum legatis eius circumeuntes, in officio continere Græcos studebant. Contrà Demosthenes Atheniensium legatis se coniungebat: operamq; suam in concitanda Græcia præstabat. In Arcadia igitur Pytheas quum pro concione dixisset: ut in ea domo, in quam lac asini inferretur, mali aliquid esset: ita et rempub. in quam

Demosthenis
exilium.

Bestiæ Mis-
neruæ.

Alexandri
Magni mors.
Antipater.

Pytheas.

Restitutio De
mosthenis.

Eius mors.

Archias exu-
lum uenator.

al. Calabria.

Atheniensis legatio accederet, ægrotare: Demosthe-
nes id simile in aduersarium retorsisse dicitur: &
lac illud sanitatis causa inferri: & Athenienses ob
salutem Græciæ adesse. Quod populo Atheniensi
usque eò probatum est: ut eum ab exilio honorifi-
centissimè, omnibus ordinibus obuiam euntibus, res
uocarit. Tunc ille, manibus sublatis, beatum eo die
se prædicauit: qui melius, quàm Alcibiades, redi-
ret. Verùm patria frui exiguum tempus licuit. Mox
enim Græciæ libertate præcipitante: mense Iulio ad
Cranonem pugnatum est: Augusto præsidium Mu-
nychiam intrauit: Octobri uitam Demosthenes ami-
sit. Nam quum Antipater & Craterus aduentare
dicerentur: Demosthenes, cæteriꝫ oratores, quos de-
di sibi postulabat Antipater, ex urbe discesserunt:
quos, Demade referente, populus capitis cõdemna-
uerat. Quum alij alia loca fuga peterent: circum-
missi sunt ab Antipatro, qui eos interciperet. Ho-
rũ præfectus erat Archias, qui olim fuerat histrio,
cognomento Phygadotheras. Ab hoc comprehensi,
& ad Antipatrum missi, Hyperides orator, Aristo-
nicus Marathonijs, & Himeræus Phalerei frater,
interfecti sunt. Idem quum audisset, Demosthenem
in templum Neptuni in Calauria confugisse: eodem
uenit: eiꝫ persuadere conatus est: ut secum ad An-
tipatrum exiret: nihil illum mali accepturum. De-
mosthenes,

mosthenes, nunquam, inquit, in scena personatus mihi persuasisti: neq; iam mihi promittendo fidem facies. Quum Archias irasceretur, & minaciter ageretur: iam, inquit, ex macedonico tripode uaticinarius: at antea histrionis personam gerebas. Hoc quum dixisset: Archiam paulum commorari iubet: ipse uenum sumens, quod in calamo: aut, ut quidam uolunt, in annulo, habebat: Vitam X V I. Calend. Nouemb. ætatis anno altero & sexagesimo, cum morte cōmutauit. Fuit is annus ab V. C. circiter 429. ante Christum. 322. Ei post paulò populus Atheniensis honores meritos tribuit. Nam & æneam ei statuam in foro posuit: & illi, qui quoq; tempore ex ea familia maximus natus esset, uictum in prytaneo decreuit: notumq; hoc epigramma in basi inscripsit.

Honores post mortem.

Tā manibus, quàm corde, fores Demosthenes acer:
Nunquam Pella ferox Helladi iura daret.

Cæterum Demades, qui diu Macedonibus fuerat adulatus: non multò post, Antipatro offensus, à Casandro est unà cum filio trucidatus.

Demadis exitium.

IN EANDEM OLYN-

thiacam primam Demosthenis, scholia
Martini Crusij.

IN ARGUMENTVM LIBANII.

Libanius circi-
ter annum
Christi .352.

ΛIBANIOY.) Libanius Antiochenus,
rhetorice magister, temporibus Iuliani præ-
uaricatoris, usq; ad ætatem Theodosij maio-
ris, patre Phasgano natus, discipulus Diophanti:
Scripsit plurima, & inter ea laudationem Constan-
tij imperatoris, item Iuliani, & declamationes, epi-
stolasq;. Idem memoria Basilij et Gregorij floruit.
Iulianus uerò præuaricator, tametsi tot rebus occupa-
tus esset: dicendi etiam studium laudemq; attigit:
Antiochenumq; magistrũ Libanium supra modum
admiratus est: partim fortasse, quòd uerè laude di-
gnum existimaret: partim, ut hunc præferendo, ma-
gnum sophistam Proæresium morderet. Quidam
itaq; Acacius qui inter præstantes dicendi laude
numerabatur: et Tuscianus Phryx, hoc nomine sem-
per eum accusabant: iudiciũq; eius reprehende-
bant. Suidas. ὑπὸ θέσις.) argumentum signi-
ficat, τὴν τοῦ λόγου περιόχλιν. sed in secunda
Olynth. αἱ τῶν πράξεων ἀρχαὶ καὶ ὑπὸ θέσις,
sunt causæ rerum & antegressiones, tanquam fun-
damenta:

ὑπὸ θέσις.

damenta: quæ in ædificijs ibidem τὰ κατ'ὡθερ δια-
 cuntur. apud græcos rhetores ὑπόθεσις est quæ-
 stio finita, cōstans personarum rerumq; attributis:
 quàm Cicero causam et controuersiam nominat:
 aliquando idem est, quod conditio, siue πλάσις, si-
 etio: unde συλλογισμὸς ὑποθετικὸς nomen ha-
 bet. τῶ Ολυνθιακῷ.) Etiam Olynthiacæ ora-
 tiones sunt contra Philippum: tametsi ab urbe O-
 lyntho sic inscriptæ sint. Sunt enim undecim Demo-
 sthenis orationes in Philippum: tres Olynthiacæ sci-
 licet, prima Philippica, oratio de pace, secunda Phi-
 lippica, oratio de Haloneso: oratio de ijs, qui sunt
 in Cherrhoneso: tertia et quarta Philippica, respon-
 sio ad Philippi epistolam: et una in filium eius Ale-
 xandrum. λόγου.) λόγος orationem orato-
 ris hoc loco significat. ποιεῖν λόγους, orationem
 habere, uerba facere. λόγον δὲ δίδοναι τοῖς πρὸς
 σι, dicendi potestatem facere ijs, qui accedunt, O-
 lyn. 2. λόγου τυχεῖν, potestatem dicendi conse-
 qui. λόγον ἐκ λόγου λέγειν, aliud ex alio dicere,
 πρὸς σεφ. Accipitur et pro ratione hominis: un-
 de ξῶον λογικόν ἢ ἄλλογον. Est etiam in ratio-
 nibus arithmeticis: unde ἀνάγειν χρέματα εἰς
 ἀεγυρίου λόγον, apud Diodor. reducere aliquā
 pecuniæ summam ad rationem argenti aut monetae.
 Item rationes de pecunijs repetundis, aut de rebus

Philippicæ
 orationes.

λόγος

in rebus administratis, significat: ut, λόγους εἶναι λόγους διδόναι τῶν πεπραγμένων, id est, εὐθύνας ὑπέχειν. Et rationem habere, rationem ducere, aestimare, curae habere. ποιεῖν δὲ λόγον τοῦ διεκείν, Phil. 2. τῶν προγόνων καὶ τῶν μέλλοντος αἰῶνος ἔχει λόγον, πῶς σεφ. Σὺ δ' οὐκ εἶδ' ὅτι ποιεῖς λόγον, tu pro nihilo putas, εἴ τι παρὰ γὰρ. ὑπὲρ φορμίων: Item id, quod uerisimile aut par est. καὶ τοι πῶς ἔχει λόγον, σὲ Ἀπολλόδιωρον ὄντα εἶς. quomodo est consentaneum? ibidē. Accipitur quoq; pro fabula εἶς re commentitia, ut πρὸς Λεπτί. ἵνα δὲ μὴ λόγον λέγω μόνον. εἶς. πῶς σεφ. τί λόγος πλάττεις; Phil. 1. ἀνοητότατοι οἱ λογοποιοῦντες, id est, οἱ πωρολόγοι, nugatores: ut à Stoicis εἶς Epicureis D. Paulus Act. 17. nominatur. Item pro rumore, ut διαδιδόναι λόγον, rumorē spargere. Et pro cogitatione, Demosthenes κατὰ σεφ. ψευδομαρτυρῶ. α. λόγον δ' ἐμαυτῷ διδούς, εὐρίσκω. εἶς. sed quum mecum rem reputo: uel, cum animo meo considero. Nec dubiū, quin plura queant de hoc uocabulo obseruari: sed hæc nunc satis.

Ολυβος (ω.)) Argumenti huius partes tres sunt. Vna, de urbe Olyntho: altera, summa huius orationis: tertia, ueteris consuetudinis de theatriali pecunia explicatio. Prima pars continet τὰ ἀπ' ἑρχῆς

ἀρχὴς ἀρχιτέλους, ut Hermogenes nominat: quæ
apud latinos pertinent ad locum coniunctorum siue
adiunctorum. Est ἡ περιόχη, comprehensio totius
historiæ de illa urbe: facta ἀφ' ἧς σιωτόμω,
breui narratione: cuius membra singula indicabo.

Ολυνθός.) Olynthus dicitur ἡ ὠμὴ συκῇ,
ficus immatura, grossi: πρὶν δ' ὅλως αὐθεῖν: quod
propter immaturitatem adhuc uireat. Olynthus au-
tem urbs, quam ab Olyntho Herculis filio Stephe-
nus de urbibus scribens uocatam ait: prius à Philip-
po excisa est: quàm ad maturitatem suam peruenis-
set. ὠλ' θράκης.) ὁ τόπος, ἡ θέσις, positio
urbis. Olynthum Thucydides libro 1. in loco plano
sitam fuisse dicit. θράκκ habet iota subscriptum.
Nam inde θρηϊκίος apud poëtas dicitur. ἑλλη-
νικόν.) ἡ ποιότης τῶν πολιτῶν, genus ciuium,
scilicet græcum. ἀπὸ χαλκίδος.) ὡς μὲν βο-
πόλεως, quam opulentissimam fuisse Mela scribit.
ἐν εὐβοίᾳ.) Euboea insula non lata, sed longa,
ideoq; μακρὴ dicta, toti Boeotiæ opposita. Hodie
Nigropontus. ἀποικία.) ἀποικία, colonia. co-
loniam deducere in aliquem locum, vocat Diodorus
Siculus κατακλήρου χεῖρτινα χώραν. κλήρου
χία, populus sorte emissus ad habitandum in aliquo
loco: ὅς colони, quos emittebant Athenienses, κλη-
ροχοὶ nominabantur. πολλοὶ δὲ.) τὰ πρᾶχ-
θέντα,

ὧντα, res gestæ: sed ἀορίσως καὶ γενικῶς, in
 genere et infinitè. Ἀθλωαέοις.) ἀέωρισμαίαι
 πράξεις καὶ εἰς τοὺς οἰκτοὺς: res gestæ finitæ et sin-
 gulares. Athenienses aliquando cum Olynthijs bel-
 lum gesserunt duce Timotheo, Olynth. 2. Quo tem-
 pore Athenienses Perdiccas Philippi frater cū Ma-
 cedonibus adiuvit. Vlpianus in 2. Olynth. ἀρ-
 χισι.) Athenienses imperium Græciæ 73. annos
 obtinuerunt, Philip. 3. Hoc participium servit τῇ
 σωτομῖαι, brevitati: et significat χρόνον,
 tempus: pro illo, ὅτε ἤρχοντο, quum imperarent:
 uel potest exponi per relatiuum, οἵτινες ἤρχοντο.
 Sed prior sententia melior. Λακεδαιμονίοις.)
 qui undetriginta annos Græciæ principes fuerunt,
 Philip. tertia. Agesipolis Lacedæmoniorum dux,
 quum multas Chalcidenses ciuitates subegisset: et
 Olynthum quoq; se capturum confideret: repenti-
 na morte intercipitur. Pausanias ἐν τοῖς Λακων-
 ικοῖς. Quanquam ea, quæ iam adferam, ab istis di-
 screpant. χρόνῳ τε) ἡ αὐξήσις, incrementum
 Olynthi. Vlpianus, et Demosthenes 3. Philippica
 dicunt, 32 ciuitates græcas in Thracia fuisse. Har-
 um caput fuit Olynthus. De Olynthi amplificatio-
 ne et expugnatione Demosthenes in oratione πρὸς
 τὸν Ἀπρεσβ. sic scribit. Olynthij, quum tantum
 quadringentos equites haberent: uniuersi q; nume-
 rum

Olynthij.

rum quinque millium non superarent: quod necdum omnes Chalcidenses unum in locum congregati essent: quum Lacedaemonij pedestri naualiq; magno exercitu contra eos uenirent (nostis enim, opinor, ijs temporibus Lacedaemonios late terra mariq; imperasse) tamen, quum tantis copijs oppugnarentur: neq; urbem amiserunt, neq; castellum ullum: sed complurium praeliorum uictores, tres belli duces interfecerunt: belliq; ad extremum suo arbitrio finem fecerunt. Posteaquam uero pecunia quidam delectari coeperunt: et ob stultitiam, uel infelicitatem potius, hos sibi multitudo fideliores putabat: quam eos, qui salutaria consilia dabant: et Lasthenes domum suam lignis et Macedonia allatis tegebat: Euthykrates uero sine impendio greges bouum alebat: alius cum ouibus adueniebat, alius cum equis: populus autem, ijsq;, in quos omnia ista comparabantur: non modo non irascebantur: aut in tales uindicandum putabant: sed suspiciebant, emulabantur, honorabant, uiros putabant: quum haec ita serperent: largitionisq; corruptela superaret: tametsi mille equites haberent: ipsi numero amplius decem millium essent: omnes accolae eos iuuarent: nos decem millibus mercenariorum militum, quinquaginta triremibus, ciuib; quater mille, auxilio ueniremus: harum tamen rerum nulla illis salutem attulit: sed ante, quam is annus belli exisset: à pro-

à proditoribus ciuitates Chalcidicæ omnes perditæ
 fuerunt: neq; Philippus proditoribus poterat obse-
 qui: neq; quodnam potissimum caperet primum, sci-
 re poterat. Quingentis autem equitibus, unâ cum
 ipsis armis, ducum perfidia potitus est. Vlpianus in
 hoc loco scribit: quòd Olynthij tres Polemarchos oc-
 ciderint: Teleutiam Agesilai fratrem, Agesipolin,
 & Polybiadem. συμμαχίαν.) societas cum Phil-
 ippo Macedone. τοινοσάμνοι.) participia
 apta sunt τῇ εἰρομένη λέξει: ut nominat Aristot-
 eles libro tertio rhetoricorum: τῇ περιβολῇ, ut
 Hermogenes uocat: productæ, circumductæ, & pen-
 dulæ orationi. Seruiunt τῷ ὀγκῷ & τῇ πυκνό-
 τητι τοῦ λόγου: ponderosam & densam oratio-
 nem faciunt. πρὸς ἀθλωάους.) bellum fuit in-
 ter Philippum & Athenienses diuturnū: postquam
 uiolato fœdere, quod cum eis habuerat: Philippus
 Amphipolin ab Olynthijs accepit: cuius possessio
 fuit urbis: eaq; subdita erat Olynthijs: quo tempore
 etiam socij ab Atheniensibus defecerunt. In argu-
 mento αὐωνύμῳ orationis περὶ πρῶτης. τὸ
 πατ' ἀρχαῖς.) solet particulis temporis præponi
 aliquando articulus, ut τὸ νῦν, et τὸ νῦν εἶν, id est,
 nūc. Ανθεμῶντα.) τὸ αἰτίον τῆς συμμαχίας.
 Philippus eis Anthemurtem concessit: quam ciuita-
 tem omnes superiore memoria reges Macedoniæ
 suam

suam uendicabāt: Potidæam quoq; dedit: postquam Athenienses, qui ibi incolebant, eiecisset: et inimicitijs cum Atheniensibus susceptis, Olynthijs agrum utendum ac possidendum tradidit, Olynthiaca secūda, et Philippica secūda. ἀμφισβητήσιμος.) Ista adiectiua in ιμος, significāt ferè passiue: ut ἀμφισβητήσιμος, controuersus, dubius, plenus dis-
 sensionis: προσλόκιμος, qui expectatur, Phil. 2. ναυπηγῆσιμα ξύλα, ligna ad ædificandas naues apta, Demost. in Alexandrum. Sed κάρπιμα δ' ὄρεα, actiue, frugiferæ arbores, Diodorus libro uigesimo. ποτίδ' αἶα.) Athenienses, qui Potidææ habitabant: quum bellum eis cum Philippo non esset, sed societas: quumq; Potidæam incolentibus etiam iusiurandum dedisset Philippus: ab eo tamen bonis suis spoliati fuerunt. orat: de Haloneso. Philippus promisit, Amphipolin se cōseruaturum Atheniensibus: si Olynthios à societate sua repellerent. Athenienses igitur Olynthios reiecerunt: & post tamen amicitiam cum eis fecerunt. Quum uideret Philippus, se non satis ualere ad Olynthios oppugnandos: quòd eos non deserturi essent Athenienses: ipsos, donata Potidæa, ab Atheniensibus auellit. Vlpian. 2. Olynth. Pydnam etiam, quæ est ciuitas Macedoniæ, Olynthijs dedit. Diodor. li. 16. Potidæa & Authemus sunt oppida Macedoniæ,

Adiectiua
in ιμος.

h

Plin.

Plin. lib. 4. cap. 10. Potidæam tamen Vlpianus in Thracia esse scribit. ὕσερον ὑποπτεύειν.) ἢ ἀπισίας, defectio à Philippo, καὶ τοῦναντίον ἐπεριπέτεια, contrario, ἔ inopinato exitu. ὁρῶντος.) αἰτίου φθαρτικὸν τῆς φιλίας, causa corrumpens amicitiam. Participium hoc significat δὲ ποιητικὸν ἐπαγορευτικὸν αἰτίου, causam efficientem ἔ inimpellentem.

ταχεία καὶ πολλή.) Illyrijs ἔ in Pæonijs uictis, Amphipoli capta, Thessalis ad amicitiam suam adiunctis ἔ in. uide Diodor. lib. 16. ἢ τῶν βασιλέων αὐξήσις est liberis rebus p. per se metueda: magis auī, si sit ταχεία: maximè uerò, si πολλή. hæc enim sunt σημεῖα τῆς ἀπισίας, τῆς πανουργίας, τῆς τυραννίδος. Ελαχίστως ἀφορμαῖς χρησάμενος, μεγίστω τῶν καὶ πλὴν Εὐρώπῃ δυναστῶν κατεσκεύασεν, τὴν ἰδίαν βασιλείαν: id est, ex paruis initijs maximum effecit totius Europæ regnū suum. Diodorus ibidem. Οὐπισλή.) præcipua causa defectionis: quæ est τῆς βουλῆσεως. Superior erat τῆς δυναστεως. Fortè potentiam Philippi non metuissent: nisi eum in societate ἔ in amicitia colenda infidelem cognouissent. Quoniam uerò ἔ in facultatem ἔ in uoluntatem nocendi habebat: meritò timebatur. Amicitia Philippi ἔ in societas non erat ἀληθινή

θινὴ φιλία, sed λυκοφιλία: amicitia, qualis est
 tyorum: ut est in quadam Platonis epistola. Erat
 leonum amicitia cum hominibus. ὅκ' ἐσι λέοντες
 καὶ ἀνδράσι μὲν ὄρκια ποιεῖ, inquit Homerus.
 Olynthiaca secunda, Nemo prorsus est, quem non
 ille deceperit: qui quidem cum eo commercium ha-
 buit. Ex singulorum enim, qui eum nō norant, stul-
 titia identidem inducta, sibiq; conciliata, ita crevit.

ἀποσκημῶντα.) ὁ καιρὸς πρὸς τὴν κρηθῆναι τῆς
 ἀποστασίας, occasio defectionis captata: καὶ αὖ
 πρὸς τοὺς Ἀθωαίους καταλλαγὰς, compo-
 sitio cum Atheniensibus. Olynthiaca tertia: fecimus
 cum Olynthijs pacem. Erat id tanquam obsta-
 culum Philippo, ὅς' graue: urbem tantam, recon-
 ciliatione gratiæ, nobiscum facta, tanquam in por-
 tu imminere eius occasionibus. πᾶσι μὲν πάντες.)

Participia hæc significant τὸν τρόπον, modum a-
 gendi. Quomodo fecerunt pacem cum Atheniensī-
 bus? observatione absentiae eius, missione legatorū,
 fœderis uiolatione. Et hoc est τὸ λινυτικὸν καὶ
 πρὸς φωτικὸν αἴτιον, causa impellens Philippū
 contra Olynthios. κατελύσαντο.) alij, κατε-
 μύσαντο, id est, clauserunt. σωετέθειντο.)

σωτίδεμαε, paciscor, pacem facio cum ali-
 quo aliqua de re. σωθέω, ἐφ' οἷς ὅτι δ' ὡς τὸν
 τὸν εἰς ἑλπίαν: quavis conditione pacem facere,

Diodorus libro decimosexto. σύνθεσις, compositio, pacificatio. Διεπρεσβέοντο πρὸς τοὺς μακεδόνας ὑπὲρ εἰρήνης καὶ σωθέσεως, idem libro 17. εἰς, σωθέω, τινὶ φιλίαν, σωθέω, σωθήκας, libro 20. Legitur aliàs in hoc loco, συνετέθητο, pactum erat, pactio facta erat. In oratione πρὸς τῆς πρῆσβεσίαις, σωθέω, τῶν καὶ τῆς πόλεως ἀγχνύω, κατὰ χησις est: id est, turpem pactionem contra remp. conflare. sed actium σωτίθηναι, componere εἰς contexere aliquid significat. πρῶγμα εἰς συνετέθη, uersutum εἰς callidum institutum, πρὸς σεφάν. Et, λόγος καὶ μύθους εἰς προσώπων σωθεῖναι: componere fabulosam atq; fallacem orationem, ibidem.

κοινῇ.) dativi secundæ εἰς tertiæ declinationis sæpe fiunt aduerbia, ut κοινῇ, communiter: δῆμοσι, publicè: ἰδίῃ, priuatim: χρόνῳ, tandem: κύκλῳ, circumcirca. ἀπείσομαι.) φιλίαν καὶ συμμαχίαν θέω: amicitiam εἰς pacem constituere. ἀπονδία, οἴνου ἔκχυσις ὑπὲρ τιμῆ τῶν θεῶν: libatio uel libamentum honoris deorum causa. πᾶλαι μὲν προφάσεως.) ergo ἡ γνώμη αὐτῶν τοῦ τῶν. Est iam ὁ τῶν Ολυθίων λίνδιος

Cur Philippi νῦν. Aliam etiam causam narrat Iustinus libro 8. prius Olynthū Post hæc, inquit, Olynthum aggreditur. Receperāt exciderit. enim per misericordiam, post cædem unius, duos fratres

tres eius: quos Philippus ex nouerca genitos, ueluti
 participes regni, interficere gestiebat. Ob hanc igitur
 causam urbem antiquam & nobilem excidit: &
 fratres olim destinato supplicio tradit: prædaq; in-
 genti pariter, & parricidij uoto fruitur. Duas er-
 go ob causas Olynthios Philippus oppugnauit: tum
 ob istam, quam Libanius recenset, defectionem: tum
 quòd, ut Iustinus ait, fratres eius receperant. ὥς
 τὰς σωθῆκας.) Εὐλογ. & αἰτία τοῦ πολέ-
 μου, iustabelli causa. Tyranni habent uoluntatem no-
 cendi: eam tamen etiam honestis præscriptionibus
 tegere conantur. Sed hoc loco graues causæ belli mo-
 uendi: & est αὐξήσις, incrementum causarum. Ab
 amicitia Philippi destiterunt. Excusari potuisset, si
 nullum foedus illis cum eo intercessisset. Nunc facti
 sunt foedifragi. Ferri etiam hoc fortè potuisset: si si-
 ne periculo Philippi fuisset. Nunc postquam se ad
 eius hostes contulerunt: ipsi quoq; Philippo hostes
 facti sunt. Εχθροὺς.) Athenienses erant hostes
 Philippi: quoniam ipsis inuitis, qui Argæum consti-
 tuere regem uoluerant, rex Macedonia factus est:
 diuq; de Amphipoli, quam Mela Thraciæ urbem
 scribit, cum eis contendit. Diodor. libro 16. & Li-
 banus in argumento orationis περὶ πρυτανεὶας
 αἰ. πόλεμον ἐπένευκεν.) bellum intulit. Græ-
 ci hoc uerbo eodem modo utuntur, quo latini uerbo
 h 3 inferre.

ἐπιφέρειν.

inferre. ἐπιφέρειν τινὶ ἀπώλειαν, κρίσιν, ἐνθύ-
 νας, συμφορὰν: inferre alicui perniciē, iudicii pe-
 riculum, accusationem de pecunijs repetundis, cala-
 mitatem, apud Diodorum. Idem est, ἐπιβάλλω
 τινὶ ἀσυμφορὰς, quod uerbum passim inuenitur.
 Sic, ἐπιβάλλω τινὶ διαβολὰς ψευδεῖς, καὶ κα-
 τηγορίας ἀδίκους, Diodorus libro 18. Eodem
 modo dicitur, ἐπάγω τινὶ κενὴν αἰτίαν, Orat.
 περὶ Σεφάνου. Οἱ δὲ πεπρόμετασι.) πρεσ-
 βεία ὑπὲρ βοηθείας, petitio auxilij. Hactenus pri-
 ma pars argumenti: descriptio uidelicet Olynthi,
 nobilitas eius, antiquitas, res gestæ, societates, defe-
 ctio, periculum, legatio ad Athenienses. Οἷς ὁ
 Δημοσθένης.) Sequitur altera pars, argumentum
 ἑστὶ summa huius causæ, ἢ ὑπόθεσις, καὶ ἢ ποδὶ-
 βολὴ τοῦ λόγου, ut Isocrates in oratione ad Phi-
 lippum uocat. Sed tamen etiam sequentes orationes
 Olynthiacas pertinet: ut ἑστὶ pars superior. Βοη-
 θείν.) ἢ πρότασις τοῦ λόγου: succurrendum est
 Olynthijs. ἀσφάλεια.) ὁ χρησισμὸς καὶ αὐ-
 ἀγλαῖον κεφάλαιον generis deliberatiui, utile
 ἑστὶ necessarium. Salus Olynthiorum est nostra sa-
 lus. Hoc est γνηκὸν καὶ ἀσαφές. σωζομένων.)
 τὸ εἰδικὸν καὶ σαφές ἔσθαι: quod habet αὐτι-
 μεταβολήν, contrariorum commutationem. si
 conseruabuntur Olynthij: Philippus ex Macedo-
 nia

nia non inuadet in Atticam: sed Athenienses ex Attica in Macedoniam inuadent. Participium σωζομένων est ὑποθετικόν, significat conditionem: pro eo, quod est, ἐὰν σωθῶσιν. ἥξειν.) ἥκειν est uerbum etiam hostile: significat εἰσβάλλειν, cum exercitu uenire, εἰ inuadere. ποιεῖν δὲ πόλεμον.) latinè etiam dicitur, bellum facere.

ἀνέειδεν) apertam esse. präteritum passiuum ab ἀνίεμαι, aperior, laxor. φησὶ δὲ.) τὸ κεφάλαιον τοῦ συνάπτειν πρόκλησιν. Poterat enim dici: at non possumus Philippo nocere. Respondet, posse illi noceri. Id apertius docet in Olynthiaca secunda. ὥς ὑπέκληπται.) präteritum passiuum, ab ὑπολαμβάνω, existimo. Hoc loco est ἀσροφία, καὶ ὑπερβαδύντων λέξεων: quæ habet quandam ἀσάφειαν. Construenda autem uerba sic sunt: ὅχι δυσμάχῃτο, ὥς ὑπέκληπται.

θαρσύνων.) hoc participium significat τὸ τελευτᾶν αἰτίον, causam finalem: id est, ἵνα θαρσύνῃ, ut confirmet. Διάλεχται.) präteritū passiuum ἀδιαλέγομαι. Aliud κεφάλαιον, item ad facultatē, πρὸς τὸ συναδύν, pertinens: unde exercitus ali possit: scilicet ex pecunia theatrāli: si ea fiat militaris. Sed de hac fidētius in tertia Olynthiaca, εἰ in oratione ποιεῖ τῆς συντάξεως. ὁ δὲ δῶδ.) Argumenti pars tertia, nempe ἡ τὸ ἀρε-

χαίει ἐθὺς ἐκθεσις: interiecta κατ' ἐπεμbole
 λωὲ πρὸ ἐκθεσις: Hoc est, antequam absoluat
 partem secundam: narrat quadam uelut digressionem
 uetustum morem de pecunia theatri. ὃ πρό-
 σπλον ὅρ.) Participium ὅρ συντομίας ἐνεκα
 ponitur, pro relativo pronomine, ὅρ uerbo: ὅρ
 ὃ πρόσπλον ὅρ. Aut potius causam impellente
 tem significat: ὅρ quasi pro genitio absoluto, ut
 grammatici uocant, ponitur: τὸ ἐθὺς ὃ πρόσπλον
 ὄντ. ἀνάγκη σαφηνίσαι αὐτό. Οὐκ
 Theatralis ὄντ. ὃ παλαιόν.) De Theatrali pecunia in
 pecunia. hanc sententiam Vlpianus. Quum de locis in Thea-
 tro cōcertaretur: diuitesq; sibi gradus emerent: pau-
 peres propter egestatem nō possent: Pericles, ut bonam
 gratiam apud multitudinem sibi quæreretur: pecuniam
 publicam, ex uectigalibus redactam, ad spectacula
 ὅρ ludos conferri uoluit. Accipiebat autem unusquisq;
 duos obolos: quorū unum ad uictum retinebat:
 alterum dabat architecto theatri. Nondum enim id ex
 lapide edificatum erat. Deinde quum quidam
 Apollodorus eas uellet militantibus restituere:
 Eubulus, unus ex magistratu, homo popularis, capite
 sanxit: si quis amplius id tentaret. Qui uero harum
 pecuniarum curator erat: nominabatur ἀρχὼν
 τὸ θεωρικῶν: ὅρ has curare, dicebatur ἀρχὴν
 ἀρχὼν θεωρικῶν, ut est apud Suidam: qui

qui aliàs aliter definiri solitū fuisse, tradit id: quod ad ludos, ad sacrificia, ad dies festos, dabatur. Nam quodam tempore drachmam datam fuisse: nec licuisse ijs, qui urbe abessent, theatralem pecuniam accipere. Illi autem ludi Liberalibus committebantur.

Οὐκ ὀν [Θ.] Participium in genitiuo casu solere apud Græcos poni ἀπολελυμένως, absolute: quum aliqua significatur cōsequentia: ut apud Latinos in ablatiuo: notum est. Sed inueniuntur etiam alij casus absolute positi: quod aliquibus exemplis ostendam. Aliquando enim accusatiui participiorum absolute ponuntur apud Atticos loco genitiuorum: sed cum aduerbio similitudinis. In oratione πρὸς εὐφά. Επιστὰς τοιαῦτα ποιῶν: λέγεις, ὅτι δὲ προσεῖναι τῷ δημοτικῷ: ὥσπερ αὐδρεῖ αὐτὰ ἐκδηλωκὼς καὶ συγγραφῶν: εἶτα ἔκχοντα, ἀπρὸς ἡκεῖν ἐκ τῆς συγγραφῆς, κομίζομεν [Θ]: ἢ λόγῳ τῶς δημοτικοῦς: ἀλλ' ὅ τοις πράγμασι, καὶ τοῖς πολιτεύμοσι, γνωσκόμενός. Hoc est, Deinde quum talia facis: dicis, quæ res in homine populari spectandæ sint: tanquam statuam per syngrapham locaueris: posteaq; non ita factā, ut ex syngrapha oportebat, receperis: aut quasi ex oratione uiri populares, non ex rebus in repub. gestis, cognoscantur. Illud γνωσκόμενός referatur ad particulam ὥσπερ. Et in eadem oratione:

Participia absolute posita.

καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὥσπερ αὐτὸς ἀπλῶς,
 ἐμὲ εὐνοίας, πάντας εἰρηκῶς τοὺς λόγους
 φυλάττειν ἐμὲ, καὶ τῆς ἐμῆς ἐκείνου: ὅπως μὴ
 πρᾶκτος ὦμαι, μηδ' ἐξαπατήσω: δίδον, καὶ
 γόντα, καὶ σοφιστὴν, ἐπὶ τὰ τοιαῦτα, ὀνομά-
 ζων: ὡς, ἐὰν πρότερός τις εἴπῃ τὰ προσόντα
 ἐαυτῷ ποδὶ ἄλλῃ: ἐπὶ δὲ ταῦτα ὅπως ἔχοντα.
 ἐπὶ οὐκέτι τοὺς ἀκρόντας σκεψομένους: τίς
 ποτ' αὐτὸς ὅστις ὅταῦτα λέγων. Præterea,
 tanquam ipse ingenuè ac beneuolè omnia uerba fe-
 cisset: cauendum me, et obseruandum dicebat: ut ne
 eluderem, nèue deciperem: astutumq; et præstigia-
 rum artificem, sophistamq;, et alijs eiusdemmodi
 nominibus, me uocabat: tanquam, si quis priore lo-
 co, quibus ipse laborat uitijs, ea de alio dicat: conti-
 nuò hæc ita sese habeant: neq; consideraturi sint ij,
 qui audiunt: quisnam sit is, qui illa obiecerit. Hunc
 locum habeo à Gerardo Seueno, præceptore meo
 obseruando, quum istam orationem anno ab hinc
 septimo in prima classe explicaret. Nonnunquā no-
 minatiuus participij ponitur absolutè. ut δόξαμ.
 Demosth. πρὸς πολυκλέα. Δόξαμ γὰρ ὑμῶν,
 ὑπὲρ τῶν δημοτῶν τοὺς βουλευτάς ἀπε-
 νεγκεῖν τοὺς προεβίοντας τῶν τε δημο-
 τῶν, καὶ τῶν ἐγκεκτημένων: προσάπ-
 νειχθαι μου τὸ νομα γῆνι τοῖς δήμοις: δὲ δὲ
 φαντα

φανεράν εἶναι μου πλὴν οὐσίαν. Quum enim
 uobis uisum esset: ut propter municipales referret se-
 natus eos: qui collaturi essent tum municipum loco:
 tum eorum, qui in municipijs aliquid possiderent:
 meum nomen etiam tribus in municipijs fuit rela-
 tum: propterea quod bona mea essent manifesta. Et
 προσαχθὲν, ibidem: Καὶ γινώσκω τῶν ἄλλων, προ-
 σαχθὲν μοι ὑπὸ τοῦ δήμου μέγιστα δὲ στρατη-
 γὸν ἀγαστὸν Εὐκλείδην ἀντὶ Ἀντικλέ-
 ος ἀποχειροτονηθέντος: ὡς ἔμελλεν ἀνελθόν-
 τος εἰς τὰ χεῖρας. Inde iterum, quum mihi à po-
 pulo mandatum esset: ut Menonem ducem in Helle-
 spontum portare in locum Autoclis: cui impe-
 rium abrogatum fuerat: solui celeriter, ac pro-
 fectus sum. Item γεγραμμένον: quod tamen
 participium γινώσκω, repugnantiam signi-
 ficat: et in eo subauditur particula καὶ περ. De-
 mosthen. πρὸς τὴν λακρίδα παραγρ. Οὗτος
 δὲ οἱ μισθώτατοι ἀνθρώπων πάντων: γε-
 γραμμένου διαρρήδην γινώσκω τῇ συγγραφῇ:
 Ἀθῶναζε τὰ ἄλλα ἢ κεῖν τὰ χρήματα: εἰς χίον
 ἐπέψαμεν καὶ ταχθῆναι: ἃ ἐδανείσαντο Ἀ-
 θῆναι περὶ ἡμῶν. Isti uerò impurissimi homi-
 num omnium: tametsi disertè in syngrapha scriptum
 est: pecunias Athenas esse referendas: in Chium de-
 portari permiserunt: quas à nobis mutuas Athenis
 sumpse-

sumpserant. Sic δέ οὖν εἰς προσήκον, ab impersonalibus δέ οὖν εἰς προσήκει: sed aliquando cum ὡς: ut in oratione Demosthenis in Boeotum de dote. ὡς, ὅταν μὲν τῷ συμφέρη: δέ οὖν κυρίας εἰν τὰς δικάζοντας: ὅταν δὲ μὴ συμφέρη: προσήκον τὴν τῶν γυναικῶν κυριότητα γινέσθαι καὶ τοὺς ὑμετέρους νόμους γινώσκοντων. Quasi, si huic utile sit: oporteat arbitria haberi rata: ubi uerò nō sit utile: huius uoluntas debeat plus posse: quàm ea, quæ ex legibus uestris statuta sunt. ὀλίγου δέ οὖν σαρ, in Demet. Plutarch. δρόμῳ φεύγων δ' ἐφύγε: ὀλίγου δέ οὖν σαρ αἰχίῳ ἄλωσιν ἄλῶναι. Cursu celeriter effugit: quum quidem parum absuisset: quin turpius captus esset. Xenophon tamen lib. 1. ἀναβάσ: ὀλίγου δέ οὖν σαντ & genitiuo utitur. Ο δὲ ἐχάλεπαινε: ὅτι, ὀλίγου δέ οὖν σαντ & κατάλευδῆναι: πρῶτος λέγοι τὸ αὐτὸ πᾶσι. At hic ægrè ferebat: quòd, quum propè lapidibus obrutus fuisset: ille tamen hanc iniuriam uerbis parua faceret. In fine 1. Philip. apud Demost. datiuus absolute positus est, sed cum præpositione ἐπὶ. νῦν δ' ἐπ' ἀλλήλοις ὅσι τοῖς ἀπὸ τῶν ἐμαυτῶ γενεσσομένοις: ὁμῶς ἐπὶ τῷ, σωθίσει ὑμῖν, ἐὰν πράξετε, ταῦτα, πεπεῖσθαι: λέγειν αἰετῶμα. Nunc autem, tametsi obscurum est: quid
nam

nam ex his mihi euenturū sit: tamen, quoniam per-
 suasum habeo: hæc, si faciatis, uobis profutura: di-
 cere uolui. Postremò sciendum est: participium so-
 lum quandoq; absolutè poni: & substantiuum no-
 men, quod ei addendum fuerat, alijs uocabulis cir-
 cumscribi. Diodor. lib. 19. de Agathocle. οὐ μόνον γὰρ, στρατηγὸς ὤν, κύριος τῆς δυνά-
 μεως ἦν: ἀλλὰ καὶ προσαγγελλήν τ' ἦν: ὅτε
 τινὲς τ' ἀποστατῶν ἐν τῇ μεγάλῃ πρὸς Ερ-
 βίτην σωάγουσι δυνάμειν: ἔξουσίαν ἔλαβεν
 ἀνυπόπτως κατὰ γράφην, οὗς προαεροῖτο,
 στρατιώτας. Non enim tantum iure imperatorio
 exercitum in potestate habebat: sed etiam nuntio al-
 lato: quosdam, qui defecissent, in mediterraneis ad
 Erbiten colligere copias: facultatem conscribendo-
 rum ad arbitrium suum militū sine suspitione ade-
 ptus est. συμπηγνυμένων.) Ideo oportebat
 obolos architecto dari: ut theatrum ea pecunia con-
 tabulari, & sartum tectum conseruari posset. οὐ
 προεσῶπες.) participium istud loco nominis po-
 nitur, id est, προσάταε: atq; etiam ipsum est iam
 nomen factum: postquam tempus, ut grammatici lo-
 quuntur, amisit. Δύο ὀβολοῦς.) Obolus apud
 Suidam est sexta pars drachmæ: quarum octo uno
 aureo rhenensi: decem uno coronato ualent. Erit igi-
 tur drachma nouem crucigerorum: obolus trium
 nummorum

Verba actiua
et media.

numorum Argentoratensium. θεωρεῖν γὰρ δύο οὐν
ὀβολοῖν, duobus obolis habere spectandi potesta-
tem, περὶ Σεφ. Νόμον ἔθεντο.) Notandum hoc lo-
co: quod ab erudito ac diligenti Demosthenis inter-
prete Hieronymo Vuolfio didici: cui me plurimum
debere ingenuè fateor: aliquando σχηματισμοὺς
verborum actiuorum et mediorum differre inter se
significatione. Nam quū dicitur, ἡ βουλὴ ἐποίησεν
τοὺς τριήρεις: significatur, senatum per alios
curasse triremes fieri. Quum dicimus, ὅτις ἐποίη-
σεν: indicamus, quod aliquis ipse fecerit. ὁ κατὰ
ψευδομαρτυρήσας, qui falso testimonio oppres-
sit. ὁ καταψευδομαρτυρήσας, qui fal-
sos testes subornauit. στρατεύειν ἐστὶ τὸ στρατῷ
στρατεύεσθαι, τὸ στρατιῶν. καταδικάσαι ἐστὶ
iudicis: καταδικάσασθαι, accusatoris. νόμον θέ-
ναι, legem rogare aut ferre, est legislatoris Eubu-
li. νόμον θέσθαι, legem comprobare, iubere, sancire,
est populi. contrarium est, νόμον λῦσαι, abrogare
aut repudiare legem. πόλεμον ποιεῖν, bellum
excitare: πόλεμον ποιεῖσθαι bellum gerere.
τοσῶτα μὲν.) concludit digressionem de pecu-
nia theatri: ac redit ad secundam argumenti par-
tem. Διείλεται δὲ.) aliud κεφάλαιον, ὃ πρό-
πτε: quemadmodum Olynthijs subueniendum sit,
urbano scilicet, non conductitio milite. τὸ τὰ
πρᾶγ-

πράγματα.) uerbum infinitiui modi pro nomine
κατ' ἀντιμερίαν: pro illo, *ὅτι τῶν πραγμάτων*
τῶν ἀπωλείας. Οἱ γὰρ *ὅτι* πολίτευεσσι καὶ
πράττειν, qui in rebus administranda uersantur:
quibus opponuntur *οἱ ἰδιῶται καὶ πολλοί.* ποῦ
σεφάνδ.

SUMMA TOTIVS ORATIONIS.

EXORDIVM, ὅζ' ὑπολήψεως: omnes
audiendi: occasio. PROPOSITIO, Olyn-
thijs est succurrendum. CONFIRMATIO
NIS κεφάλαια utilitas, et facultas. Utilitati ob-
stat: primum inconstantia Olynthiorum. Probat
constantes fore socios: quia defecerint ultro à Phi-
lippo. Deinde, Bellum Olynthiacū an pertineat ad
remp. Athenien. Pertinet quia 1. ipsi saepe optarint
dissidium inter Olynthios & Philippum. 2. quia oc-
casio nunc est, dedecus ut tollatur, et hostis reprimat
tur. 3. quia Olyntho capta, Atticam inuadet Phi-
lippus: cuius industriā nō imitari turpe est. praestat
autē foris, q̄ domi bellum gerere. In facultate ur-
getur occasio. Sed obstat primum domestica inopia:
probat esse pecuniā, si ex theatriali fiat militaris:
Item, eos antea etiam alijs opem tulisse. Deinde
hostilis potentia, quae refutatur. 1. quod omnibus
suspecta

suspecta sit. 2. inopinata Olynthiorum rebellionē:
 3. Perfidia Thessalorum. 4. barbarorum servi-
 endi insolentia. 5. Tyrannico Philippi ingenio.
 PERORATIO constat adhortatione et or-
 ptatione.

EXPLICATIO SIN- GVLORVM.

Nomina
 veterum.

Demosthenes.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ.) ΟΙ ΠΛΕΙΣΤΟΙ
 τῶν παλαιῶν ἐτέθουν προληπτικῶς
 ὡς τὰς ὀνομασίας τοῖς παισὶν. ἀφ'
 ὧν ἔμελλον οἱ παῖδες ἐπιτηδεύειν πραγ-
 μάτων, inquit Homeri interpretes ἱλ. β. Veteres
 Græci pleriq; nomina principio liberis suis impo-
 nebant à rebus: in quibus ij postea operam studiumq;
 posituri essent. Demosthenes itaq;: tanquam à patre
 eius præuisum esset: qualis ciuis in patriam olim es-
 set futurus: dictus est ἄνδρ' ὁ δυνάμει τοῦ δήμου,
 ut ait Theon Sophista. Verè enim hic uir consilijs
 suis robur ciuium suorum fuit, et aduersarius eorū,
 qui Græciæ libertatem oppressam cupiebant, acer-
 rimus. Hinc Philippum in hanc sententiam de De-
 mosthene dicentem Lucianus inducit. Triremes A-
 theniensium, Piræum, naualia, nagas ac fabulas iu-
 dico. Quid uerò facerent homines dissoluti, luxuq;
 diffuentes?

diffuentes? Vnus iste mihi obstat: omnes occasio-
 nes urget: omnes nostras petitiones & artes refu-
 tat. Excitat uel inuitos, tanquam mandragora so-
 pites, ciues suos: libertateq; dicēdi, uelut sectione aut
 uisione, aduersus socordiam utitur: minimēq; au-
 ram popularem in dicendo captat. Nec Amphipo-
 lin, nec Olynthum, nec Phocenses, nec Cherrhone-
 sum, nec oram Hellepontu tenerem: quantum qui-
 dem in illo fuit. Idem dicebat: se magnas fortunæ græ-
 tias agere: quod dux belli non esset Demosthenes:
 quippe cuius etiam orationibus, tanquam arietibus
 aut catapultis ex Atheniensi urbe emissis, omnia sua
 consilia quaterentur perturbarenturq;. Ipse quoq;
 orator contra Aeschinem grauitur & uerē de se di-
 cit. Nō ego lapidibus, nec lateribus muniui urbem:
 neq; in his rebus maximē gloriōr: sed si meam munē-
 tionem rectē considerare uoles: inuenies arma, ur-
 bes, regiones, portus, naues, equitatum, harumq; re-
 rum defensores. Hæc ego pro Attica propugnacula
 obieci: quantum humano consilio effici potest: his a-
 grum nostrum cinxi: non Piræi tantū, aut urbis
 ambitum. neq; ego consilio à Philippo uictus sum:
 nequaquam: nec apparatu bellico: sed sociorum du-
 ces copiaq; à fortuna deserti. Αθλωάου.) ἢ Αἰ Athenienses
 Αθλωά, Minerva, dea sapiētiae. Αθλωά γὰρ, ἢ φρό- à Minerva de
 νησις, ait Homericus interpres ἱλ. α. Eadem est εἴη.
 i dea

dea belli. Dicitur enim Pallas, ἀπὸ τοῦ πᾶλλειν
 καὶ κραδ' αἰνεῖν τὸ δόρυ, à quatienda & uibran-
 da hasta. πολεμικὴ γὰρ ἡ θεός. Hanc primus ait
 Stesichorus cum armis ex Iouis capite exiisse: ut in
 scholijs est in 4. lib. Apollon. Aigon. Iuppiter au-
 tem apud Homerum μῆτις πατρὸς Ζεὺς, & αἰθερῶ-
 νων ταμὴς πολέμοιο, consilij & belli autor
 ac præsēs. A Minerua porro Athenæ nominatæ
 sunt. Nam quum Neptunus & Minerua de illius ur-
 bis nomine contenderent: dijs placuit, ut eius nomen
 huic imponeretur: qui melius munus obtulisset mor-
 talibus. Tunc Neptunus tridenti littus percussit: e-
 quumq; animal bello aptum, creauit. Minerua, ias-
 tra hasta, oleam produxit. Olea autem, ut pacis si-
 gnum, melior iudicata est. Seruius in. 1. Georg.
 Athenienses igitur, quorum urbi Minerua præs-
 debat, sapientiæ rei; militaris laude clari in pri-
 mis fuerunt. Nam & prudentissimam eam, & re-
 rum aliquando potitam fuisse, etiam Cicero scribit
 in oratione pro Sex. Roscio Amerino. Idem in ora-
 tione pro Flacco dicit: ab Atheniensibus humanita-
 tem, doctrinam, religionem, fruges, iura, leges or-
 tas, atq; in omnes terras distributas putari. De quo-
 rum urbis positione, propter pulchritudinē, etiam
 inter deos certamen fuisse memoriæ proditum sit.
 Quæ uetustate sit ea: ut ipsa ex se dicatur ciues suos
 genuisse

genuisse: & eorum eadem terra parens, alatrix, πα-
 tria, dicatur. Itaq; Athenienses αὐτόχθονες, καὶ
 γνήσιοι γόνω τῆς πατρίδος & πολῖται, indi-
 genæ: non autem εἰσποιητοί, adoptiui, acciti, ur-
 bi insiti ciues, habebantur. Demosthe. in funebri
 oratione. ῥήτορες.) Nam fuit etiam alius De-
 mosthenes, dux in Sicilia. Theon in progymnasma-
 tis: et Iustinus libro 4. ῥήτωρ, αὐτὸς εὐγνώμων,
 & σωατὸς ἐπεὶ: orator est uir bonus, dicendi
 peritus. Duo enim in oratore requiruntur, probitas
 & eloquētia. Δεῖ γὰρ τὴν μὲν διαίνοιαν προα-
 ρεῖν τὰ βέλτιστα: τὴν δὲ παιδείαν τὴν τοῦ
 ῥήτορος καὶ λόγον πείθει τοὺς ἀκρόντας.
 Sed tamen τὴν εὐγνωμοσύνην αἰ προτα-
 κτέον τοῦ λόγου. Aeschines in Ctesiphontem.
 Dicitur autem ὁ ῥήτωρ ἀπὸ τοῦ ῥέω: quod uer-
 bum non solum dicere, sed etiam fluere significat.
 Pytho enim, in quo erat copiosa et uelut undans ora-
 tionis profluentia: πολὺς καὶ ἄβυσσος αἰῶν
 ῥέων in oratione περιεφ. nominatur. Et Home-
 ricus Ulysses ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χεῖρας
 ῥίπσιν ex pectore emittebat. Poëtico σχηματι-
 σμῶ ῥήτης dicitur. Ολυθιακὸς λόγος α.)
 Callimacho prætorē, quo anno à Philippo bello pe-
 titi, auxiliū ab Atheniensibus Olynthij per legatos
 petiuerunt: has orationes Demosthenes habuit: qui

ῥήτωρ

Quando habi-
tæ orationes
Olynthiacæ.

Exordium.

tum 37. annos natus, auxilium ferendum esse p̄ræ-
suasit. Plutarchus in Demosthenis uita breuiore.
Fuit is annus à condita urbe Roma 463. ante Chr̄i
sti diem natalem 348. Anno p̄st, quo Plato mor-
tuus est, Olynthus à Philippo euersa fuit. Plut. ibid.

αὐτὶ πολλῶν αὐ.) Exordium ex opinione de
ciuibus suis concepta: quod δὲ ὑπολήψεως Her-
mogenes uocat. Est ἠθικὸν, morum bonorum: lau-
dem auditorum habens: ideoq; πρὸς εὐνοίαν, ad
beneuolentiam pertinens. πολλῶν.) ἔμφρασις,
sententia acuta. Habet enim σύγκρισιν κεκρυμ-
μένῃ, comparisonem latentem. Si magnam pe-
cuniam, certè duos quoq; obolos præ reipub. com-
modis contemneretis. Ideo αὐδρατικὴ τὸ συμ-
φέροντ & κεφαλὰς ἐπαγωγὴ hīc est, ut in-
quit Vlpianus. Sunt enim earum rerum, quæ in con-
firmatione crescere debeant, semina in principijs
spargenda. Componuntur συγκριτικῶς τὰ δια-
φέροντα, res differentes, pecunia & incolumitas
publica. Cōplectitur enim duo hæc sententia: unum,
de theatrāli pecunia negligenda: alterum, de com-
muni salute, conseruatione Olynthiorum, tuenda.
utrunq; tamen proponitur ἀορίσως καὶ ἀσαφῶς,
infinite & obscure. Nam non statim initio boni ora-
tores, sed suo loco rem explicant. Id etiam, quod mo-
lestum auditori futurum est: in principio nō dicunt:
sed

sed tantum uerbis quibusdam obscure innuunt.

αὖ.) Elegans hæc particula est, et uarij usus: atq; de ea Budæus multa. Sed hoc loco cum aoristo constructa, ex præterito facit futurum: αὖ ἐλέσθ, pro αἰετήσεσθ. Particularum cum omnibus in linguis, tum præsertim apud Græcos, magna ac multiplex uis est. Principium enim τῆς λέξεως, elocutionis: quum sit τὸ ἐλλωίζω: inter alia, quibus græca dictio conficitur: primo loco ab Aristotele lib. 3. Rhetoricorum ponitur τὸ τοῦς σωδ' ἐσμεν εὖ ἀποδιδόναι. Quare huius rei, quamuis minuta uideatur, diligentia contemnenda nō est.

ὦ αὖδ' ἔσθ Αθλῶ.) ὦ excitat minus attentos: αὖδ' ἔσθ fortitudinis admonet: Αθλῶ αἰοί sapientiae et felicitatis commonefacit. Hieronymus Vuolius. χρημάτων.) χρηματῆς sunt pecuniæ: ab utendo, χρησθ, dictæ. Sed χρημα aliquando rei magnæ tribuitur in utranq; partem. In bonam, Lucianus in dialogis marinis: πρᾶγι γινετ' πρὸς γνῶσιν, τὰ ἀγαθὰ τῶν χρημάτων. In malam, idem in Timone, quum uitiosum Philosophum exagitasset, postremo de eodē addit: καὶ ὅλως πάντοτε τὸ χρημα, καὶ πάντα χόθ' ἐκρίβεις. ὑμᾶς.) ἐμφασις. Vos, qui semper honestatem utilitati prætulistis: neq; Persarum regi, aut cuiquam tyranno, auaritia impulsī, seruire uoluistis: ut copiose et grauif-

χρήματα.

αἰεδομαι.

sissimè dicit orator in oratione ποῦς εφ. Ελέ-
 δαι.) αἰροῦμαι τι αὐτίτινθ, aliquid ali-
 cui antefero. Eadem sunt: οὐκ αἰεδομαι τὰς χά-
 ριτας μάλλον, ἢ τὰ δίκαια: ἔκ ἀγαπῶ τὰ δῶ-
 ρα αὐτὶ τῇ κοινῇ πᾶσι συμφερόντων, περὶ
 σεφ. προχρηματίζοντι ποιδομαι τινθ, Dinar-
 chus in Demosth. Sic προτιμῶ, προκρίνω, προ-
 τάττω, ἐπίπροθεμ ἄγω, περὶ πλείονθ
 ποιδομαι τι τινός. πάντα πάρεργα πρὸς τὸς
 λόγους θέδ, Libanius. νομίζω.) Hoc προοί-
 μιον habet ἐπαινον τῷ ἀκροατῶν ἐκ πλεονε-
 χης δὲ πρέγματθ ὑποκειμένη. In re hone-
 sta obliquè laudat auditores: εἴ τινατ ἀσσεuerandi τε
 meritatem: cūm dicit, νομίζω. Αντικρυς, apertè,
 non titubāter, laudasset: si dixisset, ὑμεῖς αἰρεῖδε,
 uos praeferitis. Νομίζω dicit: εἴ ποῦς, πῶς εἰσμαι:
 aut, ὑμεῖς αἰρεῖδε. Illud enim facit, ut auditor li-
 benter assentiatur. Hec uerò, quia habent ἀπόφαν-
 σιν, apertam assseuerationem: eum φιλονεικοντ
 repugnantem efficiunt. Dici potest etiam, hῆς ἔπα-
 νορ αὐτὶ προποπῆς poni, ut dicat: uos debetis mal-
 le publicam, quàm priuatam utilitatem. φανερόμ
 γένοιτο.) φανερωθείη. φανερός perspicuus,
 manifestus Saepè personæ adiungitur: εἴ participi-
 um post se habet, ut ποῦς εφ. θεβαῖοι φανεροί
 πᾶσιν ἡσάμ ἀναγκαθισόμενοι καταφεν-

γερ

γὰρ ἐφ' ὅμας: omnibus clarum erat, Thebanos
ad uos confugere coactum iri. τὸ μέλλον συνοί-
σαι.) Ἐλυσίτελῃ. Μέλλω cunctari signifi-
cat. Sæpius uerò, futurum esse: ἔ cum uerbo aut
præsentis, aut futuri temporis iungitur. Ex istis uer-
bis intelligitur, hoc exordium esse συμβουλευτικὸν
καὶ πραγματικόν: esse generis deliberatiui,
ἔ negotialis status: ut ἔ tota oratio est: nempe de
re futura. τῇ πόλει.) Res magna, pertinens
πρὸς τὴν φιλικοσίαν, ad attentionem. Hic
tollit ἐναντιόμενον, ἔ ὕφορμον, ut nominat
Ulpianus: id est, quod causæ officit. ἔ quod, ut pi-
raticus myoparomercatoribus, sibi dicenti insidia-
tur. Poterant enim Athenienses cogitare: peri-
culum Olynthiorum non ad se pertinere. Nunc ora-
tor communem utilitatem in discrimen uocari osten-
dit. Artificiosum est, ἔ acutum: nō tantum in pro-
œmijs ponere, quæ nobis prosunt: sed ea etiam, quæ
causam lædunt, sanare. Hoc enim est, τὰ αὐτιπώ-
πτοντα ἔ ὕφορμοντα δεξαμέναι. Ita est
hic λυσίς κρυπτική, uis occultæ refutationis.
Disimulato enim suo erga Olynthios studio: salutē
patriæ se consulere ostendit. id quod nec Ciceronem
rarò facere notum est: ut in unius hominis periculo
communem omnium causam agi demonstret. Esset
istā sententia prorsus σεμνή, ut Hermogenes: sen-

τὸ ὕφορμον.

tentia grauis opinionibus hominum et moribus, ut
 Cicero uocat: si sic γενικῶς proposita esset. Ἀντὶ
 πάντων χρημάτων τὸ τῇ πόλει συμφέρον
 αἰρετέον: publica utilitas omnibus anteferenda pe-
 cunijs est. Sed quoniam tenuis in hac oratione figura
 dicendi est: σεμνότης illa aliquo modo absconden-
 da fuit. Id factum est primum τῇ πόλει ἀσσι τὸ
 προσώπου: quum Atheniensium appellatione sen-
 tentia facta est ὑποθετικῇ. Deinde τῇ μειώσει
 τῆς ποσότητος: quum dicendo, πολλῶν, ali-
 quas et multas, non omnes pecunias, ponit. Postre-
 mō τῇ ὑπόλοιπῃ, dubitatione: quum dicit, puto
 uos salutem reipub. multis antepondere pecunijs.
 Sententiæ enim, quæ σεμνὰ εἰ dicuntur: ἀποφαν-
 τικῶς, καὶ χωρὶς ὑπόλοιπας μὲν, proferri debent.
Εννοιαὶ σεμνὰ apud Hermogenē sunt. 1. αἰ τῶν
 θεῶν: ut, deorum prouidentia mundum admini-
 strari. 2. φυσικαὶ, ut de terræ motu, aut defectio-
 ne solis. 3. ἠθικαὶ, de rebus humanis: ut de animorū
 immortalitate, aut de iustitia. 4. πόλει ἀνθρώπων
 πραγμάτων, μεγάλων μὲν, μερικῶν δέ,
 καὶ ἰσχυρῶν, ut de pugna Cānensi. Sētētia huius lo-
 ci est ex tertio genere. Ac tametsi ἡ σεμνότης πρὸς
 τὸ μέγεθος, καὶ ἀξίωμα pertinet: tamen in tenui-
 tatem quoq; cadere potest. Nam cæteri oratores,
 inquit Hermogenes, uniusmodi serē tantum dicendi
 genere

genere utuntur: sed Demosthenes omnes formas adhibet, easque commiscet. Etsi enim ubique utitur ijs: quæ perspicuam orationem faciunt: tamen subinde τὰ τοιαῦτα καὶ μέγιστα admiscet. Sed ista sententia re est magna quidem illa: uerum tractatione facta remissior. Ac quoniā in Hermogenem incidi: cuius de ideis doctrina ad Demosthenis explicationem perutilis est (ferè enim ipse tantum Demosthenis exemplis utitur) non grauabor, quid is de dicendi formis scribat, paucis hinc ponere. Sæpe enim uocabulis illius posthac utar. Is igitur septem, quibus Demosthenica oratio constet, esse tradit: σαφλέειν, καὶ μέγιστα, κάλλος, γοργότατα, ἡθέρη, ἀλῆθεια, δεινότατα: hoc est, dilucidam, grandem, pulchram, uelocem, moratam, ueram, aptam figurā. In singulis autem spectari hæc octo: σύννοια, sententiā: μέθοδος, sententiæ tractationē: λέξις, uerba: χημάτα, figuras: κῶλα, membra: σύνθεσις, compositionem: ἀνὰ πέντε, clausulam: ῥυθμός, numerum oratoriū. In partit. orat. apud Cicer. quinque genera sunt: dilucidum, breue, probabile, illustre, suaue. Alibi tria traduntur: tenue, medium, summum. Ista multum inter se uidentur diuersa: sed tamen cōsociari possunt. Cum tenuitate enim dilucidum, breue, uelox, coniungi: ad medium genus suauitas et pulchritudo accommodari: summo ge-

Ideæ Hermogenis.

Demosthenes
orationis va-
rietas.

neri grandis & illustris idea annecti potest. Probabilis autem, quæ moratam & ueram dictionem continet: ut & apta, callidaq; idea, per omnes illas tres formas fusa esse debet. Omnes uerò istæ inter se miscentur: quæ μίξις τῶν ἰδ' εἰδῶν dicitur, et κρᾶσις. Non enim ita inter se contrariæ sunt: quin, ut uarij colores, inter se confundantur, & commisceantur artificiosè. Atq; eò mirabilior est oratio: quò melius in ea id fit. Id optimè facit Demosthenes: quem in omnis ideæ mixtione τοικιλῶτατον Hermogenes: nihilq; in eo μονοειδὲς esse scribit. Iam ista Hermogenea in tota aliqua oratione omnia monstrare: non solum magni iudicij, magnæq; diligentia: sed nimis longum atq; molestū fuerit. Satis nunc erit, passim aliquid locis suis obseruare. Quibus placuerit, ad Hermogenem se conferent ipsi: eumq; ad huius principis oratorum artificium intelligendum adhibebunt, quoad uolent. ποδὶ ὧν.) Antecedens omis- sum est: ut sit sententia: δὲ μέλλον σωοίσειν τὰ πόλιν ἢ τῶνδε, id est, ἢ τοῖς τῶν οὐλοθίων πράγμασι, ποδὶ ὧν νυνὶ σκοπεῖτε. περὶ αἰσῶν τοῦ πράγματος καὶ χρόνου. νυνὶ.) significanti- us est, quàm ὁ νῦν, hoc loco ὁ νυνὶ: quem admodum etiam in pronomi- nibus demonstratiuis, quibus iota additur apud Atticos, ἐμφασίς maior est. Quasi Atheniensibus utile consilium nunc iam necessa-

necessarium sit: nec differri diu sine detrimento possit.
 Deinde, si $\nu\upsilon\rho$ posuisset orator: aspera consonanti-
 um concursio fuisset. Postremo minus pulchrum, du-
 as monosyllabas dictiones coniungere. σκοπεῖτε.)
 βουλευέδε. Σκοπεῖν, considerare, deliberare:
 sumptum à sagittarijs. ut illis ὁ σκοπὸς, ita Athe-
 niensibus τὸ χήσιμον, delib. generis finis, propo-
 situm est. Apud Luci. in deorum iudicio σκοπεῖν idem
 est, quod ἰδεῖν, oculis percipere. Hactenus primus
 ambitus: in quo illa Hermogenea, quò aliquo modo
 intelligantur, considerare conemur. Sensus igitur
 hic est: maxime cupitis, Athenienses, scire: quid ex
 usu sit reip. nunc facere. Εὐνοία ista sic proposita,
 dilucida esset, et pura: σαφὴς καὶ καθάρα. Ni-
 hil enim hic abditi: sed quod ab omnibus sic diceren-
 tur. Itaque ἀφέλειαν habet, simplicitatem: quæ ad
 τὸ πᾶσι pertinet. Nunc, ne nimis esset εὐτελής:
 sed ei μέγεθος aliquod adiungeretur: addita est
 πρόσληψις ποδωλητική: quum δὲ διαφέρειν
 κατὰ τινὰ σύγκρισιν accedit: atque ita sententia
 paulò sit amplior. Est ἡ φαινομένη, non ἡ ὄντως
 καθάρως. Malletis audire, quid reip. nunc expe-
 diret, quàm pecunias habere. Quæ sententia σεμνὴ
 τεταμένη perfectam haberet: nisi ἡ μέθοδος eam mi-
 nuisset: dum et Atheniensium personæ attribuitur:
 et pecuniæ magnitudinem habet imminutam: et si-

Hermogenis
 præcepta in
 prima perio-
 do.

Apta idea.

ne asseueratione profertur: ut antea est dictum. Est
hîc etiam ὁ ἀληθὲς. Nam sententiæ ἀφελῆς καὶ
ἡθικαὶ omnes ad uerum referuntur dicendi genus.
Tractatio itē est καθ' αῖον: quia τὸ πρῶτον ἀφ' ἡ-
γηματικῶς εἰσάγεται: res quasi narratione
simplici proponitur. Est ὁ ἡθικὸς, habens ὡλὴν
καὶ ἀναισθησίαν, æquitatem ὁ moderationem: quum dicit,
νομίζω. Nā ὁ γὰρ οἰασις morati generis est. Sed
ὁ δ' εἰνότης hîc uerè est: etiamsi fortè non ita ap-
pareat. Quoniam enim postea de theatriali pecuniâ
dicendum est: quod ualde periculosum erat: statim in
ipso huius causæ uestibulo uiam eò sibi præmunit.
Sed id facit κρυπτικῶς, latenter. Magis enim in
primo aditu, quàm post, offendisset. Quamquam a-
liâs quoq; oratorum est, ἀπὸ τῶ ἀρχαίου incipere:
ὁ postea πρὸς τὰ εἰδικὰ uenire. Quia etiam A-
thenienses minus periculum Olynthiorū mouebat:
non horum personam, sed publicam arripit: atque
rempub. in discrimine dicit esse: ut eos magis contra
Philippum excitet. Est hoc δεινὸς λέγειν: non
sententijs ex abdito erutis, aut tractatione exquisi-
ta, aut uerbis grandibus, ὁ id genus alijs uti: sed o-
mnibus dicendi figuris, omnibusq; sententijs scire,
quando, ubi, aduersus quem, quomodo, quibus in re-
bus utendum sit: neque scire solū, sed etiam posse.
Atq; hæc est una etiam aptè rebusq; congruenter di-
cendi

cendi uia ac ratio: orationem conficere, quæ simplex, minimeq; acuta uideatur: quum interea nihil sit minus. Hic item sciendum: ueteres, quum utuntur cōmunibus sententijs aliorum: quæ κοινὰ δ' ἰσχυρὰ αὐτῶν ab Hermogene nominantur: solere, communis illius opinionis confessione, eas ad suam causam accommodare, ac suas facere. Sic Isocra. πρὸς ἑρμῆν. Omnes, qui ex hoc loco uerba faciunt: dicere solent, eas res maximas esse: & dignas in primis, in quibus respub. elaboret: de quibus ipsi cōsiliū sunt daturi. Id si ulla de re alia praefari conueniebat: mihi certè in hac causa hinc exordiendum uidetur. Ali- ter hoc loco Demosthenes. Quum enim communē probabiliq; sententia utatur: scilicet Athenienses multis pecunijs commune commodum antelatu- ros: confessione ibi non utitur, sed callidè omittit. Vult enim in exordio uia sibi ad confirmationem praeparare: theatralem pecuniam militibus reddendam esse. Si igitur communem opinionem approbasset: dixissetq; , sibi quoque sic dicere expedire: hoc modo, antepontis pecuniæ salutem communem, bene facitis, ego idem sentio: res fuisset suspecta. Nunc communi duntaxat sententia utens: auditorumq; assensionem astutè sibi comparans: post eos eius rei apertius commune facit: quando de theatra- li pecunia id, quod antè imprudentes non refellerunt, iam ne-
gare

Communes
opiniones.

ὠσφραγισ-
μός.

gare uerecundantur. Ideoq; mox eam sententiam
ὠσφραγίζειτ, id est, concludit, ac rem concessam
uelut obsignat: his uerbis, ὅτε ζίνυτοδ' ὅτως
ἔχει. Non enim prius desistere solet Demosthenes
quàm id, quod sibi utile est, tanquam sigillo impres-
so, ne aperiatur, clausurit. Hanc puto esse Hermoge-
nis de isto loco sententiam. Iam reliqua uidenda. Ver-
ba igitur omnia λαθαρὰ, εὐκρίνη, ὠκεῖα, ἀ-
φελή: quæ solent esse communia omnium, quotidiana,
pura, propria. Neq; ulla hîc translatio est, nisi
in uerbo σκοπεῖν: quæ tamen ita moderata est: pro-
pè ut nihil à proprio diffire uideatur. Vel enim ab
ijs id uerbum sumptum: qui sagittam ad signum col-
lineant: uel à sensu uidendi, ut εἰς uocabulum φανερ-
οῦ, atq; ad deliberationem, εἰς cognitionem animi,
translatum. Sunt etiam λέξεις σεμναί: in quibus
est δ' α, κὶ τὸ ω: maximè in syllabis extremis: item
quæ plures uocales longas εἰς diphthongos habent,
πολλῶν, ὦ, αὐδρες, ἀδλωαῖοι, χημάτων, ὑ-
μᾶς εἰς. Hæ enim πλατεῖαι sunt: κὶ διογκῶ-
σαι καὶ τὴν προφορὰν τὸ σῶμα. Figura non ha-
bet ὀρθότητα: non incipit à recto casu, ut γνῆκα
θαρότητι fit: sed conformata est πλαγιασμῶ,
obliquis casibus: qui magis sunt τῆς περιβολῆς.
Additi sunt tamen etiam recti, ὦ αὐδρόν, τὸ μέλ-
λον. Est pulchra omnium casuum in uno loco com-
mixtio

mixtio. Figura etiam est κατ' ὁμοιοσμοῦ, de
quo antea. Quod ad membra attinet: circūscriptio
hac est αὐισός, trium membrorum imparium. Præ-
mum enim χοινότενές, prodiētum longius, ὅς τε
niculi more extentum: cuiusmodi nonnunquam ἰσ-
σεμνότης habet. Longitudo illa facta est ὅτι τὴν
τῆς προσφωνήσεως ἐπεμβολῶν, quæ est, ὡς αὐ-
θροῦ Αθλωαῖοι. Alium, iustæ magnitudinis,
ὅς τε τὴν τεταμένον: cuiusmodi omne est, quod
excedens septem, aut octo, aut decem syllabas, uersu
iambico trimetro, aut hexametro æquatur. Po-
stremum, breuissimum ἑκομμάτικον. Breuitas
autem membrorum propria ferè τῆς καθαρότη-
τος. ἑσσεμνότης. ista conuersio est αὐτετραμέ-
νη, inuersa. Nam ἀπόδοσις, quæ unius mem-
bri est, priore loco est posita: πρότασις uerò, quæ
δικωλίαν habet, posteriore. Ordo enim est: Εἰ φά-
νερόν γένοιτο ἡ μέλλουσι σωοίσειν τὴν πόλιν·
ποδὶ ὠρνυνίσκο πετε: αὐτὶ πολλῶν αὐ. ὅς.
Est autem in methodis τῆς περιβολῆς, ὅς αὐα-
στέφειν τὰ πράγματα: καὶ τὰ δεύτερα πρῶ-
τα λέγειν. Iam ἡ σωθήκη, uerborum colloca-
tio, simplex in pura figura: neq; de uocalium aut
consonantium concursu sollicita. Contrà fit ὅς
καὶ καὶ τὴν ὡς μελέα. In qua præcipitur etiā
ut uerborum sit uarietas. Nam neq; ἰσοσύλλαβα
neq;

Compositionis
genera apud
Dionysium.

neq; ἰσόζωνα, neq; ἰσόζωνα esse decet. In hoc itaq;
circuitu fortè duæ uocalium, & quatuor concursio-
nes consonantium reperiuntur: eæ tamen admodum
coagmentatæ & leues. Verba alia pauciorum, alia
plurium syllabarum: alia longorum, alia breuium
interuallorum: uocum item alia acutarum, alia
grauium, alia inflexarum: atq; hæc omnia inter se
uariè permista. Quare puritate & pulchritudine
constare structura hoc loco uidetur. Nam quum tres
compositionis uerborū ἁρμονίας καὶ χαρακτῆ-
ρας Dionysius Halicarnas. tradit: τὴν αὐστηράν,
τὴν γλαφυράν ἢ αὐθιγάν, ἢ τὴν μικτὴν:
Demosthenem in eorum numero ponit: qui asperita-
tem lenitate temperauerunt: quem oratorem etiam,
ὄρου ἐκλογῆς τε ὀνομάτῳ, & κάλλους σὺν
δέσεως appellat. Mixta etiam ἢ αὐτὰ πᾶσις.
In primo enim membro admodum est ea σεμνὴ:
quia uerbum νομίζω hypobacchium habet: in quo
spondeus, qui grauitatem efficit, continetur. Ulti-
ma porro ὁ uocalis est ω: quæ post α & η, tertio loco
inter uocales ob εὐφωνίαν à Dionysio ponitur. Se-
cundum & tertium membrum, ubi dictiones sunt
πόλῃ & σκοπέτε, remissius clauduntur: nec ita
ἐδραῖαν βάσις, ut illud primum, habent. In eis
enim est iambus & trochæus: quorum uterq; τῆς
σαφηνείας est. Ex constructione uerborum, mem-
brorumq;

brorumq; clausulis, oritur, quod postremum est, δ
 ῥυθμός. Dilucidæ igitur idææ numeri solent esse, ut
 Hermogenes docet, ferè ῥοχαῖκοι ἔλαμβανον.
 Et quidem hîc tales multi sunt: si duarum syllaba-
 rum pedibus hanc periodum metiri uelis. Sed ita po-
 tius, ut Dionysius faceret, hîc pedes distinguendi: ut
 primum membrum constet primûm duobus creticis,
 deinde dactylo, deinde molosso, rursus cretico, dein-
 de spondeo, postremò duobus hypobacchijs. Alterû
 dactylo, cretico, anapaesto, cretico, postremò epitrito
 tertio, aut bacchio σὺν κατὰ λήξει. postremû da-
 ctylo, spondeo: ἔσσι, si non muliû de extrema syllaba
 referret, hypobacchio. Hoc modo etiã clausularum
 aliqua dignitas esset: iambusq; trochæus, pyrrhichî-
 us, pedes deteriores, absconditi: atq; in omnibus δ
 σεμνὸν seruatum. Pulchra est hæc coniunctio nu-
 merorum. Parum enim abest, quin aliqui uersus ibi
 sint. Nam illud, αὐτὸς δὲ Ἀδύων αἰοί, ἡμᾶτων
 ἑμᾶς ἐλέσθι: hexameter esset, nisi duæ syllabæ, μᾶς
 ἑμᾶς, impedirent. In illo, εἰ φανερόν γ γνῶναι τὸ
 μέλλον, quatuor heroici pedes sunt, una dempta
 syllaba. Dimetrum iambicum est, μέλλον σωοί-
 σαι τὴν πόλιν. Et dimetrum catalicticum anacre-
 onteum, si prior in uocabulo νυνὶ breuis esset, δ,
 ποδὶ ὧν νυνὶ σκοπέει: cuiusmodi est illud Theo-
 criti, Ἀδωνιμὴν κύνθησιν. Sed numerus in oratio-
 ne,

ne, non uersus, esse debet. Vitiosum enim id admodum esset. Vix tamē aliquādo iambici effugiuntur. Hac ideo uerbosius & minutius: Vt simul in uno loco ista Hermogenis de formis elocutionis præceptione aliquantiū cognita: deinceps, quæ sparsim ex ipsa indicaturus sum, ab ijs, qui ea minus attigerunt, facilius percipiantur. Fortassis ita quoq; excitabuntur: ut eos ipsos, qui hæc tradiderunt, legere uelint. Neq; enim postrema illa de literis, syllabis, pedibus, numeris, ut nugæ pueriles, contemnenda sunt: sed, si ob nihil aliud, hac certè de causa, utilia putanda: quòd ab Isocrate, Aristotele, Platone, Cicerone, Hermogene, Dionysio, haud neglecta prætereaq; fuerunt. Eadem quoq; non solum diligenter in schola Sturmius monstrat: sed eruditè etiam in scriptis suis explicat. Nec uerò me quis reprehendat: quòd in primo hoc Demosthenis ambitu plures dicendi figuras, atq; aliquid etiam granditatis, ostendere conatus fuerim. Est in tota hac oratione tenuis summissusq; stylus: si cum alijs orationibus comparetur. Sed si per se considerentur, & ipsa inter se conferantur singula eius membra: quædam humilia, nonnulla elatiores, ut in tenuitate, alia intermedia, uidebuntur. Itaque nihil mirum: si omnes etiam septem Hermogenis idæ in sublimi & pressa oratione inueniantur. Potest in temperato & graui genere idem fieri. Iam enim

Figurae dicendi inter se miscentur.

enim antea ex Hermogene ostendi: Demosthenem in
 omnis dictionis uarietate summum esse artificem.
 Quum igitur aliquid ornatus hic esse dicitur: com-
 paratione partium huius orationis, non orationum
 aliarum, nec generum dicendi, dicitur. ὅτε Ζί-
 νυρ.) Haecenus τὸ ἐγὼ μὲν οὐ, antecedens: cupiis
 reipub. consultum esse. Sequitur iam δ' ἐπὶ μὲν οὐ,
 consequens: audite igitur. Particula ὅτε hoc loco
 αἰτιολογικὴ est, καὶ συλλογιστικὴ, significans τὸ,
 ἐπειδὴ. ὅτως ἔχει.) Scilicet, uos praefere com-
 modo priuato communem utilitatem. Antea dice-
 bat, νομίζω, quod erat subdubitantis: iam, ὅτως
 ἔχει, quod est confidentis. Hic est ille, de quo antea,
 κερυπτικὸς primae sententiae ὡς φραγισμὸς.
 προθύμως.) θυμὸς est uerbum πολύσχημον. θυμός.
 Significat iram: unde pars quaedam τῆς ψυχῆς
 θυμοειδὴς dicitur: εἰ θυμῷ, grauius irasci,
 Matth. 2. Et impetum animi in actione uehemen-
 tem ac heroicum: quoniam Patroclus apud Home-
 rum in praelio dicitur ἐγχεῖν ὄϊον. Et habitum ma-
 gnanimum, ac labores ualentem patienter perferre:
 unde Graeci μεγάθυμοι apud Homerum: εἰ Μυ-
 σῆι Leander καὶ τὸ πρόθυμος. Et furorem uim, in-
 iustitiam: quia Briseidis ereptorem ὀλοῖσι φρε-
 σὶ θύει Achilles dicit. Et animū, uel fauorem, ut:
 ἀμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέσθαι τε, καὶ λομδύναι τε.

Et cogitationem, ὀρνῶν, ili. i. ἔως ὄγε ταῦθ' ὥρμαινε καὶ φρονίᾳ, καὶ θυμῷ. Inde uerbum συνθυμῶν. Et cupiditatem atq; intemperantiam: unde ὑπέρθυμῶ: et Odys. 8. Venius ὃν ἐχέθυμῳ, id est, non σώφρων. Et concordiam, ut ὁμοθυμαδόν: et, ὅνα θυμῶν ἔχοντε. Et uitam, ili. i. καὶ ὑπεροπλείησι τὰχ' αὖτε θυμῶν ὀλέσῃ. Postremo uoluntatem, alacritatem, studiū, ili. 9. εἰ δ' ἐβόη αὖτε θυμὸς ἐπέστυται, ὥς ἐνέειδ', ἔρχεσθαι. Hinc est compositum πρόθυμῳ, alacris, erectus, promptus. συμβαλέναι. Verbum huius orationis proprium, et causae genus significans. Sententia istius periodi σαφὴς καὶ ἀφελὴς: tractatio σεμνῶς ἀπόφανσις habet: figura ὀρθή: uerba propria et usitata: circuitus breuis et ὀνομαστικὸς: compositio accurata: καὶ αὐτὰ παύσις grauis, et βεβηκῶς τελείως. Nam et sententiam perficit: et πολυσύλλαβον uerbum habet: cuius ultima syllaba est longa. Numerus etiam dignitate praeditus. Est hic χῆμα, quod παρίσσωσι κατ' ἄρχας Hermogenes in idea τὸ κάλλους καὶ ὑπέρμελεις uocat, in uerbis duobus, προσήκει πρόθυμος. ὃ γὰρ μόνον.) Genera oratorum, qui sint audiendi. in consultationibus maximè confitendum oratori est: se meditatū ad dicendum uenire. Non enim auditor eum fert: qui de re graui subitū consilium

filium dare uelit. Si igitur subito Demosthenes dicit:
 significatur periculi magnitudo: quod tantum sit, uel
 etiam cuius uis audienda sit oratio. Sin paratus uen-
 iit: non solum periculum ostenditur: sed etiam ora-
 toris ἡθικὴ ὑπὸ εἰκασίᾳ: qui neminem excludi, nec se
 plus alijs posse, uelit. Ita προῖον ἢ ἴστα uel πρὸς τὸ
 ἀναγκαστικὸν τανὺν pertinet, atq; τὸ πρὸς ὅχλῳ
 auget: uel præter ἀναγκαστικὸν etiam συνάσει τὸ
 ἰδίου προσώπου, ὅς ἐστιν οἰαὶ δὲ δημοκρατικῶν
 continet. Nam ἐν τῇ δημοκρασίᾳ debet ἰσότης
 esse. ἡμᾶς huius loci non modò ἐνκρίνεται ha-
 bet: sed etiam πρὸς τὸν πόδωλον pertinet. Om-
 nis enim μερισμός, quia post se aliquid attrahit,
 πόδωλικός est. Eiusdem naturæ est τὸ ὅς ἀνα-
 γέσας συμπλεκτικὸν ἡμᾶς, remotio affir-
 mans, ut: non modò hoc, sed etiam hoc. ἔσκε μὲν
 μὲν.) Contraria sunt, ἔσκε μὲν λέγειν,
 ὅς ἐκ τοῦ πρῶτου εἰπεῖν. ἔσκε μὲν, id
 est, πεφροντικῶς μεμελετηκῶς, πρὸς πρῶτον
 αὖ μὲν: aut, ut Diodor. ἀρεχόμην λόγον
 πεφροντισμῶν. Videtur Demosthenes medi-
 tatus uenisse. Rarissimè enim ex tempore dicere so-
 litus fuit. Vnde quum Epicles ei perpetuam cōmen-
 tationem ut probrum obij. eret: puderet me, inquit,
 tanto populo consilium dantem, temerè, quod in buc-
 cam ueniret, dicere. Nec lucernam usq; ad quinquag-
 gesimum

gesimum ætatis annum extinxit. Plut. ἀκούσαντες
 λαβοῖτε.) ἀκούσατε καὶ λαβοῖτε. participium
 σωζόμενος ὅνεκα: quod tamen τάξις ha-
 bet. Prius enim est ἀκούειν, deinde λαβεῖν. Particu-
 la αὖ cum uerbo optatiui modi hoc loco τὸ προσή-
 κον significat: decet aut conuenit uos accipere. Est
 gradatio in his uerbis. Primò audire: deinde res au-
 ditas accipere, et delectus habendi causa compo-
 tare: postremò ipsum delectū habere. Ita sunt tria,
 ἀκούειν, λαμβάνειν, αἰεῖσθαι. τύχης) εὐ-
 τυχίας, scilicet εἶναι. ὑπολαμβάνω.) existimo.
 Significat etiam respondere, subiicere, ἀπαμείβε-
 σθαι, ut poëtæ dicunt. τὸ πρὸντων τὶς ὑπέλαβεν:
 eorum quidam, qui aderant, subiecit. Demosth. πα-
 ρα γὰρ πρὸς ῥωμόθειμον. ἐκ τοῦ παρὰ ῥήμα.)
 Idem est, ὃς ὑπὸ πειθομένης εἰπεῖν, Plut. in Anto-
 nio. ὑπὸ καὶ ῥῶ λέγειν, ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν λέ-
 γειν, ἐκ προχείρου εἰπεῖν, ταχέως λέγειν, Idē
 in Demosthene. ταχὺ καὶ τήμερον εἰπεῖν, Philo-
 lip. 1. τὰ ὑπὸντα λέγειν, αὐτόθεν λέγειν,
 σχεδὶ ἀείρειν, αὐτόθεν εὐρίσκων τι λέγω, Her-
 mog. in metho. δεινότης. ὃς ὑπογύου, A-
 rist. lib. 1. rhetoricorum. ὅνις.) Hyperidi,
 Nausicli, Polyucto, Diotimo. Hi enim cum Demo-
 sthene Philippo aduersarij fuerunt. Plutarchus.
 ἐπελθεῖν.) ἐπιέρχεσθαι hoc loco idem est, quod
 πρὸς αὐτὸν

Subitò dicere.

πρὶς αὐτὴν ἐπιγίνασθαι, in mentem uenire. αἰρε-
 σιν,) αἰρεσις, secta. Dicitur etiam αἰρεσις, quā
 cadauera caesorum in praelio ad humanandum aspor-
 tantur. Diod. lib. 16. τὴν αἰρεσιν τῶν νεκρῶν
 ἵστα κέρυκε θύειν τήσασθαι. Hoc loco pro delectu et
 optione. γενέσθαι) Hæc clausula habet ῥυθμὸν
 τελείως βεβηκότα: propter eas causas, quæ in
 superiore proxima periodo dictæ sunt. Hermogen.
 ποδὶ κάλλος. ὁ μὲν δὲ) Antè de pecunia thea-
 trali, item de communi periculo, obscurè dixit: quo-
 rum unum facultatis, alterum utilitatis est. Iam oc-
 casionis meminit: quæ facultatem utilitate necessita-
 teq; coniunctā habet. Utilitas enim et facultas sæpe
 in unam sententiā concurrunt. Hic locus est quodam-
 modo παθητικός: pertinet πρὸς τὸν ἀληθῆ, γνῶ-
 σιᾶς εἶδος, καὶ οἶον ἑμψυχον χαρακτηρεῖται. Sen-
 tentia enim tractata est quodam χετλιασμῶ, λυ-
 πη, ἐλπίς, ἀγανακτήσεις: id quod ex sequenti perio-
 do satis apparet. Tres hinc sententiæ sunt, eaq; sin-
 gulis membris absolutæ. Prima τὸ δὲ καὶ τὸ, τὸ
 συνεγδυμένον αἰτίαν, de occasione. Altera est
 καταστατική: continet τὴν πρότασιν totius
 orationis, sed ἀόριστον, de ferenda ope. Tertia est
 ποδὶ τέλους, τὸ χρησίμον, ἐλπίς ἀναγκάς: de salu-
 te communi: cuius etiam à principio, sed non ita ue-
 hementer, facta mentio. Valde est nervosa et attia-

ca collocatio. Propositionem enim utrinque duo uehementia κεφάλαια communiunt: non secus, atque cum duo fortissimi satellites imperatoris sui latera tegunt. Καερός) καερός, ὁ προσφυής καὶ ἀρμόδιος ἐκ ἄσω χρόνον, Eustath. in 1. ethic. Arist. Tempus aut occasio est quidem causa nihil agens, et per se stolidum: sed tamen multum adiuuat rectè utentes. Id autem, quod effici potest, ex causis in genere delib. spectatur. μονονυχί.) μόνον ὄν, περί σελ. μονονύ, orat. prima κατ' Αελασογείτονος: sed hoc sequente consonante, illud uocali sequente. Latini etiam dicunt tantum non, id est, ferè. Ostenditur in necessitate, et commoditate magna, summa hominum ignauia. Est τολμηρόν δ' αὖτόν μα, audax sententia, dicere: occasio uocem mittit, tempus clamat. Sed βραχεία προδήκται θεραπείαν ἐπὶ πρᾶμυθίαν adfert, quum dicitur, μονονυχί. Hermog. in meth. τῆς δ' εὐνοίας. πραγμάτων.) pristinae dignitatis, imperij Graeciae. αὐτοῖς.) Emphasis. Desinite sperare, uos ipsos nihil facturos: alios autem pro uobis omnia suscepiuros, 1. Phil. ἀντιληπτέον.) Olynthijs ope ferenda. Αντιλαμβάνεσθαι ἀντέχεσθαι cum genitiuo, causam suscipere, pro aliqua re pugnae. Et uidentur haec uerba aliò referri, esse τῶν πρὸς τι: uicissim id mordicus tenere, quod ab alijs teneri

teneri ceptum est. Prius tamen esse ἀντιλαμβάνεσθαι
 νεώτερον, αὐτὲς χεῖρ postea. Differunt etiam inter
 se ἀντιλαμβάνεσθαι εἰς φροντίζειν: quòd hoc a-
 nimum est, illud actionum. εἴπερ ὑπὲρ) πρὸς ἡγε-
 σις, καὶ πρὸς ὥσις ἢ τὸ τέλος, quod est χῆμα
 τὸ κάλλους. σωτηρίας.) Non dicit: curate
 ipsi res vestras: εἰ δὲ μὴ, ἀπολείψετε τὰ πράγματα.
 Hoc enim fuisset λυπηρόν. Hæc circuitio πε-
 रिπλοκὴ ab Hermog. in meth. δεινόντ. dicitur.
 αὐτῶν) ἐαυτῶν, id est, ὑμῶν αὐτῶν. ἡ-
 μῖς δ' ὅκ.) Rursus περιπλοκὴ in re molesta.
 ἡμῖς δὲ, ὑπακέεται, ἀμελῶμεν. Sed hoc se-
 quentibus verbis circumscribit. Nam uitat hic τὴν
 βραχύτητα orator. Asperæ enim sententiæ sunt:
 quibus personæ superiores apertè à uilioribus ob-
 iurgantur. Est Vlpiani ὑποσιώπησις: qui in-
 ter se ita differre dicit ἀποσιώπησιν εἰς ὑπο-
 σιώπησιν: quòd illa prorsus rem reticet, ut
 ποδισεφ. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν: ὃ βύλομαι δὲ διυχε-
 ρὲς εἰπεῖν ὁ δὲ. Hæc uerò ἀνίτηται τι, ob-
 scurè quid innuit: quod περιωλέκεν Hermoge-
 nes nominat. ἡμῖς dicit orator, in prima persona.
 τὸ γὰρ ἐπαχθὲς βύλομαι φεύγειν καὶ ἐαυ-
 τὸν ἐγκατέμιξε τοῦ ἐγκλήματι, Vlp. Dicit
 item, δοκῶμεν εἶναι: εἰς non ἔχομεν: quoniam
 hoc ἀπόφανσιν, illud, ὃν δ' οἶσιν habet. Ita, ne

τὸ πάθος, καὶ ὁ ὀδυρμός, esset nimis uehementis.
 triplicem medicinam adhibuit: χηματισμὸν τῷ
 πρώτῳ προσώπῳ, ὑποσιώπησιν ἢ περιπλο-
 κῶν ἀόριστον, καὶ ἀπορίαν ἢ ἐνδοιασμόν.
 Sunt istæ sententiæ ex loco antecedentium, cōsequen-
 tium, et repugnantium sumptæ. Antecedens enim
 est: occasionem esse rei gerendæ, et salutem omnium
 in periculo esse. Consequens, rempub. capessere. Re-
 pugnans, non commoueri nec occasione, nec pericu-
 lo. Hactenus exordium. Principia deliberationis,
 inquit Cicero, uel non longa, uel sæpe nulla. Sunt
 enim, qui deliberant, ad audiendum sua causa para-
 ti. Eodem modo Aristot. lib. 3. rhet. qui natura mi-
 nimè in hoc genere exordia esse dicit. Nam in re no-
 ta ijs opus non esse. Adhibenda tamen oratori, ἢ δὲ
 αὐτῷ: ἢ δὲ τοὺς ἀντιλέγοντας: ἢ ἐὰν μὴ, ἢ κ-
 λίκον βούλεται, ὑπολαμβάνει τὸ πρᾶγμα:
 αὐτὸ καὶ κόσμου χάριν. Omnes hæ causæ uidentur
 hic esse. Primum enim Demosthenis personam, in
 tanta præsertim causa, decebat ostendere ἢ ὅτι ali-
 quod auditoribus: ut eò facilius sibi in reliquis fides
 haberetur. Tria autem sunt, quæ nobis in dicendo fi-
 dem conciliant: ut idem lib. 2. scribit: φρόνησις,
 ἀρετὴ, εὐνοία: quæ oratione indicanda sunt. Pri-
 dentiam uno uerbo, ἐσκεμμένον, significat. Vi-
 detur enim fateri, se meditatam orationem adfer-

Principia deli-
 beratiui gene-
 ris.

τὰ τὸ ἦθος
 διδακτικά.

re, ut antea ostendi. Virtutum indicia sunt: iustitiæ, quia patriæ salutis cupidus: prudentiæ, quòd se consilium daturum ostendit: fortitudinis, quum ignavi-
am civium suorum carpit: modestiæ, quoniam alijs etiam dicendi locum concedit: & moderatè po-
pulum reprehendit. Benevolentia est, quod eum ad remp. defendendam, amissumq; decus recuperan-
dum, incitat. Deinde non modò Eubulum, sed ma-
gnum etiam civium numerum, habebat in pecunia
theatrali adversantem. Ideo ab illa statim exordi-
tur: ut ea sibi disputatio postea faciliior sit. Populus
porrò ille piger: omniaq; pericula ducens minor a.
Quare à desidia eius animus ad aliquam rerum sua-
rum curam erat traducendus. Atq; duæ istæ causæ
ostendunt, esse insinuationem, ἐπεὶ οὐδὲν, in hoc prin-
cipio. Postremò, si etiam nulla harum causarum fu-
isset: tamē capite aliquo, ne monstruosum esset, in hoc
corpore opus erat. Orationem enim, quæ exordio
caret, αὐτοκράδ' αλόου uideri Aristot. ait: quod
verbum de farina temerè et utcunq; commixta sub-
actaq; dicitur. Quum autem argumenta, quæ πεί-
σεις lib. 1. rhet. Arist. nominantur, uel τὸ λόγος
sint, uel τὸ ἥθος, uel τὸ πάθος: omnium ho-
rum etiam in hoc exordio uestigia sunt impressa.
De moribus oratoris amabilibus modò dictum est.
Rationes, quibus ἐπεκείνων probatur, hoc
modo

αἰ πείσεις

Summa
exordij.

Propositio
orationis.

modo adumbratae sunt. Succurrite Olynthijs. Periculum enim commune est: Res facile confici potest: praestat pecunia, quam reipub. iacturam facere. Motus quoque aspersus, sed moderatus: non solum ideo, ne orator auditores nimium reprehendens offendat: aut quod Atheniensis urbs erat una ex ijs: quae ἐὺ νομεῖται, ab Aristotele uocantur: in quibus uetabatur ὁ ἕξω τὸ πρᾶγμα τὸς λέγειν: sed etiam quod minus in consilijs, praesertim in oratione breui, quam in iudicijs, perturbationes animorum locum habent. Sex igitur haecenus praecipue fuerunt sententiae. Una, ἡ πρότασις τὸ προοιμιον: cupitis, reipub. quomodo prouideri possit, scire. Altera, ἡ ἀπόδοσις, siue ἀξίωσις: audite ergo oratorum consilia. Tertia, ἡ κατὰ σκευή: non solum meditatorum, sed etiam subito dicentium. Quarta, ἡ βάσις, quasi conclusio: quae et propositionem, et petitionem simul complectitur: ut delectu n utilitatis habere possitis. His partibus exordium constare docet Hermogenes. Quinta sententia, docilitatis est: προῖον ἢ uehemens, et γυνικὴ propositio orationis: capeßite reipub. Postrema, ἡ μέμψις, querela: ignaui sumus. Quomodo uero singulae sint tractatae: suis locis indicatum est. Εἰ δὲ ἢ ἴαται μοι.) Iam sententiae dictio, καὶ πρότασις τὸ λόγου ἁγισμὸν, eaq; bipartita: πείτε ἴης βοῦδας, καὶ

καὶ τὰς προσβίαις. Sed hoc breuiter, illud per totam orationem. ἡ δὲ σῶσις igitur: auxilium Olynthijs ferendum est. ὁ αὐτίον, ratio: occasio nunc est, et Philippus alioqui Atticam inuadet. ὁ σωτήριον firmamentum, et continens causæ: Non ferendum auxilium. Olynthiorum enim periculum nihil ad nos: nec satis in illis fidei: Philippi opes magnæ, reipub facultates nullæ. ὁ κρινόμενος, iudicatio: an, quum occasio sit, Attica q; periculum à Philippo imminuat: et illa referant aduersarij: Olynthijs subueniendum sit. Hæc est totius causæ delineatio. Est hic locus ἐν μαθείας. Dociles enim facit, cum iunm a causæ bipartita diuisione exponit. Sūt γνῶναι ἐν κρινέις, quia καταστατικαί. Δοκούντα participium loco uerbi. ἐσι ταῦτα τὰ μοι δοκούντα, id est, ταῦτα μοι δοκεῖ. Sic in illo Eueni: ΣΟΙ ΜΕΝ ΤΑΥΤΑ ΔΟΚΟΥΝΤ' ὅτι, ἐμοὶ δὲ τὰ δέ. Quo dicto litigiosi homines, pugnacesq; disputatores repelluntur. Ψηφίσαντες.) Prima pars, de subsidio: in qua sunt res quatuor. 1. decretum. 2. apparatus 3. profectio. 4. finis. Est hic ἡ ἐν κρινέας μέθοδος: quia seruata τὰς φρεσικῆς. Sed circumstantiæ sunt adiunctæ. Scitum statim ab hac concione faciendum: delectus ciuium quam primum habendus: quæ duo sunt temporis. Tertium est loci: ex ipsa urbe copiæ educendæ.

Finis

Finis σύγκρισιν ἀόριστον, ὅς πομπλοκῶν
Hermogeneam habet: ne idem uobis, quod antè, acci-
dat: hoc est, ne respub. detrimentum capiat. Sed non
uult malè ominari. πρᾶσκευάζεσθαι.) πρᾶσ-
σκευάζεσθαι, parari ad bellum: συσκευάζεσθαι,
uasa colligere: διασκευάζεσθαι γὰρ ὅπλοις, ar-
mari. Sunt uerba militaria. τὴν ταχίστην)
subaudi, ὁδὸν. Accusatiui foeminini generis ali-
quando aut ἐλλειπτικῶς, aut pro aduerbijs pos-
nuntur, ut ἀπαγγέλλω τινὰ τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ra-
pio aliquem ad supplicium. τὴν ἀρχὴν τοῖς τοιούτοις
τοῖς ἀπὸ τῆς μετέχουσιν τῆς συμβουλεύειν,
prorsus à principio tales cōsiliū dare uetuit, κατὰ
Ἀνδροτίων. Βοηθήσῃτε.) βοηθεῖν, θέειν
πρὸς τὴν τοῦ ἐπιτελεσθέντος βοήθειαν, succurre-
re. μὴ παύεσθαι.) semper ὑπερέχοντες τῶν
καρῶν ἐν τῇ ἐργῳ: ἐν δὲ διὰ τῆς φρονήσεως
μειοφύρων κατορθύνετε, Phil. 1. πρότερον.)
quum Pydnam, Potideam, Amphipolim, ὅς alias
ciuitates amisistis. Idem accidit etiam in Olynthio-
rum periculo. Plura enim auxilia singulatim Olyn-
thum Athenienses miserunt. Sed milites postremo
missi, audita Olynthi expugnatione: retrò iuerunt,
atq; iterum in Thraciam discesserunt. Vlp. in ora-
tione in Midiam. Ita etiam tunc nimium serò auxi-
lium latum fuit. Terret eos exemplo recenti, sed pais-
cissimis

eissimis uerbis. Nec enim in rebus notis immoran-
dum: $\epsilon\sigma\tau\alpha\lambda\upsilon\omega\acute{\iota}\sigma\omicron\nu\tau\alpha\tau\epsilon\upsilon\varsigma\acute{\alpha}\lambda\epsilon\sigma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\upsilon\varsigma$
 $\sigma\upsilon\nu\tau\omicron\mu\acute{\omega}\tau\alpha\tau\alpha\delta\iota\kappa\eta\gamma\eta\tau\acute{\epsilon}\omicron\upsilon$, ut Theon præcipit.

$\pi\rho\epsilon\sigma\beta\epsilon\iota\alpha\nu$.) Altera pars, in qua sunt tria. 1. mit-
tenda legatio, $\tau\omicron\pi\rho\alpha\kappa\tau\acute{\epsilon}\omicron\upsilon$. 2. τελικὸν αἴτιον
 $\delta\iota\mu\epsilon\rho\acute{\epsilon}\varsigma$: quæ $\epsilon\sigma\tau$ indicet Olynthijs, nos eis opem la-
turos: $\epsilon\sigma\tau$ intersit etiam rebus gerendis, confirme
eos, consilio iuuat. 3. αἴτιον κινητικόν, causa ad
legatos mittendos impellens: nempe Philippi malitia
 $\epsilon\sigma\tau$ calliditas: quæ rursus fit αἴτιον τελικόν,
scilicet ne reipub. damnum inferatur. Illam astutiam
nocentem, tanquam $\delta\kappa\alpha\theta\acute{o}\lambda\omicron\nu$, diuidit in trias:
in metus aut mansuetudinis simulationem, in minas,
in calumnias. $\delta\epsilon\theta$.) id est, φοβητέον. Vides
tur enim hoc nomen pro aduerbio θέσεως positum.

$\pi\alpha\nu\delta\epsilon\gamma\omicron\varsigma$.) Non est metuendum, ut constan-
tes sint Olynthij: sed Philippica calliditas $\epsilon\sigma\tau$ uersu-
tia metuenda. $\omega\upsilon$.) Causam significat hoc parti-
cipium. Ista sententia est $\beta\alpha\chi\epsilon\iota\alpha$ siue σφοδρὰ: at-
que πρὸς τὸ μέγεθος pertinet. Dicit enim orator,
 $\pi\alpha\nu\delta\epsilon\gamma\omicron\varsigma$: $\epsilon\sigma\tau$ non tantum, $\delta\lambda\epsilon\iota\nu\acute{o}\varsigma$. Significantius
autem illud, quàm hoc, sine dubio. Nec dicit: uide-
tur mihi Philippus $\pi\alpha\nu\delta\epsilon\gamma\omicron\varsigma$: sed aperte $\pi\alpha\upsilon\delta\epsilon\gamma\omicron\upsilon$
pronuntiat. Nec eum similem τοῖς $\pi\alpha\nu\delta\epsilon\gamma\omicron\upsilon\varsigma$
 $\eta\delta\lambda\epsilon\iota\nu\omicron\iota\varsigma$ dicit, sed id ipsum esse. Hermogen.
 $\pi\rho\iota\epsilon\pi\iota\sigma\iota\kappa\epsilon\iota\alpha\varsigma$. Propriam uero methodi $\beta\alpha\chi\upsilon\sigma$
τατος

τητος εσφοδρότης, εἰ ἀπαγκαλὺπτος
καὶ φιλῶς λέγει: sine ambagibus ullis, nude rem
dicere. Et sententiæ asperæ maiorum personarum
reprehensionem habent: uehementes autem in secta-
tionem minorum, non maiorum, nisi ea res audito-
ribus grata sit. τὰ μὲν εἰκῶν.) Participia τοῦ
βόπου: πῶς αἰζάνεσθ' εἴωθε μὲν ὁ Φίλιππος.

εἰκῶν.) ut, quum Athenienses nihil non facere
propter Amphipolim recipiendam uideret: ideoq;
Argæum uelle regem Macedoniæ constituere: ul-
trò possessione eius urbis cessit, liberamq; dimisit.
C. Diodor. lib. 16. τύχη.) ubi ita necesse sit, aut
expediat. Verbum de rebus fortuitis. ἀπειλῶν.)
ut, quum 40. stadia Olyntho abesset: dicebat, alte-
rutrum esse necesse: aut illos in urbe, aut se in Ma-
cedonia non manere. Phil. 3. ἀξιόπιστος.) exper-
ti nimirum sumus. Ratio ἐκ τῶν ἐκείνων κατ'
ἐπιμβολῶν. Διαβάλλων.) ut homines igna-
uos, aut socios infidos. Quid homines isti facerent,
ocio luxuq; languentes? Lucian. in Demosthen.

ἀπασίαν.) Sic postea proditione Olynthum
cepit: quum quidem Atheniensium quinquaginta
triremes, duce Charete, hyeme excluderentur. Ora-
tione περὶ πρῶτης. Ioachim. Camerarius, C.
Hier. Vuolfius. τρεψήτης.) in suam sententiam
Olynthios adducens: à nostra societate amicitiaq; ad
se

se cōuertens. Videtur in hoc uerbo esse ὁ ἐκδύσιον,
uoluntas, persuasio. πρᾶσπᾶσθητῶ.) Est τῆς
βίης, uolentiae. Translatio ab ijs, qui ad aras con-
fugientes, per uim inde abstrahuntur: aut à membro,
quod à corpore ui auellitur. Vlp. Αἱ ῥοπικαὶ
λέξεις aut mediocres sunt, μετρίως ἔχουσαι, εἰς
σεμναί, ut σκοπεῖν, deliberare. Aut ὑπερβαί-
νουσαι τι τὸ μετρίου, modum nonnihil exceden-
tes: quæ sunt τῆς ῥαχύτητος: ut, αἰ πόλεις
γνώουμι. Aut ὑπερβαίνουσαι πρὸς πλεον, ὅτι
sunt σιληραί: ut, δὴ μὲν ἐκνευρισμένος,
λωποδύτων πλὴν ἐλλάδα: ὅτι fortè istud ἀπορ-
ρῶσθητῶ. Aut πρὸς τὸ πρῶτον προερχό-
μεναι: ut sophistarum frigida ὅτι ineptæ transla-
tiones: qualis est, quum Vulturius τάφῳ ἐμψυ-
χῶ dicitur. Hermog. περὶ σεμνότητος.

Metaphoræ
rum genera.

τῶν ὅλων πραγμάτων.) τὰ ὅλα πράγματα
τα, summa rerum, summa reipub. quæ etiam τὰ
ὅλα dicuntur, περὶ σεφ. τῶν ὅλων τικινδυνεύει
τα τῆ πόλεως. Οὐ μὲν, ἀλλ'.) Επαύοδῳ
ad primam partem, de ope ferenda. Est autem hic
ἀνάσκειν ὁ difficultatis belli cum Philippo geren-
di. Simul etiam implicita est κατασκέυη de con-
stantia Olynthiorum in susceptis cum illo inimicijs
futura. Vt autem antea propositio ex ipso exordio:
ita nunc hæc refutatio ex altera propositionis par-

Confirmatio.

Οὐ μὲν
ἄλλ᾽.

te nascitur. Illic quia dixerat, causam reipub. suscipiendam esse: mox, quomodo deberet id fieri, sententiam suam subiecit. Hic quoniam callidas Philippum in bello gerendo rationes exposuit: metusque inde populo oriebatur: statim ex animo eius hunc scrupulum eximere aggreditur. Ita est λύσις προληπτικῇ, contra δὲ τὸ χαλεποῦ κεφάλαιον. Οὐ μὲν, ἄλλ᾽.) μῦθον γινώσκοντα, quod sic exponendum videtur Ο Φίλιππος δὲ πανούργος καὶ δεινὸς αἰθραπός. Οὐ μὲν ἄγαρ αὐτοῦ φοβητέον: ἄλλ᾽ ὅπερ γινώσκεις δυσμαχώτατον, ὅσον ἡμῖν βέλτιστον. Vt sit δὲ μὲν particula: quæ κατ' ἔλλειψιν, aut ἀποσιώπῃσιν alicuius sententiæ, quæ præcesserit, aut addi possit, ponatur. Quare distinguenda à particula ἄλλ᾽. Ita ex istis particulis apparet: quomodo hic locus ex superiore proximo connexus atque aptus sit. ἐπιεικῶς.) hoc uocabulum inter alia significat etiam τὸ πᾶν, τὸ πᾶσι λόγῳ. Suidas. δυσμαχώτατον.) χείριστον, φοβερώτατον. Mira extenuatio. Non dicit: ὁ Φίλιππος δὲ δυσμαχώτατος: sed id uerbum ipsis rebus attribuit: nec omnibus illius rebus, sed uni rei tantum: scilicet τῇ αὐτοκράτορικῇ δυνάμει. Alioquin aliquod ἀδύνατον ostendisset: omnemque spem resistendi, ac deliberationem hanc totam, sustulisset. Καεφάλοιον γινώσκοντα,

τίον, καὶ ὑποφορὰ: difficile est cum Philippo
bellum gerere. ἢ κατασκευὴ esset: quia ipse est
unus et solus suorum dominus: omniaque facit arbi-
tratu suo. τὸ συμπέρασμα: ergo ne feramus O-
lyntiis opem. καὶ βέλτισον.) αὐτοῦ υποφορὰ ἢ
λύσις. Non ponitur hic ὕψαισις: scilicet, non est
difficile cum Philippo bellum gerere. Cōfitemur eti-
am τὴν κατασκευῇ, nempe τὰ πλεονεκτή-
ματ' αὐτοῦ Φιλίππου. Sed adfert αὐτὶ πρὸς ἡμᾶς
σιν καὶ αὐτὶ πειχέειν σιν: illæ res, quibus Philip-
pus plurimum valere putatur, nocent ei: quia pro-
pter eas ipsi non confiditur. Potest tamen esse ὕψαι-
σις, hoc modo. Philippi tantas esse commoditates,
malum nobis est. Non est malum. Ista est αὐτὶ ὕψαι-
σις προβληματικὴ, καὶ ἀοριστὸς. Po-
test enim aliquid non esse malum: non tamen ideo
bonum, sed mediæ naturæ. Ideo Demosthenes aliam
pugnam instituit, ἀντίθεσιν κατασκευασί-
κῃ, ὡς ἰσμένῃ. Non est malum, quia est bo-
num. Et ut maiorem πεποίησιν ostendat: non
dicit, est bonum: sed, est optimum. Talis fiducia dicen-
tis est ὡς λαμπρότης καὶ ὡς ἀκμῆς: quæ sunt
species τοῦ μεγέθους. Acriter enim istud proposi-
tum. Est χῆμα, quod τὸ πᾶρὰ προσδοκίαν ἢ
ἢ προσδοκῆτορ nominatur. Est τὸ βίαιον ἢ αὐ-
τίσσορον: malum est, imò bonum est. Est ὕψαισις

Εὐσάσις ἢ αὐ-
τίσσορος.

ἡ δ' αὖ οἶος, βαθεῖα, βίαιος, ἢ ποδινενονιδίη,
 sententia ualde acuta: quæ pertinet ad eam δεινότη-
 τος formam: quæ non modò re ipsa, sed specie quoq;
 subtilis, apta, et acuta est. Hermog. ποδὶ δεινό-
 τητος. ἔ γάρ εἰν.) Iste res Philippi nobis no-
 cent: iste res Philippi nobis non nocent: non est uera
 oppositio. Fit enim κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο: ideoq; De-
 mosthenes διακρίσει, distinctione, refutat. Ista ei
 multum ad bellum gerendū prosunt: sed compositio-
 nem cum Olyntijs impediunt. Est dissimile: non si
 ista illic plurimum ualent: ideo hīc etiam magnam
 uim habent. ὅτι ὄντα.) μονάρχην ὄντα. Par-
 ticipium causæ, est rex. Consequens, ergo est αὐτο-
 κρατορ: habet in omnibus rebus summam potesta-
 tem. Est descriptio Regis ex consequentium enume-
 ratione. Omnia ista habent latentem comparationē.
 ὅτι α.) ille est unus: at uos habetis multos duces.
 ἔκ αὖ γὰρ ὁ πολυκοιρανία: εἰς κοίρανός ἐσσι,
 Iliad. 2. κύριον.) ille est dominus omnium: ad
 uestros duces nulla utilitas redit, præter pericula:
 imò stipendio etiam deficiuntur. Olynth. 2. ἔγω-
 γων.) solus ille nouit, decernitq; omnia: uos uerò
 dissentitis, dum aliud alijs placet. ibidem. σεαυτοῖς
 γόν.) ille est dux ipse: uos non modò non ipsi mili-
 tatis: sed ne ciues quidem aliquos, qui obseruēt, quid
 mercenarij milites agant, emittitis. Phil. 1. δε-
 ποτίω.)

ἐπὶ τῷ.) ille est dominus: uos in iudicium duces uestros, cum quid offensum est, adducitis, Olynth. 2. eosq; , ut plagiarios ἔσθ' ἡντινῶν, plectitis. Phil. 1.

τὰ μίαν.) ille abundat pecunia. uos ducibus nullam datis, non uultis conferre, nec theatralem dimittere. παρσέναι.) ille semper in exercitu adest: uos mercenario militi omnia committitis: ideo, quum nemo, qui eū in officio cōtineat, adest: ad Artabazum, aut aliò nauigat: eumq; sequi dux cogitur. Phil. 1.

Ταχύ.) ille celeriter ἔσθ' ἡντινῶν res conficit: uos occasiones omnes amittitis. Ibidem. πολλῶν προέχει.) πρὸς τὰ λεκρά τῆς πόλεως πᾶσι δὲ δὲ αὐτὸς τῶν δυνάμεων, ἀλλ' εἰκόντα πρὸς ἀμυνθῆναι: ueritati malorum resistendum non est, sed medicina adferenda. Hermog. in methodo δ' ἐν ὅτῃ τῇ.) Ideo ista orator fatetur. Dicitur πολλῶν προέχει, pro πολλῶν προέχει: sicut πολλῶν ἢ uel πολλῶν μείζων.

πρὸς δὲ.) αὐτὴν ἡσυχάζει, uel αὐτὴν ἐπιχειρεῖς, à consequenti. Ostendit enim, cur illud sit βέλτιστον. Eadem illæ res ei nocent in Olynthiorum causa. ἔχει.) Antea προέχει, nunc ἔχει: hoc est ἡμῶν τῆς ἐπιμελείας καὶ κάλλους: ἔσθ' αὐτὸς τῶν δυνάμεων ab Hermogene uocatur: quia contrarium τῆς ἐπιμελείας: scilicet, quum eadem dictio in fine diuersorum membrorum ponitur. Δὴλον γάρ.) ἐπιχειρεῖς καὶ à finali causa: Olynthijs exitium à

Philippo imminet: hoc sciunt ipsi. Vnde conficitur,
 quod in societate et fide Atheniensium sint mansu-
 ri: et non facile credituri Philippo. Duo enim con-
 iuncte hoc in loco probantur: et Philippi infirmi-
 tas, et constantia Olynthiorum: id quod ualde inge-
 niosum est. Οὐ περὶ λόξης.) Αἰσὶς καὶ δέ-
 σις, χῆμα προδολητικόν. καὶ ἴσασιν.) Ερ-
 γασία προδολητικὴ, quæ refertur ad uoca-
 bulum, δολοῦ. unde sciunt sibi interitum immine-
 re: uident eius perfidiam in alias urbes. Αμφι-
 πολί.) In Amphipolitanum bellum talenta mille
 et ducenta Athenienses insumpserunt. Vlpianus.
 ὑποδέξαμενός.) Hos in orat. πρὸς λεπτί-
 νω uocat προδόντας: et prodidisse eam ciuita-
 tem Philippo spe munerum dicit. De Pydna et Am-
 phipoli in Diodoro. καὶ ὅλως.) γνώμη. Ex lo-
 co adiunctorum: tyrannus est, ergo libera ciuitati
 non fauet. γνῶνύμενα εἰκός, ὅτι αὐτοκράτορ: quia
 dicit, οἶμα. Particularia re uniuersa ἐπισφρα-
 γίζει. Ταῦτ' ὅρ.) Συμπέρασμα: quoniam
 Philippi commoditates illæ nobis non officiunt: et
 Olynthij sunt in officio mansuri: decet uos alacriter
 ad res gerendas incumbere. Ita ad propositionem re-
 dit. ἐγνωκότας.) ὁ πλεονασμός: χῆμα
 ἐφέλε ὁμολογῶν, καὶ ὅσα αὐτοῦ προδολητικόν Par-
 ticipia sæpe multas sententias inferunt: et idonea
 sunt

Sunt τῇ ποδβολῇ. γνῶμουν.) ut maiorum uirtu-
tem, iniurias Philippi, consuetudinem laborantibus
opitulandi. &c. Non oportet auditores tantum ex
oratoris uerbis pendere: sed multa etiam cogitare
ignos. Est hic σχῆμα ἴσον: ut Hermog. in meth.
Λεινότης uocat: quod complectitur τὰ ὁμοίᾳ
πῶτα & ὁμοίᾳ ἐλευτᾶ. Id autem est ἀγωνισ-
τικόν, uehemens & acre. non ἐπιδεικτικόν, aut
κομιστικόν. Non enim studiosè quaesitum: sed à re-
rum ipsarum natura oblatum. γνῶσις ποδβολῇ
habet. Non enim simplex ista conclusio, ποιεῖτε
τὰ δεόντα: sed ἐμπερίστατος, circumstantijs dila-
tata. Re, gerite bellum: persona, ipsi uos militantes;
causa, uidetis Olynthiorum fidem, & Philippo re-
sisti posse: tempore, nunc maximè: modo, conferens
da pecunia. Locus etiam latenter significatur: ex
hac ipsa urbe exercitus comparandus. Tractatio
σεμνὴ, quoniam ἀποφαντικὴ. Verba item gra-
uia, quia multarum syllabarum, earumq; longarum:
propriatamen, ut γνῶσις σαφωεία, atq; usitata.
Membra breuia, & coniunctionibus ita distincta: ut
habeant σάσεις ἰχυρὰς καὶ ἀξιολόγους: ut sint
εὐσύνοπτα: ut unumquodq; eorum ἐκ ποδιφα-
νείας ὁρᾷ ποῖσι: quemadmodum Dionysius lo-
quitur. Compositio item, clausulae, numeri satis ac-
curati atq; graues. εἰς φέροντας.) terna ternis rela-

ta. Sunt participia modi. αὐτὸς ἐξιώντ.) callidè hæc orator congerit: ut, si res malè eueniat: excusare se possit: & in illos, qui non ista omnia fecerint, culpam conferre. Οὐδὲ γάρ.) Nullum est αἰτιον κωλυτικόν, nulla πρόφασις. uehemens ergo cōclusio, quia ratione approbata. Hactenus una refutatio. Propositio oratiōis fuit: Olynthij sunt ab Atheniē. adiunadi. ὃ ὑποκείμελον est, Olynthij: & κατηγορεύμελον, adiunandi ab Atheniensibus. Est ζήτημα, ut uocat Hermogenes, ἐξεταζόμενον, quod in controuersiam uenire potest: habens πρόσωπα ὡρισμένα καὶ κύρια: quod genus ἰχωρώτατον esse ab illo dicitur. In prædicato additur ὃ πρᾶγμα, esse adiunandos. Iam utraq; in parte uitium erat. Neq; enim Atheniensibus facile, cum Philippo bellum gerere: neq; tutum, confidere Olynthijs, uidebatur. obstabat et δὲ δυνάμει, et δὲ συμφέρον. Sed utrunq; simul orator refutauit: idq; eo, quo dixi, modo: scilicet ὑποφορᾷ, ἀνθυποφορᾷ, ἐπιχειρήματι, ἐργασίᾳ, γνθυμήματι, συμπεράσματι προτρεπτικῶ καὶ κατὰ σκευασμῶν. Nunὶ γάρ.) occupatiuncula τοῦ ἀρχέου: pertinens ad priorem propositionis partem. Quid ad nos Olynthij? Refutat breuissimè ex loco coniunctorum, à dicto Atheniensium. Cur ergo sæpe optastis inimicitias inter Olynthios & Philip-

pum?

rum? hoc pertinet etiam ad locum causarum, πρὸς
 τὸ τέλος, ἢ τὸ χρήσιμον. ἐκπολεμῶσα.)
 ἐκπολεμέω, exugno: ἐκπολεμόω, πολεμί-
 ζω ποιῶ, εἰς πόλεμον παροξύνω. πάντ' ἀπα-
 σιν ἔλπε πολέμων λόγοι πρὸς Φίλιππον,
 Plut. in Phocione. αὐτόματον.) Emphasin ha-
 bet. Si enim etiam laborem de ea re suscipiendū pu-
 tastis: multò magis occasionem ultrò oblatam acci-
 pere debetis. Venit enim iam ad κεφάλαιον τοῦ
 διατάξι, siue ῥαδίς, scilicet πρὸς τὸν καεῖν:
 cuius in principio meminerat. Istud refertur ad po-
 steriorem propositionis partem, πρὸς τὸ κατηγο-
 ρῆμα. Pulchrè hic locus uerborū et sententia-
 rum collocatione cum superiori coniungitur. Et hoc
 artificiosum est in Demosthene: quòd partes oratio-
 nis et argumenta ita contexit: uix ut aliquando se-
 parari possint. Ita oratio fit, ut Hermog. ait, quasi
 γὰρ σῶμα καὶ ὕψος γὰρ, μηδ' αὖτως διασπώμε-
 νη. Hoc autem loco non tantum facultas, sed etiam
 τὸ συμφέρον probatur. utile nunc est bellum con-
 tra Philipum suscipere: quia Olynthios habebis
 mus nobiscum coniunctos: Philippi iniurias et po-
 tentiā minuemus: dedecore infamiaq; liberabimur.

συμφέροι.) ἢ πρότασις fuit, succurramus. τὸ
 κεφάλαιον, opportunitas iam in ista Olynthio-
 rum defectione nobis oblata est. Iam αὖξινσις τοῦ

παρ' αὐτῆς, à causa efficiente: ultrò, non à nobis persuas-
 si, defecerunt. unde concluditur, eos constantes fuisse
 socios. Redit enim ἡ πρόληψις hic ad refuta-
 tionem illam: qua putabatur, eis minus esse confiden-
 dum: ideoq; periculosum, subuenire. Et hoc est τὸ
 ὑποκειμένον. Εἰ μὲν γάρ.) Fideles erunt, quia
 1. sua sponte eum deseruerunt: et ob crimina ab eo
 obiecta oderunt: 2. malè tractati sunt, et grauiora
 metuunt. Hoc posterius est τὸ ἐκβαίνον τὸ καὶ ἐκ-
 βαίνον. Tractatur hæc amplificatiuncula occa-
 sionis ὑποδιαίρεσις πλεον, ficta diuisione. cau-
 sas enim defectionis duas ponit, τὴν τε πεισθῆναι, et
 τὸ ἐθέλεισθαι: quarum alteram remouet, alteram
 retinet. Pertinet autem τὸ καὶ ὑποθέσιν ὁμήμας
 πρὸς τὴν πεισθῆναι. sententiæ sunt ex contrarijs.
 πεισθῆναι.) αἰτίου ψευδές. Participium
 causæ efficientis. αὐτίκην.) αὐαίρεσις πό-
 λεμον, bellum suscipere. αὐαίρεσις νίκην, ui-
 ctoriam consequi, Plut. in Antonio. αὐαίρεσις
 παῖδας ἐκ γυναικὸς τινος, liberos ex aliqua
 procreo, ibidem. αὐαίρεσις παιδίον ἐκ τεθεί-
 μένου, infantem expositum tollo: lib. 19. Diodori
 à principio. αὐαίρεσις τὰ σώματα, cæcos aspor-
 gare. μέχρι του.) του εἰς τὴν sunt nomina in-
 finita et enclitica, pro τινός et τινί. Οὐκ ἐύδαι-
 μονικός, εἰ τὸ πάγκαλοι πάσθαι εἶναι, Arist.
 primo

Αναίρεσις.

primo ethicorum. ἐκ τῶν.) ὅ ἀληθὲς αἰτίον.
 praepositio ἐκ causam hīc significat, id est, ὕνεκα:
 sic est μοχλὺς περ. ἐγκληματῶν.) perfidiam
 enim obijcit. οὐ δὲ.) συμπερασματικόν,
 ergo non praetermittenda occasio: nec constantium
 hominum periculum negligendum. ἀφίνειν.)
 ἀφίημι φωνῶν, vocem mitto. ἀφίημι καιρὸν,
 id est, ὀλιγωρῶ καιρῶ. ἀφίημι τινὶ δεινὰ, atro-
 cia scelera alicui condono, πῶς πρᾶπρ. ἀφίημι
 δ' ἄκρυα, lachrymas profundo, πρὸς πολυ-
 κλέα. ἀφίημι ψυχῶν, animā efflo, ibidem. ἀφίη-
 μι ὀργὴν εἰς τινά, irā in aliquē effundo, Phil. 2.
 ἀφίημι τινά τι αἰτίας, culpa libero, Plut. in
 Alex. ἀφίημι δ' φρόνημα καὶ τὴν ἐλπίδα,
 spiritus et spem depono, ibidem. ἀφίημι τινά εἰς
 σφοδρῶν, tributum alicui remitto, Diod. lib. 20.

Αφίημι

πεπὸνθατε.) Idem uerbum bis posuit: τῇ μὲν
 ταυτότητι ὀνοματῶν utimur: quando rei ali-
 cuius unum nomen est maximè significans, ut hoc lo-
 co: τῇ δὲ ποικιλίᾳ, cum omnia sunt per aequè illu-
 stria, ut in principio Isocrat. ad Demonium, γνῶ-
 μη, διόνοια: τιμῶν, ἀγαπῶ. Hermog. in meth.
 ἀεινότητι. Ponit iam κατ' αὐτίθεσιν ὅ ἐκ
 ἐκσώδων κακῶν καὶ σύγκρισιν: Si hanc occa-
 sionem neglexerimus: idem nobis accidet, quod an-
 tea saepe accidit. Ut enim antè nostra negligentia Phi-
 lippi

Bellum Euboeense.

lippi potentiam auximus: ita nūc etiam augebimus. Ex ijsdem enim institutis ijsdem ferè exitus quouis tempore existunt. Ideo causas rerū, earumq; progressus homo uidet: similitudines comparat: rebus presentibus annectit futuras, ut inquit Cicero: quæ observatio *συμπαρατάξις* dicitur. *Εὐβοεὺσι.*) Quum Euboea dissensionibus intestinis perturbata esset: quumq; nonnulli suaderent Atheniensibus, Plutarchum adiuuare: bellumq; sumptuosum & minimè gloriosum suscipere: Demosthenes primus ac solus, aduersarijs id ualde agrè ferentibus, dissuasit. Paulò post Athenienses, turpißimè ac indignißimè ab ijs, quibus opem tulerāt, tractati, tum demum fidele Demosthenis consilium cognouerunt. Orat. de pace. De hoc bello, & quomodo Athenienses à Chalcidensibus malè accepti fuerint, Aeschines in orat. in Ctesiphontem Demosthenem accusans, multa narrat. Vide & in Diodoro: qui uni factioni Euboeensium à Thehanis, alteri ab Atheniensibus auxilium latum scribit. *Βεβονθ.*) aduersus Thebanos, ibidem. Participium temporis & ordinis. Prius enim opem tulerunt, quàm domum redierint. Orator hoc loco non tantū est *παραδείσματος*, sed etiam *ἐνθυμημάτων*. Enthymema est ex comparatione similium causarum & effectuum. Si nō utemur hac occasione: Philippi opes
magis

magis crescent, nostræ diminuentur. Hoc probat exemplis ἐπαγωγῇ ῥητορικῇ. Amphipolis, Pydna, Potidæa, Methone, Pagasæ neglectæ, nobis nocuerunt, illum amplificarunt. Ergo idem nunc etiam, nisi cauebimus, accidet. Sed tractatio huius loci item est ὑποθετικῇ, ut illa superior de Olynthiorum constantia. ἡκω βεβονθῆκως dicitur, ut apud Latinos, obsonatu redeo, per posterius supinum. utrumque enim motum de loco significat. Est hic ἀφῆγσις unius exempli separatim: habens συντομίαν καὶ σαφήνειαν. Pertinet item πρὸς τὴν ἀλήθειαν, quia ἐμπερίστατον: et propter easdem illas circumstantias, ἃ τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, ἐμπερίβολον. Quis aderat? Hierax et Stratonicus Amphipolitani, quando? quum ex Euboea redissemus. Vbi? in hoc subsellio. Quamobrem? ut uos reciperetis. Quid? Amphipolin. Quomodo? cum classe uenientes. Quid factum? negleximus, est τὸ παραλειφθῆναι. Quid consecutum? multa postea perpressi sumus, et Philippus creuit, τὸ ἐκβαλῆναι.

ὑμᾶς ἐκπλεῖν.) Pulcherrimus casuum χαρακτήρισμός. Solet Demosthenes rerum malè administratarum se quoque participem facere: ne populum nimis accusare uideatur: laudem uerò omnem illi concedere. Hoc mutatione personarum, consequitur. Itaque primam dicit: post auxilium Euboeensibus

Conformatio
casuum.

bus latum reuerſi ſumus: quaſi ipſius quoq; culpa
 res in Euboea malè geſta ſit: quum tamen opem illis
 ferri à principio diſſuaſerit. Deinde: Hierax et Stra-
 tocles uos iubebant Amphipolin recipere: tanquam
 ea laus populi ſolius ſit. Poſtea: ſi noſtræ utilitatis ra-
 tionem habuiſſemus: iterum uitium ne gligentia ſe-
 cum facit commune. Poſtremo ad populi perſonam
 redit: teneretis Amphipolin. *πρεχόμεν.) πρέχου-
 μαί προθυμίαν, praſto alacritatem. πρέχουμάς
 τινι μεγάλας χάσας, magna alicui adiuuēta ad-
 fero. Sed πρέχω τινι πράγματι, moleſtiam exhibeo.
 ὅς ἀγαθὸν αὐτὸς εὐλαβείσθω τινὰ πρὸς
 εἶχω, ex bono uiro cautiorē aliquem reddo: aut, ut
 Caſar loquitur, redigo. Demoſth. γὰρ πρὸς τοὺς ῥήτορας.*

*Ὡς τὸ Εὐβο.) Athenienſes alijs, quàm ſibi, pro-
 uidendi ſtudioſiores: et communis Græcorum liber-
 tatis deſenſores: honeſtatemq; ſemper utilitati præ-
 ferentes, Orat. πρὸς τὴν Ὀλύνθ. 2. εἶχε τὸ
 αὐτὸ.) Particula αὐτὸς γὰρ τῇ ἀποδόσει τὸ πλεονέ-
 στωρ cum præterito indicatiui, nō aliorum modo-
 rum, iungitur. Eſt hic τὸ ἑστὶν συστροφικὸν σχῆμα:
 figura contorta et rotunda, facta ἐπεμβολαῖς
 plurium ſententiarum: de qua Hermog. γὰρ τῇ πε-
 ριβολῇ, δεινότητι, καὶ γοργότητι. Καὶ
 πάλιν.) Ἰασηναῖς ἱστορίας exemplorum. τὸ αὐτὸ
 σύνδετον σχῆμα, καὶ τὸ μετὰ συσπλέσμων,
 ambo*

ἀσύνδετον
 καὶ πολυσύν-
 δετον.

ambo μέγεθος καὶ πλῆθος efficiunt, sed nō eodem modo. Hoc enim, πραγματικὸν πλῆθος καὶ μέγεθος, rerum multitudinem aut magnitudinem separatim positarum: illud uerò ἡθικόν, remissius, et quasi familiarius: quum omnia contorta simul feruntur, ut hoc loco. Itaq; potius hoc δεσμευμένον, colligatum: illud λελυμένον, dissolutum, uidetur. coniunctiones enim res distinguunt: ut singulae per sese conspici possint: Vbi uerò ea absunt: res, et si multiplex est, tamen ob celeritatem incisorum connexa, et quasi una uidetur. Sic Hermogenem sentire arbitror in methodo διανοήσεσθαι.

ποτιδαια.) oppidum Macedoniae in Thermaico sinu, Plin. libro quarto cap. decimo. ποτίδαια.) In Macedonia quondam in Pallenensi Isthmo Potidaea, nunc Cassandria Colonia, ibidem. μεθώνη.) Methonen esse in Messenia dicit Mela: hodie Modona. In regione Magnesia Methone oppidum situm est: quod quum obsideret Philippus: oculum ictu sagittae amisit: quam iecerat Aster oppidanus inscriptam his uerbis: telū Philippo hoc Asteris mortem dabit. cōtrὰ Philippus telum, in quo scriptum erat: tollet Philippus Asterem captum in crucem: coniiciens, aberrauit. Vlp. et Solinus in Polyistore cap. 14. παγασαί.) Pagasam in sinu Pagaseo Mela ponit: In Thessalia oppidum Pagasa, postea Demetrias

Philippus oculum amisit.

metrias dictum, Plinius libro quarto capite octavo.
 ἵνα μὴ.) ἡ καὶ ὑποστροφῇ, ἥματι γορ-
 γορ, κατ' ἐπεμβολῇ τῆς πρᾶξις φωνῆς: ualde
 aptum narratiunculis. Fit autem hoc modo. Pri-
 mum ponitur ἀφῆκσις, ut: τὸ γὰρ φωνικὸν συ-
 ναίνῃ τὸ πολέμου. Deinde ἐπεμβάλλεται ἡ
 ὑποστροφὴ, ut: ὃ δὲ ἐμὲ (ὃ γὰρ ἔγωγ' ἐπολι-
 τεύομαι πωτότε). Tertio fit reditus πρὸς τὴν
 ἀφῆκσιν, ut: πρῶτον μὲν ὑμεῖς ὅτω δέκε-
 σθε. etc. est locus ex oratione ποσειδαίου. Quod
 celeriter, et sine coniunctionibus, dicit: indicat, eum
 metuere: ne potentem faciat hostem. Quod uerò cæ-
 tera uult omittere: non uult terrere auditorem.

ὅτι τῷ.) occupatio, ne dicant, se non potuisse
 omnibus simul succurrere. ὡς προσῆκεν.) προ-
 σηκόντως: ἀλλ' ὁ ξένος, ὃς ψήφισμα κενόν,
 καὶ τὰς ἀπὸ τοῦ βήματος ἐλπιδὰς ἐκπέμ-
 ψαντες, Philip. 1. ὃ μὲν προθύμως, φησὶ παρὰ
 τοῦ: ὃ δ' ὡς προσῆκεν, φησὶ πρᾶσκειν.

ἐβοηθήσαμεν αὐτοῖς.) auxilia fortè tulerunt,
 sed mercenario, nō urbano milite: ideo dicit, αὐτοῖς.

ἡμεῖς.

ἐχῶμεθα.) Sic Cicero pro Sex. Roscio Ame-
 rino de parricidarum supplicio. Noluerunt feris
 corpus obijcere: ne bestiis quoq; quæ tantum scelus
 attigissent, immanioribus uteremur. ἡμεῖς τινι,
 familiariter aliquo utor, orat: in Midiam. Οὐκ
 οἶδα,

οἶδα, ὁ, τι γράμῳ ἐμαυτοῦ, id est, ἀμνηχανῶ,
pendeo animi: nescio, quid agam: Lucianus γὰρ τὴν
νεκρομαντίαν. Εὐδλεῦοντο, πῶς χρησέοι εἶη
πρὸς τὸ πρὸς Νικάνορα πολέμῳ: deliberabant
de bello contra Nicanorē administrando: Diodorus
libro decimo-octavo. ἐχρήσατο φιλανθρώπως
πᾶσι, cum omnibus humaniter egit, Plutar. in A=
lexandro. χρησάμενος ναῦς πρὸς αὐτὸ, ἀπε=
σέρησε: naues quum ab eo utendas sumpsisset, ab=
stulit: idem in Antonio. Nam χρησέμεν utendum dare
significat Demostheni in orat. πρὸς Τιμόθεον.

Νῦν δὲ.) Post δὲ πλεονάζον, καὶ τὰ πρὸς αὐτὸν
θνήσκοντα, sequitur δὲ ἀλκίους. προῖέμενοι.) τὸ
πραχθὲν αὐτόματα.) αὐτομάτως. οἰόμε=
νοι.) ἐλπίσματα. Sunt participia τοῦ ἵσ=
τα, μετὰ διακρίσεως τοῦ χρόνου: quomodo αὐτὸν
κτείνω. ὑπογραφή καὶ χαρακτηρισ=
μός τῶν ἀνθρώπων, ignavorum hominum descriptio.
Ulpianus. ἐνέχοντα.) δὲ ἐκβαλόν, ἢ τὸ ἀέτιον
τοῦ, euentus aut effectus. Rursum σχηματισμὸς
primæ personæ, ἐν ciuium appellatione, lenit τὴν
βραχύνειν: tametsi alioqui sententia tractatur
ἀποφαντικῶς. ἡμεῖς.) μονονοχὶ συγκατασκευ=
άσαντες αὐτοῦ πάντα, Olynth. 3, δὲ ποικίλ=
τον αἵτιον. Magna vis in hoc pronomine: ideo
extremum in isto membro positum. κατέστησα
m μιν,)

μιν.) καθίστημι τινα μέγαν, alicuius vires augeo.
 καθίστημι τινα ἄρχοντα, ἢ ἱερέα, creo aliquem magistratum: in sacerdotum collegium coopto:
 Demosthenes in proemijs. καθίστημι τινα εἰς κρίσιν πρὸς τοῖς δικασαῖς, in iudicium adduco:
 in oratione ποδὶ σεφάυδ. Est etiam uerbum neutrum,
 ut idem Philip. 2. ὁ Φίλιππος κατέσχευεν κύριον πυλῶν, Philippus Pylas occupauit.
 Et in orat. pro Megalopolitanis, ὃν φόβον καθεσθαι περὶ ἑαυτοῦ, in metum uenire de sua salute.
 Cui contrariū est illud in orat. in Neeram: τὸν μοι χόρον εἰς φόβον κατασχέσας, πράττεται μὲν ἄς φέροντα:
 metu adultero iniecto, triginta minas exigit. Idem in exceptione aduersus Apaturium: εἰς λόγον κατασχέσας, δίκαια ἔλεγε: quum ab eo rationes poscerentur, æqua dicebat.
 τηλικούτου τοῦ τηλικού, ἢ τοῦ ποσού, μετὰ προσληπτικῆς
 κῆς συγκρίσεως, καὶ οἶον εἰ παραδοξολογίας. Periodus hæc est ὀνομασικὴ, habens ὀρθότητα.
 Hac tenus illa fictio de damno et dedecore futuro, nisi caueatur: cuius in parte priore διὰ τὴν παραδειγματικὴν ἀπαρίθμωσιν copiosus fuit: et, ut Hermogenes dicit, μεσός. In altera ualde lenis.
 Tantum enim de superiorum temporum uitijs locutus est: quid uerò iam esset futurum, nondum planè dixit: coniectura tamen facilè Athenienses assequi poterant.

potuerunt. Sed postea apertius dicet. Νυνὶ δὲ καὶ
 εὖς.) Quædam exemplaria habent: νυνὶ δὲ καὶ
 εὖς ἢ κε. τίς δὲ τὸ; ὁ δὲ Ὀλυνθίων: αὐτόμα
 τὸ τῇ πόλει. Vt illud, τίς δὲ τὸς, sit interroga
 tio. Est ἐπὶ παντὶ ἀληψις τὸ καίρου τὸ ἡδὺ παρόν
 τος, ὡς περ κατ' αὐτὴν παρὰβολῶν. Antè enim
 fuit quasi παρὰβασις: siue, ut Lucianus vocat,
 παρὰπροπῆ: εἰς τὰ παρὰληλυθότα ἐμαρ
 τήματα, ἢ τὸς ἡμελινόνδε καίρου. Iam er
 go est ἐπὶ παντὶ τὸ πρὸς τὴν αὐξήσειν præsentis
 occasionis: ἢ est παρὰμυθία, consolatio ciuium
 suorum: adhuc posse damna illa sarciri: si modò ipsi
 sibi non uelint deesse. Amplificatio uerò sumitur
 ex circumstantijs. ὁ δὲ Ὀλυνθίων.) prima πε
 ρίστασις, ὅτι, habens personam finitam. Quæ est
 illa occasio? Olynthiorum: qui maximè Philippum
 ἔoderunt, ἔμετουunt: ut antè dixit. αὐτόμα
 τος.) altera, ὅτι ὡς, pertinēs ad causam efficientē.
 Quomodo uenit? sua sponte, ἢ τὸ τύχης. Vltρὸν
 enim Olynthij ab illo deficientes, nostrū auxiliū im
 plorant. ὅς δὲ δυνάσθεσιν.) tertia, ἢ ποσότης
 ἢ συγκρίσις. Quanti momenti est: non mino
 ris facienda, quàm superiores occasiones. Fideles
 enim erunt Olynthij: ἔμετοι opibus ualent. Nam
 non modò nobiscum, sed cum Lacedæmonijs etiam
 aliquando bella gesserunt. Vide Xenophontem li
 bro

bro quinto de rebus gestis Græcorum. ἑλάντω
 τωρ.) Ponit hoc tanquam αὐτόπισον. Οὐ γάρ
 δ' ἔτι προτάσεων γνώσεων κατασκευασέον.
 ἀλλ' ἐφ' ἐτορὰς γνώσεως μεταβατέον. καὶ
 ἔμοιγε.) Επὶ κρισις, iudicium oratoris, complex
 tens quartam circumstantiam: quæ est causæ con=
 ficientis: ἔξ ἧς, quæ præcesserunt, καὶ συλλο=
 γισμὸν, ratiocinatione rhetorica, σοχαστικῶς
 concluditur. Quia enim istud periculum est Olyn=
 thiorum: ἔξ ἧς sua sponte auxilium petunt: eaq; oc=
 casio magnificienda: nulla res alia, nisi deus, autor
 ἔξ ἧς aliorum commodorum uidetur: præ=
 sertim cū Athenienses hætenus in summa desidia
 mirabiliter tamen conseruati sint. Diuinum autem
 munus reiycere: animi est nimium superbi atque im=
 pij: sed gratiæ potius maximæ habēdæ. Οὐ γὰρ ἀπὸ
 βλήτ' ὅτι θεῶν ἐργικυδέα δ' ὦρα, ut est in libro
 Iliad. tertio. δοκεῖ.) γνώσεως ἠθικῆς tractatur
 etiam γνώσεως ἠθικῆς: ne temerè de dijs asseuera=
 re uideatur: sed loqui πιθανῶς, probabiliter. Ideo
 dicit etiam ἔμοιγε: non autem, τοῖς ἄλλοις, ἢ πά=
 σι. ἔτι παρὰ.) ἔτι θεῶν ἐργεσιῶν. κα=
 τὰς αἰς.) Participium ὑποθετικόν: id est, εἴ τις
 κατασάκ. καίπερ δ' κ.) πρόληψις πρὸς
 τὸ αὐτιπίπτειν, quod est: Si dij nobis ita fauent:
 quī fit, quòd res pub. tantam rerum suarum dimi=
 nutionem

utionem fecerit? Orator concedit, res non in opti-
 mo statu esse: sed horum malorum non deos, uerum
 ipsos sibi Athenienses autores esse dicit. Itaq; τὸ ἐκ
 βαῡ est uitiosus reipub. status. Διὰ κρίσις τῶν
 ποικτικῶν αὐτίων̄ est: non dij, sed nos in cul-
 pa sumus. Hominibus negligentia, beneficentia
 dijs attribuitur. Est αὐτίθετορ ῥητορικὸν, fa-
 ctum rebus inter se differentibus. Particulam καὶ
 περ̄ adhuc semper cum participio, neq; cum geniti-
 uo tantum, uerum etiam cum alijs casibus, constru-
 ctam inueni. Ei respondet ex altera parte τὸ ὁμως.
 Aliquando tamen subaudiuntur, ut Aristot. libro
 primo, capite sexto ethicorum: ἀμφοῖν ὄντων φί-
 λων, ὁσίων προτιμᾶν τὴν ἀλήθειαν. ὁμως.)
 Etiā in rebus aduersis benè de dijs sentiendū et loquē-
 dū. αὐ̄ ἔχειν.) Ἀρ̄ h̄ic δ̄ προσῆκον significat: id
 est, ὁφείλειν ἔχειν. Et nota eam hoc loco, quoniam
 quædam fuerunt interiecta, κατ' ἐπαναλήψιν
 iterari. εἰκότως.) ostendit τὸ δ' ἵκατορ φιλῆν
 χαρισίας. τὸ μὲν γὰρ.) Iam illa distinctio cau-
 sarum et effectorum. πολλὰ.) Illa, quæ antè
 enumerauit. ἀπολωλεκγν̄αι.) passiuè hoc lo-
 co accipi uidetur, pro ἀπολωλεκγν̄αι. Sic ἡλωκὼς
 ab ἀλίσκω, libro 20. Diodori. Eos enim, quos ca-
 ptos ex ciuitate Ityca machinis Agathocles alligat-
 rat: quò facilius oppidani misericordia erga suos

καὶ περ̄.

Præterita
uerborum.

commoti, ciuitatem tyranno traderent: τοὺς ἡλὼ-
 λώτας δὲ Ἰφύκκην nominat. Cōtrὰ prætērita πα-
 ρα sua aliquādo αἰτιῶν usurpata inueniuntur, ut in
 orat. ποῦ σε φάνη, πεποικιλύθ. Ἰσε ἡμᾶς
 τὰ κτλ πλὴν φωκίδια ὑφ' ἐαυτοῦς πεποικί-
 λυνός: scitote, nos Phocidem occupasse. Et κατε-
 λημυνός libro decimo septimo Diodori: οἱ μὲν
 δὲ βαρβαροὶ πλὴν ὑπὸ ὄρεσιν κατελημυνόι,
 πλὴν ἡσυχίαν ἡγοῦν: Barbari, qui subter montem
 confederant, non sese commouebant. ὅτι ἡμετέ-
 ρας.) Iterum illa ὑπὸ εἰκεία, qua se quoq; accusat.
 Est δὲ φθαρτικὸν αἰτίον ἢ ἀμέλεια: καὶ δὲ ἀ-
 ληθὲς αἰτίον τὸ δυσυχνημάτων. δείκ.) ὑ-
 πολαμβάνοι, ut ab initio dixit: ἡγοῖτο, ut Lu-
 cianus γνῆ τὴν τὸ θεῶν κείσσει dicit: τὸ φθαλμῶν
 ἡγεῖσθαι πλὴν διαμαρτίαν, oculis errorem in ui-
 dendo assignare. τὸ δὲ μήτε.) Ο θεὸς εὐεργε-
 τητικὸς, καὶ τὸ συμφερόντων ἀναιτίθ. Iste sen-
 tentiæ pertinent ad proprium δὲ πρὸς ἐπὶ ὁρῶν:
 quod in comparatione positum est. Hominum est er-
 rare ὅτι negligenter agere: dei uerò hoc minimè, sed
 mortalibus prodesse. Sentētia grauis, μή δὲ ἀμαρ-
 τειν δὲ θεῶν, καὶ πάντα κατορθῶν. μή-
 τε πάλαι.) Dilatio poenarum, quas hominum so-
 cordia ὅτι improbitas meretur, etiam in beneficijs
 diuinis numeranda. ὅτι.) πλὴν τὸ πολλῶν ἀ-
 πειρίαν.

πῶλαια. πεφηνγία.) γεγενῆσθαι dicit in
 exordio secundae Olynthiacae: ubi eadem ferè de dijs.
 παραπίπτειν, φαίνεσθαι, γίγνεσθαι, uerba sunt
 bonae fortunae, aut beneuolentiae diuinæ: non laboris
 aut industriae humanae: quemadmodum etiam ibidem
 οἱ ὑπὸ φηι τύχης παρὰ σκευαδόντες σύμα
 μαχοι dicuntur. ἀντίρροπον.) Translatio à
 bilancibus: in quibus uni ῥοπή altera ῥοπή, ut ut
 trinq; momenta sint paria, opponitur. Κ Α Ι Ρ Η
 Μ Α καὶ νεῦμα μόνον αὐτὸς ἀγαθῶ, μυρί
 οἱς ἡνθυμήματι καὶ πόδιόλοις ἀντίρροπον
 ἔχει πῶσις: Plutarchus de Phocione. αὐτὸς
 λώμεθα.) Quid iuuant occasiones, si nolis uti? De
 us est τὸ ἀπλῶς ποιητὶ καὶ αὐτίον τὸ ἀγαθῶν:
 sed nostra diligentia, ὥς σπουδαία debet accedere.
 εὐεργέτην.) Apparet in hoc loco, uerbum τίθε
 ναι, cum acceptum referre significat, cum genitiuo
 solo positum, de re mala dici, ut: τίθημί τι φηι ἁ
 μελείας τινός. Sed si in re bona usurpari debeat:
 addendum esse nomen eius rei in casu accusatiuo, ut:
 τίθημί τι φηι πρὸς τὸ θεῶν εὐνοίας εὐεργέ
 τημα. Nisi quis dicat, etiam bonum fuisse, si dixis
 set orator: φηι ἡμετέρους αὐτίς θεῶν ἁμελείας
 ἁμαρτήματα ἢ ἀφροσύνην. Sed cum, ne nimis es
 set durum, hoc omisisse. ἔγωγε.) Ego quidem:
 sed de aliorum iudicio nescio. ἡθικόν est. Hoc loco

τίθεμεν

Concinnitas
Isocratea.

esset ἢ πρὶς ὧσις, figura Isocrati amicissima: si talis ambitus fuisset. τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολωλεκέναι καὶ τὸ πόλεμον: ὅτι ἡμετέρας ἀμελείας αὐτὸς δὲ δεικνύει. τὸ δὲ μήτε πάλαι οὕτως πεπονθέναι: ὅτι πρὸ ἐκείνων εὐνοίας εὐεργέτην ἄν' ἐγωγεθείω. Sed Demosthenes, qui τῇ πιθανότητι καὶ τῇ ἀληθείᾳ studet: ornatum autem sophisticum fugit: interponit τὸ, πεφηνέναι τὴν τινὰ ἡμῶν συμμαχίαν Ἰστωρῶν ἀντίρροπον, ἄν' βουλώμεθα χρῆσθαι: atque ita circumductionis illius concinnitatem τῇ κατ' ἐπεμβολῇ διακοπὴν vitat. Vide Hermogenem περὶ τοῦ κάλλους. Hinc Isocratis orationem, propter uoluptatem theatro accommodatam, pugilibus: Demosthenis uerò, ob uim ἔσ' acrimoniam, militibus, Philippus comparabat. Plutarch. in Demosthene. ἄλλ', οἶμαι.) Illustratur hominum stoliditas, ἔσ' ingratus in deum pro beneficijs oblatis animus, pulchra similitudine. Est ἐπεξεργασία ὁ δυνετική, καὶ ὑπὸ τμητική ὅτι τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν θείαν εὐνοίαν ἀναιδευσίας, καὶ ἀχαριστίας. Est τόπος κοινός, δέσις, ἢ ποιότης κοινή: dehortans Athenienses ab eiusmodi uitio: et ad uigilantiam, diuināq; benignitatis agnitionem, adhortās. Tractatio eius constat quatuor partibus, propositione, simili, re proposita, sententia generali.

ii. ὅπερ (C.) ἡ πρότασις ἐστὶ ὁμοιώσεως.

Ἀρμὴν γάρ.) τὸ ὁμοιον, ἡ πρόσληψις τοῦ
ὁμοίου, κατ' ἀντίθεσιν. ἀναλώσας.) λαυ-
θαύω ἀναλώσας, paulatim ἔσ' imprudens consu-
mo. Licet quoq; dicere, ἀναλίσκω λαυθαύω.
Lucianus enim in dialogo Apollinis ἔσ' Mercurij:
εἶτα ὁ μὲν ἄρ' εἰσέρχεται λαθῶν. Sed uidetur
tamen esse discrimen: ut uidelicet τὸ λαυθαύω ἀ-
ναλίσκω significet consumere per imprudentiā:
ita ut ipse non sentiam meum uitium. Sed τὸ λαυ-
θαύω ἀναλίσκω sit cōsumere ignorantibus alijs,
clām alijs. Itaq; illud imprudentiæ ἔσ' stultitiæ: hoc
fraudis ἔσ' insidiarum est. In necyomantia Luciani:
ἐλελήθει δ' ἐμαυτῷ ἐς αὐτὸ, φασί, τὸ πῦρ
ἐκ τοῦ καπνῶ βιαζόμενος. Et in dialogo Apol-
linis et Vulcani: C. τὸ γὰρ δὲ εἰλκυσε λαθῶν
τοῦ κελεῖν τὸ ξίφος. Frequens uerò est λαυθαύ-
ω σὲ ποιοῦν τι, clā te aliquid facio: ἔσ' tunc eius-
modi additio pronominis facit: ut id uerbū ad alias
etiam personas referatur. σιωανάλωσε.) Ἀ-
ναλίσκει τὸ χάριν, ἄκυρόν ἐστι καὶ καταχρη-
στικόν. Hoc tamen loco σιωανάλίσκει τὴν χά-
ριν, διὰ τὴν συζυγίαν τῆς τροπῆς πρὸς τὴν
ὁμοίωσιν: quæ adiunctio ex præpositione συν in-
telligitur: magnam habet elegantiam. Solent boni
scriptores, quum uerbis translatis uti cœperunt, ea

Translationes
cōtinuatæ

continuare: id quod summam laudem semper habuit. Sic hoc loco sunt, χρίματ' α, κτῆσις, λαβεῖν, σῶζειν, ἔχειν, χάρις, ἀναλῶσαι, σιωπᾶν, ἀλῶσαι τὴν χάρις: quæ uerba omnia ad eandem rem pertinent. Nota uerbum ἀναλίσσω in aoristo primo usurpari sine augmento. τὴν χάρις.) Figura ἀντιστροφῆς: quia in fine duorum membrorum idem uerbum χάρις ponitur. Hermog: περὶ ἐλάλδς. κὴ περὶ.) ἢ ἀπὸ δόσις τῷ προτεθέντῳ. πρὸς γάρ.) ἢ καθολικὴ γνώμη, καὶ οἶον ὑπὸ φωνήμα. προσῦψαντων.) aliàs πρὶν ὑπαρξάντων. κέινεται.) Cicero pro Rabir. Posthumo: hoc plerumq; facimus, ut consilia euentis ponderemus. Et epist. 7. lib. 1. fam. ex euentis homines de consilio existimant. Et ibidem: iudicium factorum non tam ex consilio, quàm ex euentu homines faciunt. Διὸ ἐ.) συμπερασμάτιον, ἐπ' ἀνάληψις τῆς προτάσεως τῷ λόγῳ: ὅτι βοηθητέον τοῖς Ολυθηίοις: cuius loco ponit ἰσχυρὸν ἐπὶ μὲν. Ita conclusiuncula est ἀόριστος, non εἰδική. Nō enim Olynthios nominat. τῶν λοιπῶν.) τῶν μελλόντων. ταῦτ' ἐπαγορῇ.) τὴν ἔγχαρ ἀμέλειαρ ἐν τοῖς ἀνώγειοις. ἀσλοφίαρ.) Hactenus, ubi de occasione oblata dixit, τὸ δ' ἔτι αὖτε. ubi superiorem ignauiam reprehendit, τὰ ἐπαύτα κακὰ: ubi presenti opportunitate

tunitate

unitate uti adhortatus est, δ' ἐκ βυσσοῦ ἀγα-
 θόν ostendit. Hoc loco meminit etiam τὸ γινώσκον.

ἀποβύσσωμεθα,) tanquam rubiginem aut æru-
 ginem exteramus. Nostra enim negligentia nobis de-
 decus, ut situs ferro rubiginem, induxit. Videtur e-
 nim à ferro, aut ære, aut similibus rebus, hoc uerbū
 sumptum: quæ exacuuntur: & expoliuntur, ut rur-
 sum splendescant. Cicero pro lege Manilia, maculam
 superiore bello susceptam delere, dicit. Εἰ δὲ προσι-
 σσωμεθα.) Dixit de occasione: quam non esse amit-
 tendam, hortatus est. Concurrerunt ibi plures loci
 status negotialis, facultas, utilitas & detrimentum,
 honestas & turpitudine, euentus. Venit nunc ad id, ut
 ostendat: nisi ista occasio teneatur: fore, ut in agrum
 Atticum inuadat Philippus. Habet hic locus δ' τῆς
 βλάβης ἐκ βυσσοῦ explicatius & illustrius
 propositum. Tametsi est ibi quoque τὸ ἀεχρόν. Tur-
 pe enim pati hostem in Atticam irruere, non mo-
 dō detrimentosum. Aristoteles in ethicis duo gene-
 ra tradit hominum: quæ à Cicerone in partitiones
 oratorias translata sunt: unum τῶν πολλῶν, καὶ τῶν
 φοβητικῶν: alterum τῶν χαριζντων, καὶ τῶν φιλο-
 καλῶν: quales sunt, qui uel ad rem p. se contule-
 runt: uel in contemplatione rerum se totos abdide-
 runt. Diligenter uerò in consilio dando uidendum:
 inter quos homines uerserit: doctos ne & elegan-
 tes,

Genera hominum.

tes, an rudes atq; impolitos. Illos enim honestas dele-
 ctat: hi rebus omnibus anteponunt utilitatem. Hoc
 etiam uidit hîc prudentissimus orator. Quum enim
 in populo Atheniensi, etsi is egregius esset: tamen
 non omnes eruditi expolitiq; essent: sed magnus a-
 grestium i liberaliumq; hominum numerus: ad utriusq;
 generis opiniones orationem accommodauit. Itaq;
 propter illos antea inter alia etiã locũ honestatis at-
 tigit: cũ τὸ ἀδοξίαρ nominauit: etsi ea mouet etiã
 indoctos: propter hos aut iam damnũ ac detrimentũ
 cõmemorat. Nemo enim tã agrestis: qui nõ, si minus
 honestate, periculo tamẽ rei & uitæ amittendæ, mo-
 ueatur. Sæpe tamen etiam homines bene instituti lan-
 guent: uiriq; boni dormitant: præsertim Athenien-
 ses, quorum tarditatem in rebus gerendis ubiq; De-
 mosthenes accusat. Quare his quoq; faces hoc loco
 admouet: ut excitet, alacresq; reddat. Ita utrisque
 non separatim modò, sed etiam coniunctè consulit.

προκόμεθα.) ἢ πρότασις, feramus auxiliũ.
 τὸ κεφάλαιον πραγματικὸν τὸ βλαβεροũ
 τοῦ ἐκβησομενός: aliàs Philippus nostram ditio-
 nem uexabit. Tria sunt hîc ordine posita καὶ μέθο-
 δος καὶ ἐν κρινεῖς: Olynthiorum destitutio, ur-
 bis eorum euersio, licentia Philippi quoquò uersus
 proficiscendi. προίεαι τὸς συμμάχους, etiam la-
 tine dicitur proijcere socios: hoc est, ἐγκαταλεί-
 πεν

προίεμα.

περὶ τοῖς δ' ἐν οἷς, destituere, negligere. Sic τὰ
 κοινὰ συμφέροντα προΐεσθαι, in orat. πρὸς τὴν
 φάιν, salutem communem negligere. προΐεσθαι πρὸς
 λεμον εἰς τὴν χώραν, bellum in agrum suum ad-
 mittere, orat. 3. Philippica. προΐεσθαι ἑαυτοῦ di-
 citur in orat. περὶ παραπρῆσι βείας de prodito-
 re, qui pecunia se redimi patitur: aut de eo, qui ad
 quamvis rem inhonestam auro aut rebus alijs addu-
 ci se permittit. προΐεμαι ἢ μὰ τινι ἐναντίον,
 contra uoluntatem alicuius loquor, ibidem. Sic προ-
 ἔσθαι φωνῶν libro decimo sexto Diodori de capris
 dicitur, id est, φθέγγεσθαι. προΐεσθαι τὰ ἑαυτοῦ,
 est liberaliter impendere, orat. πρὸς φορμίων α-
 ὑπὲρ δαυείδ, ὅτι περὶ σεφάνου τῆς ῥιηρα-
 χίας. φρασάτω.) περὶ τοῖς πρὸς τοὺς ἀκούον-
 τας περὶ τοῦ λόγου ἀποδείχθη μελίσ: Percontatio ad auditorē de re, quam mox probatu-
 rus est. De qua figura γνὶ τῆς δεινότητι. Βασι-
 λει.) significat exercitū ducere, cū copijs proficisci.
 ὅποι.) quocunq; libido eius feret: ergo etiam in
 Atticam. Est τὸ ἀόριστον ἀντὶ τοῦ ὠρισμένου.
 Ostendit, non Olynthiorum, sed Atheniensium, sa-
 lutem agi. Ἀρά γε.) ὡς χείρμα σοχαστικόν
 ἀπὸ τῆς βαλάνσεως τοῦ φιλίππου: uolet in
 Atticam uenire Philippus. Quare? quia omnes eius
 curæ et labores, hactenus semper in amplificando
 regno

regno suo elaborarunt. Ita probat τὴν βούλησιν
 ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ νυνὶ χρόνου πεπραγμένων. Est er-
 go ἀπαρίθμησις rerum à Philippo gestarū, sum-
 pta ex loco adiunctorum: ὅτι argumentum coniectu-
 rale, habens compositionem superiorum temporum
 cum tempore futuro. Vt hactenus Philippus fecit:
 ita etiam deinceps faciet. μέγας γέγονεν.) με-
 γίστῳ κατεσκέυασεν τὴν ἡττὴν τὴν εὐρώπῳ ἀδ-
 υασσῶν τὴν ἰσθίαν βασιλείαν. ἀδυνάτης.)
 ἐλαχίσταις ἀφορμαῖς χρησάμενος. Multis uer-
 bis Diodorus, ut historicus, hanc sententiam περὶ
 φρασσε, circumscripsit: quam, ut Atticus orator,
 paucis Demosthenes effert. Est propositio enume-
 rationis, tractata ἐρωτήσεως φιλικοῖας ὅτι κα.
 Omnes autem sententiae καὶ ἀσσετικαὶ referuntur
 ad ideam τῆς εὐκρινείας. Et est interrogatio lo-
 co πρᾶξεως, admonitiῶς: uidete, quomodo crea-
 uerit. τὸ πρῶτον.) ἢ ἀπαρίθμησις, continens
 quasi τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἀρχὴν τέλους in rebus gestis Phi-
 lippi. ἢ ἀπαρίθμησις pertinet πρὸς τὴν περὶ
 βολῶν, ἐπειδὴ ἐφέλκεται ἄλλας ὁμοιοτάτας: sed
 ista enumeratio, quoniam breuibus membris ὅτι in-
 cisis distinctè absoluitur, potius τῆς εὐκρινείας ἢ
 ἀφελείας est. Methodi uerὸ εὐκρινείας, ordinem
 rerum in exponendo seruare. Figura etiam τὸ τῶν
 συμβαλλόντων ad eam pertinet: hoc est, cum interroga-

tionem responsum ipsi subiungimus. **Αμφίπο-
λις.**) Quam Philippus oppugnans, aiebat se ideo
obsidere, ut Atheniensibus traderet: postquam eam
cepit, etiam eis Potidæam eripuit. Orat. in Aristogi-
tonem. Amphipolim autem suo decreto Philocrates
perdidit, orat. de pace. Hic locus est numerosus, et
tamen breuissimus: numerosus rebus, breuissimus
uerbis. **Θετταλίας.**) cōtra Pitholaum et Lycophrone.
Philippus, debellatis Lycophrone, Pitho-
lao, et Tisiphono Thessaliæ tyrannis: ciuitatibusque
in libertatem uindicatis: deinde semper Thessalos
sibi beneuolos, dictoque audientes, et in maximis re-
bus adiutores, ipse et Alexander habuit: Diodorus
libro decimosexto. Notentur particulae ordinis hoc
loco: τὸ πρῶτον, μετὰ ταῦτα, πάντων, αὐτῶν,
εἰτα, μετὰ ταῦτα, εἰτα, πάντων. **ἐπέβη.**)
Επιβάτης τῆς Θετταλίας, pedem in Thessalia
ponere, inuadere Thessaliam: uerbum militare, et
principij, atque introitus in regionem: minus signifi-
cans, quàm ἐμβαλέω εἰς χώραν τινά. Sed ἐπεμ-
βάτης τινί, in epistola Basilij, οὐκ εἰδίζεις τινά
significat, obiurgare, conuicium facere, Afferre ali-
quem incessere Quintilianus dicit. **χῆμα γοργόν**
Ετμητικόν est, τὸ κατ' ὄνομα κομματικόν,
ut: Αμφίπολις, πύδνα, ποτίδαινα, μεθώ-
νισ, παγασός. Καὶ αἱ πυκναὲ, καὶ αἱ δὲ ἐ-
λαχίαι

Res uerbis ex
pressa.

λαχίς & ὄζαλλαγαί: quū illa incisa crebrō et pāw
cis immutata dilatantur, ut hoc loco: τὸ πρῶτον
Ἀμφίπολιν λαβών, μετὰ ταῦτα πύδιναν,
εἰς. Hermog. περὶ διανοίας. Tarditatem hīc,
βραδύτητα, significat orator. Quum enim uel-
let Philippi infirmas uires ostendere: fecit oratio-
nem ὑπίαν, remissam & languentem, τῇ τ' μο-
δίῳ προοδίκῃ. Imitatur enim semper naturam
rerum, etiam in uerbis. Vlpianus. Debet autem, ut
poëta, ita etiam orator, μιμητικὸς εἶναι τῇ πράγ-
ματι, non solum in delectu uerborum, sed etiam
in compositione, ut scribit Dionysius Halicarnasse-
us. φεράς) Pheræ, colonia Lacedæmoniorum:
ut ait Aemilius in Conone. Huius tyrannus fuit Ale-
xander Pheræus: de quo in Pelopida Plutarchi, &
libro decimosexto Diodori. Olympiadis. 107. anno
tertio in ciuitatem Thessaliæ Pheras ueniens Philip-
pi, eius principē Pitholaum eiecit, Diodor. ibidem.
Quo tempore quum ille Græciam quateret, coeli
fuit sanguinea species: & quo nihil terribilius mor-
talium terrori est, incendium ad terras cadens: Pli-
nius libro secundo, capite uigesimo septimo. Nega-
bat se Pheræorū hostem esse Philippus: priusquam
in mœnia impetum faceret: Demosthenes orat. de
Cherrhonestanis. Hac ciuitate occupata, præsid-
ium arci imposuit: Idē in oratione de Haloneso. Hoc
loco

loco coniunctionum omiſſio ταχὺ τὰ τοιαῦτα λόγῳ. Μαγνησίαν.) Magnesium cōstituit Mela in Macedonia. Hāc Philippus Theſſalis pollicitus, eos ſibi amicos fecit, Olynth. 2. Idem tyrannis Theſſalorum expulſis, Nicæaq; ac Magnesia data: decem uiratum eis præter expectationem impoſuit, Phil. 2. εὐφρεπίσας.) εὐφρεπὴν ποιησάμενος, oratione πρὸς Σεφάνῳ. Ab εὐφρεπὴς, id eſt, παρεσκευασμένος, paratus. Philip. 1. θράκῳ.) Quam Philippus ſubinde uexabat: ut ex Diodoro intelligi poteſt. De Thracia pluſculum hīc ponam: quod, eſſi nō ad hunc locum ob temporum rationem omne pertinet: fortè tamen proderit ad alia loca De moſthenis intelligenda. Huius igitur reguli fuerunt plures. Mortuo enim Coty rege, tres ei ſucceſſerunt, **Thracia** Berisades, Amadocus, Cerſobleptes. Berisade mortuo, Cerſobleptes, uiolato fædere, quod cum Athenienſibus habebat: contra Berisadæ liberos, & Amadocum, bellum ſuſcepit: cupiens rerum ſolus potiri. Amadocum Simon & Bianor erat adiuturus. Liberos Berisadæ, Athenodorus: qui & ipſi reguli Thraciæ erant: & horum, quibus auxilio futuri erant, propinqui: amiciq; ac ſocij populi Athenienſis. Charidemus autem dux, Cerſobleptem imperare cupiebat. De ipſo Ariſtocrates ſcitum fecit: qui eum occideret, ex omni Athenienſium ditione ad ſuppli-

cium licere euocari. Quo decreto impediabantur ipsi qui contra Cersoblepton illis, qui oppugnabantur, laturi erant auxilium. Orat. in Aristocraten. Cersobleptes deinde, odio Philippi, Atheniensibus omnes Cherrhonesi ciuitates, præter Cardiam, concessit: ideo colonos eò miserunt. Diodor. libro decimo sexto. Horum dux erat Diopithes, orat. de Cherrhonesitanis. Cum Athenienses diu cum Philippo de Amphipoli certassent: Thebani item cum Phocensibus bellum gererent: in quo defatigati, opem Atheniensium, etsi non amicorum, imploraturi erant: Philippus, metuens harum ciuitatum inter se reditum in gratiam: Thebanis cupientibus auxilium contra Phocenses promisit: Atheniensibus per Aristodemum histrionem se cupidum pacis ostendit: à qua nec ipsi, ut qui à cæteris Græcis destituerentur, abhorrebant. Itaque eam concesserunt: copias omnes dimiserunt: Legatos Demosthenis decreto emisserunt: qui quamprimum à Philippo iusiurandum acciperent, uicissimque darent: socios etiam utrorumque in pacis conditionibus comprehenderent. Verum legatis tres menses in Macedonia desidentibus: Philippus antè, quàm pax hoc modo constitueretur, loca Thraciæ opportuna Cersobleptæ, populi Atheniensis amico, eripuit: post in Macedoniam reuersus, pacem suo arbitratu confirmauit: exclusis ab eius con-

ditio

ditionibus Phocensibus. Iisdem legatis secum retentis, mox Thermopylas ingressus, per Aeschinem, qui unus ex legatis erat, nuntiari Athenas curat: se non Phocensibus, sed Thebanis, hostem uenire: nihil debere populum commoueri. Ita Atheniensibus deceptis: Phocenses, discedente duce eorum Phalaco, in potestatem suam nullo negotio redegit. Quo bello confecto: iterum in Thraciam inuadit: praelia complura secunda facit: decimas pendere Thraces cogit: propugnacula in eos extruit. Vide orat. *περὶ Σεφάνου, περὶ Πλάτωνος*, Plethonem libro secundo, et Diodorum decimosexto. Athenienses scripserant, Philippum debere Teren et Cersobleptem sinere reges Thraciae manere: ut qui essent socii et amici populi Atheniensis. Id Philippus in sua ad Athenienses epistola negat. Cardianos Philippo socios scripserunt Aeschines, Philocrates, et ceteri legati: Cersobleptemque, Alenses, et Phocenses foedere excluderunt: *περὶ Πλάτωνος*, ἐκβαλὼν.) Cersobleptem et Teren. *καὶ τὰς ἑσας.*) fortassis Amadocum et Berisaden. *ῥαῖσας.*) ὡς περὶ τοῦτο ἔχωρ' ἐκ τοῦ νοσήματος, ὅχ' ὑγιάνεις. Videtur ἀπὸ τοῦ ῥαδίως: quasi ῥαδίον ἔχωρ' συναlescere incipiens. Magna Philippi ad imperium grassandi cupiditas: qui uix dum à morbo releuatus, continuo se ad studium belli retulerit. *ῥαθυμείν.*)

esse animo inertī ac dissoluto: opinor à ῥαδίως ἔ
 θυμὸς dici: quasi ῥαδίως τ̃ θυμὸν ἔχειν: ἔ id-
 circo habere iota subscriptum. ἀπέκλινεν.)
 ἀποκλίνω absolutè ponitur: ut orat. in Aristocra-
 ten, ἀποκλίνειν πρὸς κερβόλ' ἐπιλω: quod in-
 clinatione uoluntatis in Cersoblepten propendere
 Cicero libro secundo de oratore dicit. Ολιωθί-
 οis.) Quibus initio negabat se hostem uenire: nec
 prius id ostendebat, quàm cum exercitu in eorum a-
 gro esset. Orat. de Cherrhonesitanis. ἔπεχεῖρε
 σε.) ὤχεῖρῶ ἔ ὤ τιθεμαι sunt uerba milita-
 ria: construuntur cum datiuo: ἔ adoriri hostem si-
 gnificant. Ἰλλυριὸς.) Illyris regio, nunc Sclauo-
 nia, occupans latus Adriatici maris. πᾶνονας.)
 Pannonia superior, est Austria: inferior uerò, Vn-
 garia. Bella Philippi cum istis gentibus uide in Dio-
 doro ἔ Iustino. Ἀγύμβαν.) Regem Molosso-
 rum in Epeiro: quem Vlpianus θεῖον, patrum aut
 auunculum, Olympiadis Philippi uxoris nominat.
 Hūc Iustinus libro septimo Arisbam uocat, sic de eo
 scribens. Philippus Olympiada Neoptolemi regis
 Molossorum filiam uxorem ducit: conciliante nu-
 ptias fratre patruele, tutore uirginis, Arisba rege
 Molossorū: qui sororem Olympiadis Troada in ma-
 trimoniū habebat: quæ causa illi exitij malorumq;
 omnium fuit. Nam dum regni incrementa affinita-

te Philippi acquisitum se sperat: proprio regno ab eodem priuatus, in exilio consenuit. Nec barbaris, nec cognatis, barbarus Philippus parcit: usque eò ardens fertur cupiditate imperandi. Ergo profecto nec Atheniensibus parcat, cum primum poterit.

ὅπῃ τις) ut cum nobilissimam Thessaliæ urbem Larissæam cepit: et Thessalia improuisò oppressa, robur equitum eius sibi adiunxit. Iust. libro septimo. παραλείπω.) hinc figura πρῶτα λείψις, præteritio. τί δὲ.) πῶς μακάρι ἀποκρίσεις, καὶ πρόκλησις, pertinens πρὸς τὴν εὐκρίνειαν, καὶ τὴν φιλικοΐαν. Tollit δὲ ἀντιπίπτον. Differt autem δὲ ἀντιπίπτον ab ἀνθυποφορᾷ: quod in illo orator sciens sibi occursum iri, se ipse clam emendat: in hac autem parte auditor cōcedit, de parte dubitat. Ἰνα μὴ, inquit Vlpianus, προσκορῇ τὸν λόγον ἐργάζεσθαι ἀποτάξις λέγων: ἐπάγει τινὰ ἡδονὴν δὲ πλάσεως προσώπῳ τῷ ἀντιλέγοντι. Ut ne fastidio sit oratio, semper eodem modo prolata, suiq; perpetuò similis: uoluptatis aliquid affert: cum personam inducit cōtradicentem. Κόρον ἔχει πάντα, καὶ ἑλεῖν, καὶ ἡδέα ἡ, μόνον ἵα γ' ὅτι τῆ ταυτότητι. ποικιλόμυα δὲ μεταβολαῖς, ὥς ἂν ἐκαινα μόνῃ. Post enumerationem rerum à Philip po gestarum, sequitur ἡ ἀπόδοσις, accommoda-

tio ad rem praesentem: sed γενική, generalis. Ergo, si Olynthij deserti et capti fuerint, non quiescet Philippus. Considerate ipsi uos, quis futurus sit exitus. Excuscat autem prius Athenienses ad hunc exitum animis prospiciendum. Simul occupatione sese excusat: cur illa nunc commemorauerit. Orator etiam hoc loco est διδασκτικός: docet populum suum. ἡμῖν.) qui antea nouimus. τῷ.) cum ista omnia praeterierunt, nec reuocari queunt: est nobis μέγας ὄχλος ὁ περὶ τούτων λόγος: ut est in orat. περὶ σεφάνου. ἐκείτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἰν ἀτυκόν, inquit Phocylides.

Ἀμφοτέρω.) Εὐνοία εὐκρινής, quia διατυπῶσα τὰ μέλλοντα ἐκθέσει. Distinctè enim dicere, est res, de quibus dicendum est, numero proponere. Respondet hoc loco orator obiectioni: et duas res contrarias docet ciues suos: ipsorum negligentiam, et Philippi alacritatem. Est πρόανεσις uel προφωνή ad similem diligentiam, facta κατ' αὐτίθετον. προΐεσις.) significat, per negligentiam amittere. Ἀορίσως dicit: ὅτι προΐεσις τὰ πρόγνυμα τὰ, ὅτιν ἀλυσίτελές. Idē mox ὡρίσμῳ dice-
tur. Omnino in hoc loco semper orator in primis ponit τὰ γενικώτερα: quae post εἰδικῶς exposi-
turus est. καθέκαστον.) Quotidiana desidia atque
pigritia, ut in uita priuata, ita etiam in publica re,

non

non affert earum rerum, quæ singulatim amittuntur, sensum continuò: sed, cum summa reipub. in periculo uersatur, tum demum occurrit. Videte Serrium & Doriscum. Hæc enim oppida initio post pacem neglecta: quæ fortasse multis uestrum ne nomine quidem nota sunt: tamen ea tum omissa atque contempta, Thraciam perdiderunt, amicumq; ac socium uestrum Cersobleptem. Vide Philip. 4. Vbi eadem sententia, quæ hic, tractatur. Rectè igitur Phocylides: qui ΑΡΧΟΜΕΝΟΝ ΔΕ ΚΑΚΟΥ ΚΟΠΗΕΙ, ἔλκος τ' ἀκέσασθαι, præcipit. Et Ouid. principiis obsta. Verùm omnium malorum, quæ Atheniensibus et Græcis acciderunt, causa fuit eorum inter ipsos discordia & inimicitia. Harum autores præcipuè fuerunt Thebani: qui post prælium secundum Leuctris factum: cum Lacedæmonios arcis induciarum tempore occupatæ, Phocenses Boeotiæ uexatæ, in communi Græciæ concilio accusassent: bello sacro, quod Aeschines decem annos durasse dicit: & in Phocicis Pausanias, Olymp. 105. anno quarto ortum describit: causam dederunt. Ita Philippus omnium libertati insidiatus: seruitutem subire coëgit: uictores iuxta ac uictos. Non enim Græciæ ciuitates, quid amitterent singulæ, nisi oppressæ, sensere. Vide in Iustino ac Diodoro. τὰ πρᾶγμα τῶν πρᾶγμα hoc loco sunt facultates reipub. Sæpe

Diffensiones
Græcorum.

etiam molestiam significant, ut *παρέχδμ πρᾶγμα* *Ἰα*. Qua in significatione ponitur etiam numero singulari, ut *Philip. 2.* εἰ γὰρ μὴ παρέκρῶσθε τὸδ' ὑμεῖς: ὁδὲν ἂν ἦν τῇ πόλει πρᾶγμα.

ἀλυσιτελές.) *liptote*: pro eo, quod est, *βλαβερόν, ὀλέθριον.* *φιλοπραγμοσύνη.*) *φιλοσιμία* τῶ ταῦτα διαπράτταδι: ἃ μὲν εἰς ἅλῃ τῷ πῶποτε μακεδόνων βασιλεύς. *Olynth. 2.* *Philippus*, oculo eruto, iugulo fracto, manu ac pede mutilato, regnandi atq; imperandi gratia: insuper quoduis membrum corporis libenter fortunæ concessurus erat: ut cum honore gloriaq; reliquam uitam agere posset. *O rat. περὶ σεφάνου.*

συζῆ.) sicut pro *Sex: Roscio Amerino*: in cæde ex cæde uiuere: omni tempore in præda ex sanguine uersari. *ὅλα ἔσιν, ὅπως.*) id est, ἃ δ' ὕνα τὸν ὅδιν αὐτὸν ἡσυχάζειν. Οὐδέποτε πάντας αὐθρόπας ἃ δ' ἡκῶν, καὶ πάντα ὑφ' ἑαυτοῦ ποιεῖν *Φίλιππῳ.* *Philip. 4.* ἀγαπᾶσαι.) ἀγαπᾶν, σέβειν, ἀρέσκειν, cum datiuo, contentum esse, boni consulere, equi boniq; facere. *Lucianus* in *Menippi* ex *Chironis* dialogo: ἀρέσκειν καὶ ἀγαπᾶν τοῖς πρῶτοι. *σέβειν* ἡναγκάζειν τοῖς, *orat. in Aristocraten.* Sententia hæc, quāuis est brevis: circumstantijs densa fuit, *ἡ μέση.* Habet enim τὸ πρᾶγμα, τὸ πῶ δ' ἡσυχάζειν

βεσιγτῆς ψυχῆς: est magna diligentia. τὸ πρὸς
 σωτορ: in Philippo aduersus omnes. τὸ ὑπερ-
 τὸ ὑποκείμενον: in regno augendo. τὸν χρόνον:
 perpetuò. τὸν ὅτιον: singula paulatim eripiente.
 δ' αἰτιον: propter dominandi libidinem. τὸ πρὸς
 χθισόμεινον: nec quiescet. Contraria sunt in A-
 theniensibus. Moribus autem Philippi populum,
 non uiribus, terret: quorum unum desperationi resi-
 stit: alterum ad imitationē exuscitat. Εἰδ' ὁ μὲν.)
 Vt proxima superior, ita hæc quoq; sententia, tria
 cōplectitur: studium Philippi, Atheniensium otium,
 euentum. Verum hæc dissolutè illic posita erant: hic
 uerò contorquentur καὶ συσροφῶν: magisq; in
 quadrum γνῶμικῶς καὶ συγκριτικῶς,
 rediguntur. Est etiā ἀνασροφή τῆς τάξεως. An-
 tea primo loco posuit negligentiam Atheniensium:
 deinde euentum, uno uerbo ἀλυσιτελής: tum Phi-
 lippi uigilantiam: postremò iterum euentum. Hoc
 uerò loco primum locum industria Philippi: alte-
 rum, Atheniensium desidia: postremum, euentus oc-
 cupat. Ista pertinent etiam πρὸς δ' ἀγχρόν: turpe
 est, industria esse inferiorem hoste. τὸ ὑπερ-
 χόντων.) τὸ πεπραγμένον. ἐγνωκῶς ἐ-
 σαε.) Discrimen est inter ista duo: γνῶσεται, καὶ
 ἐγνωκῶς ἐσαε. Γνῶσεται enim tantum est tempo-
 ris futuri, statuet, deliberabit. ἐγνωκῶς uerò ἐ-
 σαε,

sae, praeteritum futuro coniunctum habet: non modo statuit, sed etiam statuet: hoc est, statutum ac deliberatum habebit. Philippus autem et in ea sententia mansit: et quae senserat, etiam perfecit: ut cum Euboeam faciens suam, eam Atticae, ut murum, opposuit: Orei Philistidem, Clitarchum Eretria praefectum constituit: Athenienses ad Cheronem fudit. etc. ἐξ ῥωμύως.) ueniunt etiam à participijs aduerbia: non à praesenti tantum, sed etiam praeterito tempore: ut δειόντως, καταπεφρονηκότως, ἀπολελυμύως. σκοπέετε.) ἀνακοίνωσις siue συγχώρησις. Ego non dicam, quis exitus sit futurus: uidete ipsi. τελευτήσαε.) absolute, id est, τελεθῆναι. Τελευτῶ, finio: morior, quod etiā τελευτᾶν τὸν βίον dicitur. Nondum exitum specificum posuit. πρὸς θεῶν.) θαυμασμός ἢ χετλιασμός γνῶσις ἀθετοῦ ἐμψυχαῖο: admiratio siue indignatio plena affectus atq; spiritus. Δεῖ δὲ τὰ πάθη μὴ προλέγειν: ἀλλ' ἐπὶ λῶς εἰς αὐτὰ ἐμπίπτειν: non utendum praemonitione in affectibus mouendis: sed in eos subito incidendum. Hermog. ποῦ ἀληθείας. Postquam exitum generalem proposuit: eum ἐκ τῆς voluntatis et factis Philippi probauit: hic iam τὸ ἐκ βεσόμενον εἰδικῶς ponit: scilicet in Atticam venturum esse Philippon. ἀγνοεῖ.) quasi dicat: nemo est tam

simplex

simplex, qui id ignoret. Ερώτησις δ' ἰονεῖ μερικὴν
 ἀντίθεσιν καθόλου ἀποφάσεως. ἤξοντα.)
 pro eo, quod est, πολέμιος ἤξοντας. Αἰτιολογῶ-
 νται γὰρ ἀλλὰ γὰρ τῶν λέξεων καινοπρέπειαν
 τοῦ λόγου πρὸς ἑαυτοῖς: tales immutationes nouam
 quandam orationi afferunt elegantiam. Vlpianus.

Αλλὰ μὲν εἰ.) Magis in speciem contrahit exi-
 tum. Non solum bellum huc transferetur: sed peri-
 culū quoque erit, ne agro nostro priuemur. Hoc tra-
 ctatur ἐπεξεργασίᾳ, siue ἐποικοδομήσει ὁ
 μοιωτικῇ. δέδοικα.) Difficilimum est, de
 rebus futuris aliquid affirmare certi. Ideo dicit ἠδὲ
 κῶς: metuo, ne nobis hoc eueniat. Non autem hoc
 euenturum affirmat. μὴ τὸν αὐτὸν.) Similitudo
 egregia: cuius inter se partes ita comparantur.
 Primum οἱ δ' ἀπαυνηροὶ ἄνθρωποι, ἢ οἱ φιλή-
 δονοι Ἀθηναῖοι: homines profusi, et Athenienses
 uoluptatis studiosi. Deinde τὸ δανείζεσθαι, ἢ τὸ ῥᾶ
 θυμεῖν: mutuum sumere, et negligenter agere. De-
 inde τὸ δάνειον, ἢ ἡ ῥαθυμία: aes alienum, et
 negligentia. Deinde οἱ δανείσαι, ἢ ἡ ἡδονή: for-
 neratores, et uoluptas. Deinde οἱ μεγάλοι τόκοι,
 ἢ τὸ ἐπὶ πολλῷ: magna usura, et magnum
 malum. Deinde τὸ μικρὸν εὐπορεῖν χρόνον, ἢ τὸ
 βραχέως ὅτι ἡδονῆς ἀπολαύειν: breue tem-
 pus abundare, breue item tempus uoluptate frui.

Deinde

Deinde τὰ ἀρχαῖα, ἢ τὰ ἐν τῇ χώρᾳ: fors uel pignora, ἢ agri facultates. Postremo τὸ ἀφισαύει, καὶ τὸ μετὰ πολλῶν κακῶν κινδυνεύειν ποδὶ τῆς χώρας: cedere possessionibus, ἢ cum multorum malorum perpeffione de agro in periculum venire. δανείζομαι.) δανείζειν, mutuum dare: δανείζεσθαι, mutuum sumere. τὰ ἀρχαῖων.) ἐν ἐχέρω καὶ ὑποθήκῶν, pignorum. Debitores illi tandem paternis etiam bonis, quæ oppignerauerant, euertuntur. Alij non exponunt de mutuum sumentibus, sed de creditoribus: propterea quòd uerba passiva sæpe pro actiuis ab Atticis ponantur: ἢ ἀρχαῖα uocant τὰ κεφάλαια: ut sit sententia: creditores sæpenumero sortem ipsam, pecuniam creditam, uel patrimonium amittere, non tantum usuras: debitoribus uidelicet, quum soluendo non sunt, domo aliò profugientibus. Vlpianus. Vtraq; sententia bona est. Οὕτω καὶ) Dixit antè, μή τ' αὖτ' ἵσχομαι: iā uerò, δ' ὦ: quæ est ἐπαυτέλεια ἐν περιείας ὅτι κα, non eiusdè uerbi, sed uerbi ἰσοδυναμῶντος. Ημεῖς.) rursum τῷ χηματισμῷ τῷ πρώτῳ προσώπου se quoq; cū alijs consociat: ut, dum commune peccatum, ἢ calamitatem omnibus communem ostendit, minus populum offēdat. Συνθεῖται γὰρ τῷ ῥήτορι, τὸ μὲν λυπηρῶν καὶ ἐαυτὸν μετέχοντα δεικνύναι: τῶν

ὁ ἀγαθὸν πλὴν πείρα, ὁ λόκληρον ἀπονέ-
 μαι τῇ πόλει. Vlpianus. Hoc pertinet πρὸς τὸ
 ἄθροισμα, καὶ πλὴν ἐπιείκεια. ὡς πολλῶ.)
 Potest ista similitudinis ἀπόδοσις duobus modis
 exponi. Vno sic: ita ἔστω nos, ubi diu fuerimus negli-
 gentes: omniaq; ad uoluptatem referentes: tandem
 multa ἔστω graua, quæ nollemus, subire cogamur:
 ἔστω de agro nostro periclitemur. Tunc particula αὐ-
 τὴν ὑποθετικὴν uel ἁρονικὴν: pro ἑαυτῷ, si, postea
 ἔστω participium ζητῶντος ad uerbum φανῶμεν
 referetur. Ita ἔστω ἡ πρότασις, ἔστω ἡ ἀπόδοσις,
 in hac ἀποδόσει τῆς ὁμοιώσεως, δίκωλον
 erit. Opponentur item tum inter se τὸ ἑαυτῷ
 ὡς, ἔστω τὸ ὡς πολλῶ. Altera uerò ratione in hanc
 sententiam. Ita etiam nos magno nostro damno ne-
 gligentes fuerimus: ἔστω, quum omnia ad uoluptatem
 retulerimus: tandem multa quocq; ἔστω graua, quæ
 nollemus, subire cogamur: atq; etiam de agro nostro
 periclitemur. Nam uocabulum ὡς πολλῶ, Vlpia-
 nus exponit, ὡς τὸ κω: ἔστω Vuolfius, ὡς βλάβη. **Επὶ πολλῶ.**
 Et sic accipitur in orat. de Cherrhonesitanis. Εἰς
 τούτων πειγίγνετ' ἡμῖν μὲν ἡ χολή: καὶ τὸ
 μηδὲν ἡδὴ ποιεῖν: ἃ δὲ δόλοισι, ὅπως μὴ
 ποδ' ἡγήσασθε ὡς πολλῶ γεγενῆσθαι: τούτοις
 δὲ, αἰεὶ χάριτος, καὶ ὁ μισθὸς ὁ τούτων. Hinc
 (cū improbi oratores uetant cum Philippo bel-
 lum

lum gerere) nobis quidem otium, et nullius iam vel
susceptio sit reliqua: quæ metuo, ne quando magno
vobis detrimento stetisse existimetis: istis autem gra-
tia, et ob has res merces à Philippo. Et inorat. *το
ρι πρᾶπρεσβείας. τὴν εἰς τὴν δέδοικα, ὥ
αὐτοῖς ἀθηνᾶς, δέδοικα, μὴ λελήθαμεν,
ὡς περ οἱ διανειζόμενοι, ὡς πολλῶν ἄγοντες.*
Pacem metuo, Athenienses, metuo, ne per impruden-
tiam, ut illi, qui pecunias mutuantur, magno nostro
malo colamus. Ita conferentur hoc loco inter se τὸ,
ἐπὶ μεγάλαις τόκοις, καὶ τὸ, ἐπὶ πολλῶν: et
particula αὐ more suo addetur subiunctiuo uerbo,
uel abundans uel utique aut certè significans: atque
participium ζήτωντες causam indicabit: et ad se-
quens uerbum ἔλθωμεν pertinebit. Si enim ad φα-
νώμεν referretur: ἐζητηκότες orator dixisset,
ut ἐρῶμεν καὶ ζήτηκοίτες. Ita eadem sententia κατ' ἐπι-
μονὴν ter uerbis commutatis efficeretur: ut illud ἐκ-
βησόμενοι sit τὸ, ἐπὶ πολλῶν ῥαθυμῶν: πολλὰ
καὶ καλεπὰ ποιεῖν ἀναγκάζει: κινδυνεύειν
ποδὶ τῆς χώρας. φανώμεν.) ὅθεν
λεγχόμεν: nostra ignauia omnibus patefacta fue-
rit. ἀπαντα πρὸς.) ἀπαντα τῇ εὐδονίᾳ με-
τρήντες: ut περὶ σεφάνου, τὴν εὐδαιμονίαν
τῇ γαστρίᾳ τοῖς αἰχίσοις μετρεῖν: felicitatem uen-
tre, omniq; turpitudine metiri. Et Herodianus, τὸ
εὐδαι-

licitudinem suam & studium erga patriam: excitare
 ciues ad hanc conseruandam: modestè, non petulan-
 ter, eos reprehendere. &c. Ita Demosthenes est ua-
 rius: modò προρεπτικός, modò ενθυμηματι-
 κός, modò παρρησιαστικός & ισορικός, mo-
 δò διδασκτικός, modò ηθικός, modò υπηλα-
 πτικός. Omnia uerò πρὸς τὴν τῆς πατρίδος
 εὐδαιμονίαν, ad salutem & otium ciuitatis, refe-
 runtur. τὸ μὲν δὲ.) Quae huc usq; fuerunt: om-
 nia pertinent ad partem illam τῆς σοφιστικῆς σά-
 σεως: quae est τῆς βουλήσεως. Habet enim status
 negotialis quiddam cum coniectura cōmune. Debe-
 tis uelle Olynthios conseruare: quia Philippi com-
 moditates bellicae ei nocent: quia Olynthij non deci-
 pient nos: quia inimicitiae, quas semper uoluistis, in-
 ter Philippum & Olynthios iam sunt: quia non a-
 mittenda haec occasio: quia de nostra incolumitate
 periculum est. Hæc enim fuerunt τὰ τῆς κατα-
 σκευῆς μέρη. Iam, quasi uelint Olynthijs subue-
 nire: nesciant autem, quomodo: ita hoc loco suam
 sententiam orator dicit: & duos exercitus mitten-
 dos censet. Potest hoc idem ad uoluntatē pertinere.
 Ita est hic διδασκτικός & παρρησιαστικός, Osten-
 dit enim τὸ τρόπον, modum auxilij portandi. Et
 hic locus item, ut reliqui insequentes, ad postero-
 rem propositionis partem refertur: & πρὸς τὸ κε-
 ραλαῖν

ἡ ἀλλοῦ τὸ δυνάτω, itemq; τὸ χρησίμου, spectat: utile esse, binas copias mitti: ita posse Philipponoceri. Discrimen est, ut Vlpia. docet, inter hæc tria: συμβαλῶ, προσοπῶ καὶ πρὸς αἰνεσις. Suggestio enim est oratio: quid faciendū sit, subiiciens: in qua et utilitas, et modus agendi, dubia et cōtrouersa esse possunt. Adhortatio uerò oratio, res affirmatas et cōcessas suscipere iubens. Admonitio autem oratio, et res agendas subiiciens, et modum complectens. Antè igitur συμβαλῆν, nunc πρὸς αἰνεσις.

Partes huius loci sunt quinque. Prima, transitio ad sententiæ suæ dictionem: Altera, promissio eiusdem: Tertia, propositio de duplici exercitu: Quarta, cōfirmatio: Postrema, conclusiuncula. ἐπιτιμῶν.) Verbum hoc aptè hīc positum. Significat enim reprehendere aliquem ob honorem neglectum. Nam ἀτιμῆ dicitur. Demosthenes uerò hætenus Athenienses multum sanè reprehendit: quòd nihil susceperent: sed omnes occasiones negligerēt: ideoq; paruam ducerent honoris sui rationem. Hæc est ἡ μεταβάσις: quæ et superiora concludit: et, quid deinceps expectandum sit, præmonet. Hætenus reprehendi: nunc meam sententiam exponam. Sed et tatur πολλὰ τιμῶν, occupatione: scio me uobis molestum esse, dum reprehendo: et consilium potius à me peti. Est quædam quasi ἀπαγόρευσις, de-

o fine

sine reprehendere: $\epsilon\sigma\alpha\chi\acute{\iota}\omega\sigma\iota\varsigma$, da consilium. Sed
 utrunq; alijs modis καὶ γενικῶς ponitur: $\epsilon\sigma$ ha-
 bet δ' ἰασηολῶ τῶν διαφερόντων: ἐκ τοῦ συγ-
 κριτικῶ, ἢ τοῦ πρὸς ἑτόρομ ἰδίῳ. Distinguan-
 tur inter se res diuersae: eo priorū genere, quod
 in comparatione uersatur. Obiurgare cuiusuis ma-
 ledici est: consilium uerò dare, proprium orato-
 ris. ὑπὲρ τῶν.) ποῦ τοῦ προτεθέντος
 πράγματος. ὑπὲρ saepe pro praepositum in-
 uenitur. ἀποφαίνεσθαι.) disertè dicere, et asseue-
 rare: non γνῶσθαι ἀνδρῶν, dubitare, $\epsilon\sigma$ titubanter lo-
 qui. Εγὼ δὲ.) ἢ ὑπόχεσις: dicam, quod sen-
 tio. Ea tractatur τῇ ἀντισταγωγῇ: quam liceat
 mihi relationem nominare. Huius pars una, ἢ ὁμο-
 λογία ἢ πρόληψις, confessio facta occupatio-
 ne: habens quandam τραχύτητα, asperitatem, li-
 beram oratoris uocem, modestam tamen: scilicet, ta-
 mei si scio, iram uestram $\epsilon\sigma$ iniquitatem non in au-
 tores malorum: sed in bonos uiros, qui res ab illis an-
 tea malè administratas, posterius reprehendunt: e-
 rumpere solere. Altera pars, ἢ ἀφάρεσις ἢ ἀν-
 τίθεσις, oppositio promissionis: tamen exponam
 sententiam meam. Accedit δ' αἰτιον γενικόν
 καὶ θετικόν, ratio ex communi sententia sumpta:
 in patriæ salute non est priuata securitatis habenda
 ratio. Sed eam sententiam fecit ὑποθετικῶν: dum
 ad

ad suam personam accommodavit. Ita est μίξις τῆς
 θέσεως σὺν τῇ ὑποθέσει: est νόημα, sententia
 ad locum cōmunem alludens: ὅ αὐτίου mixtum
 μετὰ τῆς ὑποθέσεως. Hic autem locus est ue-
 lut nouum exordium ante sententiæ suæ expositio-
 nem. Sunt enim duo exordiorum genera: ut ex
 Vlpiano intelligitur. Vnum γυνικόν, quod est ue-
 stibulum totius orationis: seminaq; eorum, quæ in
 oratione tota dicentur, cōtinet. Alterum εἰδικόν,
 singularium partium ὅ locorum: quod ea tantum,
 quæ ei parti aut loco obstant, amolitur. Ad hūc mo-
 dum in isto loco εὐνοϊκὸν ποιεῖ τὸ ἀκροατῶν:
 beneuolentiam auditoris captat: nō modò iram eius
 à se amouet: dum significationem duarum egregia-
 rum dat uirtutum, fortitudinis ὅ iustitiæ: quibus
 periculum in dicendo præ patriæ charitate contem-
 nit. Ita est παρρησία quidem in hoc loco: sed παρ-
 ρησία δ' εἰνῇ: ἔχουσα τὸ ἰδίον προσώπου σὺν
 σασιν: καὶ τῆς ὀργῆς εἰς εὐνοίαν μεταβολῇ.
 Τῆς προλήψ, attentionis, est: quòd periculi pri-
 uati, ὅ communis utilitatis mentionem facit.

Duo exordio-
rum genera

αὐτίους.) Sententiæ istæ sunt διπλά, duplica-
 tæ. Primum autores malorum, ὅ bonos uiros: de-
 inde priuatum otium, ὅ commune commodum in-
 ter se opponit. Sunt res inter se contrariæ aut
 differentes. Etiam sunt antecedentia hoc loco ὅ

consequentia. Bonus est ciuis: ergo rei publicæ salutem spectat. Est autor malorum: igitur suis utilitatibus studet. Tractantur autem ἀφαιρέσει καὶ θέσει. γὰρ ὁρῶν ποιεῖσθαι.) Sic Philip. 2. οὐκ εἰς τοὺς αἰτίους, ἀλλ' εἰς τοὺς ὑπὸ χεῖρα μάλιστ' αὐτῷ ὁρῶν ἀφίετε. ποιῶμαι τινα γὰρ ὁρῶν, id est, ἀφίημι εἰς τινα τῷ ὁρῶν: elegans formula: qualis ferè illa libro primo Cyropædiæ Xenoph. Τὰς πλείους ἀξίας γὰρ ἀσφαλές ἄτω ποιεῖσθαι, preciosissimas res in loco tutissimo reponere. Et orat. περὶ σεφάνου, γὰρ αἰσχύνει ποιῶν τῷ πόλει, dedecore afficio rempub. Sed ποιεῖσθαι ἑαυτὸν ἐπ' ὅζουσίαν, opes et potentiam sibi comparare, Herodianus libro primo de Cæsaribus. Τὸς ὑσάτους.) τοὺς ὑπὸ χεῖρα, proximum quemq;. Magna iniquitas, innocentes pro fontibus plecti. Magna item cupiditas et cæcitas: ut quisq; recentissimè dixit: ita calumniæ et poenis proximum esse.

μηδὲ γινώσκω.) ἀλλὰ πρὸς γινώσκω, Philip. 2. Ingrata et crudelis sæpe bellua, fortuna commutata, populus erga viros optimè meritos. Vnde Theognis: ἀκρόπολις τ' αὐτῷ ἐὼν κενόφρονι δ' ἡμῶ, Κύρην', ὀλίγης τιμῆς ἑμμορεῖ ἐδλὸς ἀνὴρ. Et Phocylides: ΛΑΩ ΜΗ ΠΙΣΕΥΕ: πολλὴν τροπὸς ὅστις ὁμιλεῖ. λαός τοι, καὶ πόλις, καὶ ὕψος, ἀκατάχετα πάντα. Sic Olynthiæ Apollo=

Apollonidem, populus Eretrienſis libertatis propu-
gnatores, eiecerunt in exilium: apud Oritanos, Eu-
phræus indignè à ciuibus ſuis tractatus, ſua manu ſe
ſe interfecit. Philip. 3. ὁ μὲν.) Non ſemper
particulæ μὲν reſpondet δὲ δέ: ſed aliquando οὐ
μὲν: uel, οὐ μὲν, ἀλλὰ. σκοπεῖν θ'.) partici-
pium cauſæ. ὑποσείλασθαι.) contrahi animo, de-
mitti q̃, & ideo reticere. Μηδ' γὰρ ὑποσέλλεσθαι
πρὸς ὕβριν, non uereri iniuriam facere. orat. in
Midiam. Sumptum fortè à uelorum contractione:
aut è cingendis ueſtibus. Nam à σέλλω eſt σολή, ue-
ſtis: & σόλη, claſſis. φημί δὲ.) Pars tertia,
ἢ δ' ἡμερῆς πρότασις, ποδὶ τῆς διττῆς Βον-
θείας. Sententia habet aliquid ſplendoris: cum fiden-
ter affirmat, quid ſit faciendum. τῆς γὰρ λαμ-
πρότης, ἢ πεποιθήσις. Cæterū non ſolū hæc
pars, ſed etiā totus iſte locus de bipartitis auxilijs, di-
ſtinctionem ſententiarū dilucidā, atq; puritatem ha-
bet. τῶ τε τὰς.) ἢ κατ' ἄθροισιν πρόσλη-
ψις: de qua Hermogenes γὰρ τῇ ποδὶβολῇ. In ea
primū ponitur totum, ut hoc loco, τὸ δὲ χῆ: dein-
de partes ſubiiciuntur, τῶ τε τὰς. &c. Similis eſt
τῇ τ' γραμματικῶν προλήψει. τὰς πό-
λεις.) triginta duas ciuitates. κακῶς ποιεῖν.)
κακῶς, δὲ κακῶς, ἀγερὺ καὶ φέρειν. Duplicis exer-
citus mentionem orator facit: ut uel unum à populo

extorqueat: & ut facilius ita theatralem pecuniam exprimat: illo scilicet metuente: ne, si binis copijs opus sit: neq; dimittere pecuniam theatralem uelit: de suo conferre cogatur. Quos enim scimus longo torpere otio: nec uelle officium facere: ijs duæ res proponendæ sunt: ut uel unam earum obtineamus: & metus adferendus: ut, quod grauatè primò facerent, postea libentius concedant. Vide Vlpianum.

Εἰ δὲ.) Quarta pars, ἡ κατὰ σκευὴν, eaq; etiam bipartita. Confirmatur enim, & Olynthum copias ducendas, et exercitu regnum Philippi infestandum esse. Hic primùm est confirmatio ἀσφαλείης: in qua τὸ τῷ ἀρχαίου κεφάλαιον: καὶ δὲ ἐκβησόμενον γενικῶς τεθῆναι. Dicit enim, se uereri: ne, nisi ita fiat, uanum futurum sit negotium. Eam uanitatem iam exponet Ἐφῶς. Θατόρου.) τὸ ἐτέρου. Ολιγωρήσετε.) ὀλιγαρεῖν, paruum gerere curam. Cura enim libro primo Herodoti ὦρα dicitur. τὸ μὲν ἀρπάζειν γυναικας, ἀνδρῶν ἀδίκων ἔργον: τὸ δὲ ἀρπαδαισέων παρδ' αὐτῶν ποιεῖν (καὶ) τιμωρεῖν, ἀνοήτων: τὸ δὲ μηδὲ μίλῳ ὦρῳ ἔχειν ἀρπαδαισέων, σωφρόνων. Ἀπὸ γὰρ δὴ: ὅτι, εἰ μὴ αὐτὰ ἐβουλεύατο, δὲ αὐτὸν ἀρπάζοντο. Vxores alienas rapere, iniquum est: raptores ulcisci studere, stultum: raptarum curam nullam habere, temperantia prudens.

Nisi

Nisi enim uoluissent ipsæ, raptæ non fuissent. Con-
 trarium est πολυωρεῖν, multum curare. Diodorus
 lib. 18. οἱ δὲ ἀθλωαῖοι πεπολυωρηκότα ἦν
 οἱς ἐμπροθευ χρόνους τῆς Ολυμπιάδας. etc.
 Plurimi fecerant Olympiadem. Οκνῶ.) Vereri
 se dicit, non affirmat. Εἴτε γάρ.) ἢ ὥρισμένη
 καὶ εἰς τοιοῦτος κατασκευῆς: cuius ἀνάληψ-
 ις potest fieri talis. Vel unus exercitus mittendus,
 uel duo. Non autem unus. Mittendi igitur duo. συλ-
 λογισμὸς διαζευκτικὸς ἐκ διαιρέσεως: ha-
 bens unius ἀφαιρεσίμην, alterius θεσίμην. Confirma-
 tur propositio secunda διλημματικῶς, comple-
 xione. Si unus exercitus mittendus: aut is in Philip-
 pi agrum, aut Olynthum traducendus. Si ducetur in
 agrum Philippi: primum ille id patietur: deinde in-
 terim Olynthum expugnabit: tum, hoc negotio con-
 fecto, domi succurret. Sin Olynthum: primum in
 regno eius erit pax et otium: deinde ipse omnes suas
 vires in illa urbe capienda periclitabitur: postremo
 ea potietur. Ita erit τὸ αὐτὸ ἐπὶ τὸ μὲν: utroque mo-
 do Olynthus amittetur. Ergo non unus tantum ex-
 ercitus mittendus. παραστήσετ.) ὑποχρεῖ-
 σεν ἢ ἐπὶ τὴν πόλιν ποιήσετ: in potestatem suam redi-
 get, aut sibi conciliabit: ut ea urbs sibi quasi ad ma-
 num sit: et adiumento ad res alias maiores geren-
 das: sicut cap. 23. actorum dicitur, κατὰ τὴν πρᾶξιν

Dilemma.

πρᾶξιν αὐτῆς.

σας, iumenta ad seruitium præbere: ut uerbum hoc
 à mobilibus rebus ad urbem trāsferatur: facilitasq;
 qua Philippus astutijs suis eam facere suam possit,
 significetur. Sic Agathocles libro 20. Diodori Φι-
 λανθρώποις ἐπαγγελίας στρατιώτας πρὸς
 ἡγεῖται dicitur: hoc est, milites, quos, Ophella in-
 terfecto, reliquos ceperat, conciliasse sibi atq; adiun-
 xisse. Ita πρὸς ἡγεῖται est efficere: ut presto sit et
 paratus aliquis ad aliquid: quocunq; id modo fiat,
 uel ui, uel persuasione. ἀμυνεῖται. iniuriam pro-
 pulsabit. Εἰς οἶκον ἄγεις, ἀμύνεαι πόλιν
 πάσης, inquit Hector Homericus. Optimis auspi-
 cijs ea geruntur: quæ pro patriæ salute fiunt.

Βοηθῆσαντων.) Participium conditionem et
 fictionem significans: pro eo, quod esset: ἐὰν Βοη-
 θήσῃτε μόνον ὑμεῖς εἰς Ὀλυμπον. Sic prius δ,
 κακῶς ποιοῦντων. Istæ enim duæ comprehensio-
 nes: ex rebus compositæ differentibus: conformatio-
 ne uerborum, et ferè quoq; membrorum magnitu-
 dine, inter se pares sunt. Opponuntur enim inter se
 primum, πλὴν ἐκείνου: et, εἰς Ὀλυμπον. Deinde
 κακῶς ποιοῦντων: et, Βοηθῆσαντων. Deinde
 ὑπομείνας ὅτι: et, ἀκινδύνως ὁρῶν ἔχοντες
 τὰ οἴκοι. Deinde Ὀλυμπον πρὸς ἡσέται: et, προ-
 σκαθελεῖται, et προσεδρεύει τοῖς πράγμασι.
 Deinde ῥαδίως, πλὴν τὴν οἰκίαν ἐλθὼν, ἀμύν-
 νεται.

νείτῃ: σ, ποδῖεςαι βεῖ χόνω τ πολιορκυμέ-
 νωρ. Eiusmodi concinnitas orationem ornat: σ est
 index diligentiae. Dicimus non solum βοκθεῖν τινε
 αὐθρώπων: sed etiam βοκθεῖν εἰς τινὰ τόπον:
 quod etiam βοκθεῖαι ποιεῖν dicitur. ὁρῶν.)
 Participium causae. Verbum ὁράω, ut σ alia, quae
 ad sensum aliquem, aut cognitionem pertinent, σ
 quaedam alia uerba: adhuc ferē semper, si bene memi-
 ni, cum participijs, non cum infinitiuis, constructa
 inueni. Ea autem participia multis uerbis in casu
 nominatiuo adiunguntur: si scilicet σ uerbum, σ
 participium, ad eandem referatur personā. Quod
 si ad diuersam personam transitio fiat: participium
 in accusatiuo ponitur. Patebunt haec ex ijs, quae ad-
 feram, exemplis: Ορῶ, Philip. 2. τοὺς ὑπὲρ ἡ-
 μῶν λόγους καὶ δικαίους εἰ φιλανθρώπους
 ὁρῶ φαινομένους. Et ποδῖς εφάνυ, ἀγαπακτῶ
 ἑαυτὸν τῶνδε ἐωρᾶτο. φαίνομαι, ibidem: ὁρθῶς
 ἐφάνηκα ἐγνωκότῳ. Οπτομαι, ibidem: θρα-
 σὺς ὡρ ὑφ' ἀπάντων ὦψαι. Πυθαῖομαι, au-
 dio, in orat. ποδῖ πῶρα πρεσβείας: ἐπνθετο αὐτῷ
 τεθνεῶτα. Etiam Αἰδῶ, ibidem: ἐπειδ' αὐτὸν ἡ ἀ-
 κέσκη λέγοντας. Εὐρίσκω, περὶ σε φάνυ: εἰ δ'
 ὅρ δὲ καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρία διαύτη:
 ταύτῳ μὲν ἐνρήσετε πάντες γνῶντες κοινοῖς
 ἄξεταζομένῳ ὑπὲρ ὑμῶν ἀεί. ὁδε λέγω,

Verba αἰδῶ
 τικὰ εἰ γνω-
 σικὰ.

Philip. 2. ὅσῳ τις αὐτὸν μάλλον καὶ φανερώτερον
 ἐξελέγχετο φίλιππον, καὶ τὴν πρὸς ὑμᾶς
 ἐβλήτω πρὸς αὐτὸν: εἰς. Et περὶ σεφάνου,
 μηδὲ πώποτε δὲ ἐξελέγχετο ἀδελφῶν. εἰς.
 Γαῖομαι, ibidem: παῖσας λοιδοροῦμαι.
 Apud Plutarchum tamen in libello περὶ πάσι
 ἀγωγῆς: ὁ θετταλὸς ἐρωτηθεὶς: τίνες εἰσὶν
 οἱ ὑπὸ ταῖς θετταλῶν; ἔφη, οἱ παρόντες
 πολεμεῖν. Μνημονεύω, Plato epist. 3. μνημο-
 νέω κελευσέω σε. Et Demosthenes. πρὸς Αφούρου
 ψευδομαρτυριῶν: ὅτι ἐμνημόνευε καὶ κρε-
 βῶς μαρτυρήσαντα. Αἰχνύομαι, Plato epist.
 7. αἰχνύετο φανερός γιγνώμενος ὅδε καὶ
 κοῶς. Λαμβάνομαι, Demosthenes in Timocra-
 tem: ὁ σὺ νῦν εἴληψαι ποιεῖς. Δείκνυμι, πε-
 ρὶ σεφάνου: παρ' ἐμοὶ τὰ δίκην αὐτῶν ἐδεί-
 κνυσθῶν. Et ibidem: καὶ τὰ παρ' αὐτοῖς, ὅτι
 πρὸς πάντας δὲ ἐν πλείσῃ φυλακῇ, πάντας καὶ
 γυναῖκας, ἐφ' ὧν ποιήσαντες: σεφροσύ-
 νης τίς περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἐδείξαν. Et
 περὶ πρὸς πρεσβείας: συλλογίσαντι δὲ ἐλά-
 μαί τὰ κατὰ γορημῶνα ἀπ' ἀρχῆς: ἵνα, ὅσα
 ὑμῖν ὑπερχόμενα ἀρχόμενα τοῦ λόγου, δεί-
 ξω πεποινηκώς. Επισείκνυμι, orat. in Apho-
 bum 1. ἐπισείξω ὑμῖν ἔχοντας. Φωρᾶω, in Ste-
 phanum falsi testimonij orat. 1. ὅτι δὲ φωραθεῖν
 τὰ

τὰ ψευδῆ μεμαρτυρηκότες. Γινώσκω, πε-
 ρί παραπρεσβ. ἔγνω τὴν τιμὴν ὅχι βέλ-
 εῖω τ' πραγμάτων δεδιωκώς. Εἶδω, ibidem:
 ταύτ' εἶδον τὸν τ' ἄρ' ἐποίησε φίλιππῳ:
 εἴ τινα τούτων εἶδε δίδωμι διδόντα. Plato 7.
 epist. οἶδ' ἐν ὅδεργασμῶς. Et Lucianus in ma-
 rino quodā dialogo: ὅκ οἶδ' ἄγωγε καλλίω παῖ-
 σταῖς ὧν. Συμῆμι, idem in dialogo ἔρωτ' ὁ
 εἰδός: ὅδε συμῆκα ἡδ' ὅς γε γυναικὶ δικάσε γε-
 γενημένος. Μανθάνω, in dialogo ἥρας καὶ λη-
 τῆς: ἔμαθεν ὁφθαλμοῖς ὑπὸ τοῖς Αἰγύπτιοις.
 Νομίζω, Xenophon libro sexto ἀναβάσεως:
 νόμιζε δ' ἐὰν ἐμὲ νῦν ἀποκτείνῃς δὲ ἀνδρα-
 δειλόν τε καὶ πονηρόν, ἀγαθὸν ἀποκτενών.
 Καταμανθάνω, idem libro quinto ἀναβάσ. Εμ-
 γὰρ βέλ' ἰχυρῶ χειρῶν καὶ αὐτὸς ποιεῖ ἀνα-
 μύων τινὰς συσκευαζομένους: καθεζόμε-
 νος συχνὸν χρόνον, κατέμαθον ἀσασμόγυς,
 καὶ τὰ σκέλη μόγυς ἐκτείνας. Sic Αἰδοῦμαι
 ποιῶν τι: ὅς αἰδοῦμαι σε ποιῶντά τι.
 Quid enim plura necesse est adferre? Satis hæc erunt
 admonendi causa ijs: quibus à Græco sermone ani-
 mus non abhorret. Apponam tamen hoc quoq; ad-
 ditamenti loco: quædam etiam nomina, quæ notitiæ
 sunt, cum participijs construi: ut est καταφανής,
 δηλός, γινώσκω, φανερός. In oratione ποδὶ
 σφάκ

σεφάνδ: δὲ σὺ πεποιηκὼς εἶ φανερός. Et ποῦ
 παρὰ πρεσβείας: μετὰ ταῦτα δ' ἦλός ὅστις
 ἐὰν περ ἐκφύγη νῦν, καθ' ὑμῶν ὑπάρξω
 ἐκείνῳ. Et in Midiam: ἧ δ' ἠλοῖ τινες ἦσαν ἄ-
 χθόμωροι. Et orat. i. in Onetorem: ὡς καταφα-
 νῆς εὐθύς ἀδικῶν. ἀκινδύνως ἔχον-
 τα.) Id est, ἀκίνδυνα ὄντα. Sic enim Græci no-
 men εἶς uerbum substantiuū circumscribunt. εὐνοῖ-
 κῶς πρὸς τινὰ ἔχω, id est, εὐνοϊκός τινι εἰμί.
 Similia sunt illa Ciceronis: apud aliquem rectè esse:
 aliquem belle se habere: id est, τὰς τινος καλῶς ἔχ-
 ει. Τινὶ καλῶς ἔχει τὸ σῶμα. προσκαθεδέσ-
 τ.) futurum. 2. medium, ἀ προσκαθέζομαι.
 προσεδρεύει.) ab ἐδρεῖ, sedes. Vtrunq; uerbum
 à sessione sumptum: εἶς ad moram diuturnitatemq;
 obsidionis translatum. ποδῖς.) περὶ, mi,
 præsto, supero. Nam ποδῖς apud poëtas, εἶς in com-
 positione, δὲ οὐχ ὡς significat. πολιορκῶν.)
 πολιορκῶ, obsideo urbem: ἀ πόλις εἶς ἔρκος.
 Δεῖ δ' ἢ πολὺ.) Postremo loco ponitur τὸ
 συμπρασμάτιον: in quo nihil est, nisi simplex
 εἶς breuissima propositionis huius loci repetitio: et
 additio ὅτι πᾶσι. Vult enim non tantum
 duos, sed duos magnos confici exercitus. In 1. Philip-
 pica quoq; binas comparari copias uult: sed alteras
 in urbe remanere: alteras facere excursions in Ma-
 cedo-

cedoniam. Verum de eo multò ibi copiosius, quàm
 hic, disputatur. Καὶ πάλιν.) Postquàm sen-
 tentiam suam dixit de ope bipartitò ferenda: uenit
 ἰὰ πρὸς τὸ δ' ὡς τὸ κεφάλαιον: ad partem
 eā status negotialis, quæ est facultatis. Probat enim,
 posse milites ali. Nam esse pecuniam: si theatralis
 ad militarem usum transferatur. Hic locus rectè su-
 perioribus subiungitur. Posteaquam enim Atheni-
 ensibus ἔχουσαν uoluntatem huius belli gerendi attulit: et
 rationem, quemadmodum geri deberet, explicauit:
 proximum erat ostendere, posse sustentari eas, quæ
 opus essent, copias. Et hoc est præceptum apud Her-
 mogenem τακτικόν: τὸ παρακλητικώτερον
 τὸ ἐξ ἧς κεφαλῆς, τελευταῖον τίθεναι: ita
 partes ponere, ut una ex alia nata apta; uideatur.
 Est autem propositio huius loci. Militi stipendium
 suppetit. Vnde? si ei theatralis pecunia detur. Cur
 danda sit, duæ præcipuè ponuntur causæ. Vna ἐκ
 τῶν ἀντιῶν ἐπομυίων, ex consequentibus con-
 trarijs. Si hæc pecunia militibus dabitur: non opus
 erit alia: si non dabitur: conferre opus erit. Altera
 item ex consequenti. Fruimini theatri pecunia?
 Suscipite igitur etiam labores. Turpe, cum nihil la-
 borare uelitis, illam accipere. τὸ πόνος ὅστις ἢ ὡς
 φέλλας ἰδίον ἐπόμυιον, ὃ τῆς ἀργίας. Senten-
 tiæ huius loci sunt fortè decem: quas iuis locis anno-
 tabo.

Præceptum
 collocationis.

tabo. Καὶ πρὸς μὲν.) Prima sententia est μετὰ
 Βατικῇ. Concludit superiorem de bipartita ope di-
 sputationem: et ad caput facultatis transit. γιν-
 γνώσκω.) Verbum consultationis, uerbum senato-
 rium: ut et superius φημί. Dixit etiam ἡ γῶμαε.
 Sed γινώσκω et φάμαι sunt uerba ἀποφαν-
 τικά καὶ ἀξιωματικά: disertè quidpiam et cum
 dignitate affirmant. ἡ γῶμαε autem est ὑπολογισ-
 τικὴ καὶ ἀπορητικὴ: habet dubitationem hæsita-
 tionemq;. χρημάτων πρὸς.) significat facul-
 tatem pecuniariā: quam Aristoteles lib. primo rhe-
 toricorum τὸς πρὸς nominat: eamq; primo loco
 inter ea, de quibus homines deliberant, ponit. Om-
 nino enim quinque de rebus omnem consultationē in-
 stitui tradit: de pecunijs, de bello et pace, de agricul-
 stodia, de rebus exportādis, et importādis: de legūq;
 latione. De bello gerēdo Demosthenes multa dixit: q̄
 id utile sit et necessariū: et quomodo administrandū.
 Differit igitur iam de facultate rei pecuniariæ: quæ
 nisi esset, oratio omnis superior uana fuisset. Tolli-
 tur enim deliberatio, si res aut prorsus non potest,
 aut difficulter fieri. Εσὶν, ὧ αὖ δ' ἔς Αθηναῖοι.)
 Altera sententia, quæ continet δὲ κεφάλαιον τοῦ
 δ' υἱατοῦ: habetis pecuniam pro militibus. Vnde
 uerò illam habeant, non dicit: primū ne nominan-
 da ea pecunia, offendat aures populi, quem inuitissi-

num sciebat illam dimittere: deinde nemo tam imperitus erat: quin, qua de pecunia orator loqueretur, intelligeret. Oportet oratorem, ut docet Aristoteles, scire, quas habeat respub. pecunias: ut, si quid desit, addatur. Item reipub. sumptus, ut si quis superuacaneus, dematur. Εσιμ.) Επαναληψις ὡς ἡ Βεβαιώσει: de qua Hermog. in methodo δ' ἐστὶ νόμος. Est resumptio uerbi, facta ideo, ut orator suam prudentiam, et amorem in patriam asseueret atq; commendet. Vos habetis pecuniam militarem: ego scio, negare non potestis: hanc, communi utilitati ut seruiat, debetis concedere. ὅσα.) πρόσληψις τοῦ πηλίκου καὶ σύγκρισις: magnitudinem pecuniæ comparatiuncula indicat. στρατιωτικὰ.) occupationis causa positum, ne dicant. Habemus quidem pecunias, sed ipsis eæ nobis necessariae sunt: nec exercitui dare possumus. Imò, inquit orator, pecunias habetis ad militem alendum. Tria igitur in hoc loco sunt: ὁ γενικὸν πρᾶγμα, est uobis pecunia: ἡ ποσότης, plurima: ὁ εἰδικὸν πρᾶγμα, ἡ πηλίκως, eaq; militaris. ταῦτα δὲ.) tertia, ἡ ὠντίμης, reprehensio uitiosæ consuetudinis. Hanc autem uos ad libidinem uestram accipitis.

ὡς βόλεδι.) ἀνευ πραγμάτων, εἰς τὰς ἐορτάς. ὑποσιωπήσεις, rem ingratam lenit.

λαμβάνετε.) διανέμετε, διασπάζετε.

ὡς

ἀναλίσκετε. Εἰ μὲν δὲ.) Quarta, ἡ ἀξίωσις, ἢ προφορὰ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος τὸ ἐπανετὸν. Restituite eam militibus. Addita est ratio ex contrarijs consequentibus: ita nulla opus erit alia pecunia. Si non restituetis, opus erit. Verum ipse una comprehensione utrunq; complexus est, et postulationem, et rationem: idq; ὑποθετικῷ σχήματι, forma conditionali. Τοῖς στρατευομένοις.) urbanum militem significat. Si enim dixisset, τοῖς στρατιώταις: τοὺς μισθοφόρους, ut historici: τὰ ξενικά κὴ τοὺς ξένους, ut Demosthenes uocat: significasset. ἀποδώσετε.) Ergo tenebant id, quod suum non erat. ἀποδίδομεν enim id, quod nostrum nō est: δίδομεν, quod iuris est possessionisq; nostræ. Hinc Demosthenes uolebat: ut Philippus insulam Halonesum Atheniensibus ἀποδιδόει, non διδόει. Eam enim non Philippi, sed Atheniensium esse: ideo debere eos eam ἀπαιτεῖν κὴ ἀπολαμβάνειν, non αἰτεῖν κὴ λαμβάνειν. Hoc enim donationis et munificentiae: illud antiqui iuris atq; possessionis. Μᾶλλον.) ἐπανόρθωσις τοῦ σχήματος. Facile apparet idea huius loci. Omnia sunt breuia, simplicia, aperta, et uerborum quotidianorum. Est tamen etiam hic acumen et subtilitas Attica: ut in ista uerborum distinctione, προσδίδει, et γινώσκει. Deinde in alijs duobus uerbis, γράφει,

φερ, εἰ ἢ γὰρ. Et illa superior uerbi resum-
 ptio grauitatem habet. γνῶσις.) γνῶσις signifi-
 cat, prorsus non habere: προσδῆμι, habere partē,
 sed adhuc alia quapiam ad perfectionem indigere.
 Hoc γνῶσις, προσδῆμι εἰ γνῶσις, τὰ ἀριστοῦ in me-
 thodo δῆμι τὸ ἀριστοῦ appellatur, id est, τὰ ἀριστοῦ
 σις: cum idem uerbum alia syllaba assumpta, aliud
 etiam significat. τί δῆμι.) Quinta, ἡ προκατά-
 ληψις, occupatio. Quia enim in disputationem in-
 uidiosam, periculosamq; orator descenderat: propte-
 rea quod capite sancitum esset: si quis quicquam hīc
 nouare studeret: tempore sese recipit, ne nimium pro-
 grediatur: εἰ duorum uerborum distinctione eua-
 dit. Non, inquit, ea de re legem ferri uolo: sed tan-
 tum, quid mihi uideatur, dico. Proponitur autem ἡ
 ὑποφορὰ ἐρωτήσεως. Fers ergo legem? μὴ
 δὲ,) ἢ γνῶσις ἢ ἀρετήσις: non fero legem. Sed
 ὁρκῶ conformatur: de quo γνῶσις ἢ ἀφελεία ἢ τῆ
 μεθόδῳ δῆμι τὸ ἀριστοῦ. ἐγὼ μὲν γὰρ.) ἡ
 λύσις ἢ δὲ ἀκρίσις. Videtur hīc esse ἀφελεία,
 simplicitas: cum tamen sit summa δῆμι τὸ ἀριστοῦ,
 calliditas. Ea fit præcipuè collocatione. Non enim
 dicit: ego dico hac pecunia militem alendum esse. Ne-
 cesse enim est militem hoc tempore habere: decet, qui
 pecuniam accipiunt, ut ijdem labores subeant: alio-
 qui opus erit conferre. Non sic. Hoc enim esset ἀγῶ

ὁ δὲ ἀντιπαραστήσει, contendere. Sed primū dubitanter affir-
 mat: deinde primū ponit unam rationem: deinde
 propositionem interponit: postremò duas rationes
 subiungit. Milite opus esse puto: et hanc pecuniā ei
 dandam esse: ἔστω qui frui pecunia uelint, etiam peri-
 cula subire debere, quod uos iam nō facitis: ideo con-
 ferre oportebit. Ita propositionem inter rationes
 abscondit: easq; sine ullis particulis causā significā-
 tibus proferens: καὶ προσύναψιν καὶ σύνταξιν
 cum propositione confundit: nisi quòd postre-
 mā, de pecuniæ collatione, seorsim καὶ χωρισμὸν,
 cum particula συλλογιστικῇ, ἢ, collocat. Σφα-
 τιώτας.) prima ratio, τὸ ἀναγκάειν. καὶ
 ταῦτ' εἶν.) ἡ πρότασις. καὶ μία.) altera
 ratio, ex pari consequenti. Particula etiam καὶ hoc
 loco facit remissam orationem. σύνταξιν.) id
 est, μία χωρὰ, ἢ γυνῶ, μία συζυγία:
 utrunq; , ἔστω accipere, ἔστω laborare, eodem loco, ἔστω
 coniugata esse debere. Extat oratio Demosthenis πε-
 ρὶ σωτηρίας: de ueteri disciplina reuocanda: de
 constituenda republica: de pecunia theatrāli in locum
 antiquum restituenda: de officijs à singulis ciuibus
 praestandis. Ibi orator dicit: Hortor, ut uos conside-
 retis: ἔστω cum uestris animis reputetis: istam pecuni-
 am, de qua deliberationem institulistis, paruum esse:
 consuetudinem uerò, quæ inde in rempub. introdu-
 citur,

citur magnam. Si igitur etiam officium uestrum fa-
 cere, non solum pecuniam accipere, decernetis: non
 modo non nocebitis, sed maxime etiam iurabitis et
 rempub. et uosmetipsos. etc. ὑμεῖς δὲ.) Sexta
 sententia, ἐπαναλήψις καὶ τοῦναντίου, καὶ
 ἀποσοφῶν, τῆς ὑπὲρ τιμῆσεως: quæ hic etiam,
 ut antea, modesta est. ὅτω πως.) μῶριον δει-
 κτικὸν τῆς ἀργίας: particula, qua pigritia quasi
 manibus monstratur. Aut significat prorsus, omni-
 no, planè. Homerus dicit αὐτως. φαῖς κερζᾶ-
 κοτόν τινά ἐμμενα, ἀφρονά θ' αὐτως. Ulys-
 ses, cum ad dicendum surgit: principio, oculis demis-
 sis, tacitus, atq; immotus stat: ita ut diceret eum ira-
 cundum hominem, et desipientem prorsus. Postea
 instar hybernæ niuis uerba fundit. αὐὲν πράγ-
 ματῶν.) ὧρ δει, ποιῶντος. εἰς τὰς ἐορτάς.)
 Apertius dicit, quæ sit illa pecunia, quæ militibus de-
 beatur. Chares dux Atheniensium uoluptatibus de-
 ditus, piger, in exercitu psaltrias et mimas circum-
 ducens: pecuniarum, quibus bellum gerendum erat,
 partim in illum luxum insumebat: partim Athenis
 psephismatum scriptoribus et oratoribus dabat.
 Neq; id populus unquam ægrè tulit: quippe qui to-
 tus similem degeret uitam: plusq; in comessatio-
 nes et epulas publicas, quàm pro communi salute,
 expenderet. Vide Athenæum in Dipnosophist. li-

ὅτω πως.

Chares.

bro duodecimo. *Εσι δὲ.*) Septima, scilicet ἐκ
 πληξίς ἐκ τοῦ φόβου καὶ ἀνάγκης. Non re ue
 ra uult tributum pendere: sed maiore metu proposito,
 postulatum suum de theatrāli pecuniā obtinere. Et
 hæc est tertia causa: quam obrem eam concedere de
 beant militātibz. *Οἶμαι.*) Temperat tamen
 illam necessitatem conferendi, ἐπὶ συνθέσει τοῦ ἀπο
 ρητικῶ ῥήματος, *οἶμαι.* *Δεῖ δὲ.*) Octaua,
 συμπερασμάτιον δὲ γνώμης τὸ ἀναγκά
 ζον σημαίνουσας. Agite, ut libet: certè tamen opus
 est pecuniā. *ἀνευ τούτων.*) Τὰ ῥήματα δὲ
 πάντων τῶν πρακτέων ἀτίον σωεργούμ: δ
 λίχα μὲν δὲ πράττεται ἀξιόλογον δὲ
 τὸν. *λέγουσι.*) Nona, προπληξίς ἠθικὴ. Si
 qua facilius pecuniæ faciendæ ratio ab alijs monstra
 ri potest: non ueto, quin ea utamini. *Καὶ ἔως.*)
 Postrema sententia, προφορὰ ἡ φωνηματικὴ.
 Quicquid agere uultis, ita agite: ut modò reipub.
 consulatur: dum est tempus opportunum. Ita iste lo
 cus breuiter absolutus est. Non enim uideri uult ora
 tor Eubulo aduersari: sed necessitate rerum urgeri.
Αξίον δὲ γινώσκων.) Transit iam ab Athe
 niensium facultate pecuniaria, ad Philippi poten
 tiam diminuendam, κατ' ἀντίθετον. Non enim
 tantum, quid nos possimus, in suadendo bello uiden
 dum: sed hostiles etiam uires, quantæ sint, conside
 randæ.

randa. Quæ causa est, cur hic locus rectè superiorè
 attexatur. Diceret igitur aduersarius: ne laceſſamus
 Philippum. Est enim $\delta\upsilon\sigma\mu\acute{\alpha}\chi\eta\tau\Theta$. Refert ora-
 tor κατ' ὄψιν: non est $\delta\upsilon\sigma\mu\acute{\alpha}\chi\eta\tau\Theta$. Vis-
 denda igitur ſententiæ huius loci: & quomodo Phi-
 lippi potentia deſtruatur. Tantùm enim ferè hoc lo-
 co orator eſt $\delta\iota\delta\alpha\kappa\tau\iota\kappa\acute{o}s$. Quanquam motus eti-
 am hîc eſt: quum Philippus in contemptiõem addu-
 citur. In Olynth. 2. iſta copioſius. Αξιοῦ.) Εὐ-
 νοία μεταβάλλουσα πρὸς τὸ τὴν τοῦ Φιλίππου
 ἰσχύρ καθελεῖν. Eſt πρότασις γενικὴ: uidea-
 mus res Philippi. Nondum enim ibi dicit, eas malo
 loco eſſe: ſed iam dicturus eſt. ὅτε γὰρ.) ἢ εἰδὼ
 ποῖντος πρότασις ἀρνητικὴ, καὶ πρόληψις.
 Et ſi uidetur potentiſſimus eſſe: tamen non ita potens
 eſt Philippus. ἀκριβῶς.) accuratè, ὡς τὸ ἀ-
 κρὸς βαίνωρ. ὅδ' ὡς αὐὸν κάλλισα.) Negatio
 aliquando par eſt affirmatiõni: nōnunquam minus
 aut magis ſignificans. Par, cūm nolumus idem uer-
 bum iterare: ut, omnibus alijs hæc res nota, nec mihi
 obſcura. Minus ſignificans, cūm aliquid affirmare
 uerentes, tutò loqui uolumus: ut, amice, non uideris
 mihi uir malus, nec ſtultus. Adimo ei ſtultitiã &
 malitiã: ſed bonitatem & prudentiam, quoniam
 eum hominem non noui, non tribuo. Magis ſignifi-
 cans, cūm rem ſignificatione morali augemus: ut, mi-

Απόφασις

nimè lætatus est hostis aspectu: id est, ualde est territus.
 Non optimè sese Philippi res habent: id est, admodum malè sese habent. Consolatur orator ciues suos. Vide Hermogenem in methodo ἀδυνότητος.
 Hoc loco est traiectio particulae αὐ. Coniungenda enim cum uerbo ἔχοι. Οὐτ' αὖ δ' ἤνεγκε.)
 Primum αἰτίου κωλυτικὸν potentiae Philippi, ἐκ τοῦ παρὰ προσδοκίαν ἐκβαίντ' &: scilicet, spes Philippi decepta, inopinata obsidionis huius mora. Totus hic locus est σοχαστικὸς, nititur coniecturis: & rationes ex loco coniunctorum depromptas habet. Itaq; prima ista est fortuna: & κατ' ἐπισυνάψιν, particula ὅτε, cum ipsa propositione coniungitur. Tractatur αὐτὶθέτω: sperauit, se imparatos posse Olynthios subito bello perfundere: fefellit eum opinio sua. Εκφέρω πόλεμον, id est, ὑίσαμαι ἢ ἐπιφέρω πόλεμον, suscipio aut infero bellum. ὡς ἔβη.) Philippi consilium fictè ab oratore expositum. πολεμῖν.) Id est, μεκύνει δὲ τὸν πόλεμον μέλλειν, bellum hoc ductum iri, diuturnum fore. ὡς ὤνων,) δὲ ὤν θέσεως, δὲ ὤν φερέας, δὲ ἐφόδου, ut Diodorus loqueretur: id est, subito impetu & irruptione. Ita contraria uerba sunt hoc loco πολεμῖν & ὤνωναι: & ad temporis interuallum referuntur. ἀλπιζε.) ὀνειροπολῶν τὴν ἀνέσασιν καὶ τὴν ἀνδρα-

αὐτοῖς ἀποδοῖσιν τὸ ὀλυμπίων γὰρ τῆς γνώμης
 καὶ τοῖς πεπραγμένοις ἐπικρατεῖ. εἰς
 Philip. 1. αὐτοῖς ἀποδοῖσιν.) ἢ αὐτοῖς ἀρεσὶς celeris
 tatem, εἰς universam rerum euersionem significat.
 Ἀπὸ τοῦ ἐπιγνώσεως subiungitur. Vtrunq; enim fe
 stinationis, impetus, et violentiæ est. Διὲς τὸ ἐνδοξόν.)
 ἢ πόδι πέτρεα, cōtrarius exitus. Repugnātia sunt,
 magna sperare, εἰς spe falli. Significatur Olynthio
 rum potentia, εἰς constantes inimicitias cum Philip
 po: qui ei fortiter εἰς constanter resistant: ita ut opus
 sit Philippum προσκαθεζεσθαι εἰς προσεδρεύειν.
 εἰς τὸν πόδιν.) εἰς πόδιν.) Sunt enim tria hic ordine
 posita. 1. ἢ εὐελπία. 2. ἢ πόδι πέτρεα. 3. εἰς ἄλ
 λουθῶν, tristitia consecuta. πρῶτον.) Omnia
 ista sunt simplicia, dilucida, pura, atq; distincta. Par
 ticulæ enim ordinis, εἰς eiusmodi distributiones, ad
 methodum τῆς εὐκρινείας pertinent. γενο
 υός.) Participium causæ efficientis. πρὸς εἰς.)
 εἰς μεγάλῳ αὐτὸν λύπῳ ἐμβαλεῖ: πε
 ρίλυπον αὐτὸν καθίσκισιν. Εἰτατά.) Al
 tera causa φθαρίκη, perfidia Thessalorum: hi non
 iuvabunt amplius Philippum. Hoc tripliciter pro
 bat. 1. ἀπὸ τῆς φύσεως. 2. σημείῳ γενικῷ. 3. ση
 μείοις εἰδικοῖς. Omnia sunt σοχαστικά καὶ πε
 θανά. ταῦτα γάρ.) Hominiū voluntates sunt
 variæ: εἰς ut variæ sunt: ita non semper levitate de

lectantur: sed sæpe in constantia rerum susceptarum permanent: sicut Thessalos etiam perpetuò sui studiosos Philippus habuit: nec ab eo, ut Demosthenes fore hîc opinatur, defecerunt. Hoc igitur loco, cùm Thessalos à Philippo defecturos demonstrare uult: rationem eius affert non τὴν βέλκην, sed τὴν φύσιν. Minimè uerò sæpe cōmutabile αἰτίον ποικίλων natura, sicut uoluntas. Neq; solùm in hominibus, sed in ipsis etiam rebus, in ipso solo, et omnibus ijs, quæ Thessalorum sunt, perfidiam innatam et infixam pulchro χηματισμῷ ostendit. Dicit enim, τὰ τὴν Θετταλῶν: non simpliciter, οἱ Θετταλοί. Ita rebus tribuens, quod hominum est, uehementer, etsi breuiter, τὴν φύσιν proponit.

ἀπίστα.) perfidiosa, ἀτίκῃ. Aliquando passiuè, ut πρᾶγμα ἀπίστον, res incredibilis. ὁ ἥπιος.) Nimirum, sine dubio. Particula, cuius usus est: cùm res ita in promptu est, ut disputatione nō egeat: cùm quasi testata dicimus. Καὶ αἰ.) Signum generale, confirmans illam naturalem perfidiam: omnes mortales perpetuæ eorum perfidiæ testes sunt. Est δὲ αἰτίον αἰτιατόν, effectus infinitè positus.

ὡς σιν.) Quia Iason Thessalus Medeam deseruit: et Thessali bello Peloponnesiaco ab Atheniensibus ad Lacedæmonios defecerunt, ut est in Thucydide. Hæc fuerunt probationis causa assumpta: suis
 πρόσλα

πρόσληψις τῆς φύσεως, τὸ αἰτιατὸν, τὸ
 χρόνον, ὃν ὅτω πόλεωσιν, ὡς πείσεως γνῆκα.
 Si enim natura sunt fallaces: et semper aduersus o-
 mnes dolosè egerunt: uerisimile est, tales quoq; in
 Philippum fore. κομιδῇ.) ἢ πρότασις εἰδῆ-
 κῆ; alienis animis à Philippo sunt Thessali. Hoc tri-
 bus probabit signis aut effectis. 1. Pagasas uolunt re-
 petere. 2. Magnesium muniri prohibuerunt. 3. pri-
 uaturi sunt eum fructu ex portibus et emporijs.
 κομιδῇ admodum aut omnino significat: ut κομῆ-
 δῇ νέῃ, admodum iuuenis, apud Herodianum li-
 bro primo ab initio. ὡς περὶ λῶ.) Naturam ex-
 pellat furca, tamen usq; recurrat. Vide de Thessalis
 etiam in Olynth. 2. Παγασαῖς.) Ex posteris
 Herculis fuit Aleuas: qui et ipse, et eius posteri, re-
 gnum in Thessalis obtinuerunt. Quos cum Philip-
 pus eiecisset: Thessali Pagasas et illa uectigalia ei
 concesserunt. Vlpianus. Μαγνησίαν.) Magne-
 siam, et regionem et ciuitatem Thessaliæ: cum à
 Thessalis defecisset: eis Philippus restituit: et cum in
 ea castellum ædificare instituisset: uerbo quidem, ne
 rursum deficeret: re autem uera contra Thessalos:
 animaduertentes hoc illi, uetuerunt. Idem. ἄκρῳ-
 ρον.) Ἀναφορὰ δὲ εἰς ἀσφάλειαν. ut ne temerè affir-
 mare, aut mendaciū dicere uideatur: ab alijs hoc ita
 dici ait: et ad rumores aliorum hominum, quos non

nominat, refert. καρπῶδες.) καρπῶμαε τὸς
 λιμνῶας, fructū ex portubus percipio. τὰ γὰρ.)
 Ratio, ὃ τὸ θετταλῶν λογισμός. Οὐ φίλιπ-
 πον.) αὐθροπον δὲ αὐτοῖς προσήκοντα, ἐπὶ
 βυλῶν, καὶ πλεονέκτω. Αὐτὸς δὲ.) Ἡ ἐκβασίς.
 Repetitio propositionis, et cōclusiuncula rei finita:
 angustē suppetet ei stipendiū. Est ὠρισμῶν δὲ
 χρεῖσιν, in cōmodū singulare. Τὰ τῆς.) Id est, ἡ
 τροφή ἡ τοῖς ξυνοῖς χορηγητέα. Αλλὰ μὲν) δὲ
 φίτον αὐτοῖς ἐμποδιστικὸν τῆς τοῦ φίλιππου
 δουλείας, σοχαστικὸν καὶ αὐτό. Barbari ut credi-
 bile est, inuiti ei seruiunt. Coniecturas duas affert. 1.
 δὲ αἱ φιλελεύθερον, καὶ μῖσος τοῦ δουλείας: ὁ
 φυσικῶς τούτοις ὑπάρχοντες ἔθνεσι. 2. τὸ
 φίλιππος ὑβριν καὶ ὑπερηφανίαν: quam pro-
 bat σοχαστικῶς ex antecedentibus et consequenti-
 bus. Utitur secundo fortunæ flatu Philippus: ergo
 magni sine dubio in eo spiritus: et multa in suos in-
 solentia atq; stultitia. Vnde conficitur uerissimiliter,
 eum esse regnum habiturū non diuturnum. Sed pro-
 batio illa Philippicæ arrogantiae δετικῶς, senten-
 tia generali, proponitur. Ita sunt tria, in quibus est
 ordo naturalis: fortuna prospera, superbia, defectio
 populorum, siue regni amissio. αὐτῶν.) κα-
 θόλου. παρόντα, καὶ.) De quibus in Diodoro.
 ἡ γὰρ αὐτῶν.) Id est, uerissimile est. Verbis ipsis
 indicatur,

indicatur, genus horum argumentorum esse conie-
cturale. ἀνέθες τοι.) insueti, insolentes, insoliti
seruitutis: apud Ciceronem et Salustium. κατὰ
ἀκρότη.) πρὸς τὸ ἑαυτὸ ἀξίαν τινὶ ὑπαλάξαι.
Vnde aliquoties arma contra Philippum ceperunt,
ut apud historicos est. ἀνθρωπ.) ὁ φίλιπ-
πος. Odiosè species loco individui ponitur, omis-
so etiam articulo ὁ. ὑβρις ἡς.) ebrius flagitio-
sus, bonorum fortiumq; uirorum contemptor, tur-
pissimorum latronum et adulatorum comitatu se-
ptus. Vide Olynth. 2. ὡς φασι.) μαρτυρία ἀό-
ριστος, et iterum ἀναφορὰ εἰς τὰς ἀλλὰς, de
qua paulò antea. Ἐμὰ.) βεβαίωσις ὅτι πίσι,
fidei faciendæ causa cōfirmatio. Vtebantur enim, au-
tore Hermogene, ueteres duplici quadā uia ac ratio-
ne in narrando: relatione atq; cōfirmatione. Vtrāq;
uides hoc loco. Ἐν πρῶτῳ.) ἐν τυχεῖν, sicut
Philippus utitur fortuna secunda. Olynth. 2.

πρὸς τὸ ἀξίαν.) Quemadmodum Philippus
fuit obses apud Thebanos: et nō modò non est Græ-
cus: neq; ulla ei cognatio cum Græcis intercedit: sed
ne quidem est ex ea parte barbariæ, quæ honestè no-
minari possit: uerū perditus Macedo. Philip. 3.

ἀφορμὴ.) occasio, causa, incitamentum, irrita-
mentum. Vt in illo: effodiuntur opes, irritamenta
maiorū: id est, ἐκ γῆς ἀφροσίων τὰ χήματα
ὁρῶνται

ὁρῶντες τ' ἀφορμὴν. κακῶς φρονεῖν.) Quod propter ambitionem, dum omnem rerum gestarum gloriam sibi tribuit, fortissimos viros repellit: quod homines iustos et temperantes despicit: quod sceleratissimorum familiaritate delectatur.

Olynth. 2. τοῖς ἀνοήτοις.) Stulto Philippo, qui fortunam secundā minimē fert moderatē: quem non pudet iactare, se in Atticam inuasurum, cum id tamen nondum possit: qui suos assiduis expeditionibus debilitans, propriæ tantummodō ambitioni seruit: qui magnitudine rerum gestarum ebrius, nihil non, uelut per somnium, sibi promittere audet. Res secundæ, ut inquit Salustius, sapientum animos fatigant: nedum ille corruptis moribus moderatum se præberet. γίνετ'.) Hanc dicit Hermogenes περὶ ὁδοῦ δίκωλον γνωμικῶν esse, libro quarto,

Parta tueri.

de inuentione. Διόπερ.) Non minor est uirtus, quàm quærere, parta tueri. Huic sententiæ illa in 2. Olynth. contraria uidetur. πολὺ ῥᾶρον, ἔχοντες φυλάττειν, ἢ κτῆσθαι, πάντα πεφυκε. Sed contraria non est. Natura enim facilius, quod iam in manu est, tenetur: quàm illud sumitur, quod in ea nondum est. Et uiris bonis, ac diligentibus, difficilior est comparatio rerum, quàm conseruatio. Vnde Salustius imperium facîle his artibus, quibus initio partū est, retineri dicit. Improbi autem, sceleratīq; homines

homines: ut malis artibus, & contrà, quàm oportebat, rem inuenerunt: ita malis moribus, quemadmodum par est, plerunq; rursus amittunt. Sunt enim alijs odio: fortunaq; prospera stultitiã, insolentiam, profusionem, & similia uitia, in eis parit: quibus rebus aut alios magis offendunt: aut sua bona abliguriunt: aut in rebus suis nullam cautionem adhibent: atq; ita felicitate sua euertuntur. Ita fit, ut uideantur facilius bona sua fuisse consecuti, quàm conseruare potuisse: non ob naturam rei: sed propter eorum animi impotentiam, moresq; corruptos atq; uitiosos. Hac de causa Demosthenes in 2. Olynth. argumentatur, Philippi opes, quòd dolis partæ sint, non fore stabiles, neq; diuturnas. Huc etiam pertinent illa Theognidis. Εἰ δὲ θεὸς κακῶ ἀνδρὶ βίῃσιν κὶ πλοῦτον ὀπάσσει: Αφραένων λακίλῳ δὲ δύναντ' κατέχει. Ὑβρι, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὥπασεν ἀνδρὶ: δὲ μέλλει χῶρῳ μηδεμίαν θέρμεναι. Sæpè uitiosi homines facile ditescunt: quia deus id permittit: et quasi manu sua eis opes dat. Sed eas retinere non possunt. Cùm enim beneficium hoc deo acceptum non ferunt: sed sua industria partum existimant: stultè & insolenter agere incipiunt: quod malum eis diuinitus immittitur. Quo fit, ut mox in pœnis diuinis hæreant: quas ut præcaueant, nec possunt, nec uolunt, operam dare: ideoq;

ideoq; sæpenumero paruo momento, & leui causa,
 ex summa beatitudine in extremas miserias incidūt.
 Exemplo esse unus Dionysius minor potest: qui, cū
 in regnum, ut pater eius dicebat, ad amante uinctum
 successisset: ob ignauiam & furores suos eiectus est:
 Corinthiōq; literas docēs reliquā etatē priuatus con-
 sumpsit. *Φυλάξαι.*) Fraude deceptionibusq; singu-
 lorū Græcorū Philippus creuit, et id facile. Singuli
 enim ei confidebant: non ita perfidum putabant:
 utilitatum Græciæ studiosum existimabant. Patefa-
 cta uerò eius improbitate, & priuata utilitatis stu-
 dio: difficilior regnum suum retinebit, quàm adeptus
 est: nemine uidelicet amplius ei fidem habente. Olyn-
 2. *κτῆσασθαι.*) *πορεύεσθαι, λαβεῖν, ποταπο-
 εῖναι:* comparare, acquirere, adipisci. Pulchra fuit
 hæc sentētia moralis. Fuit enim Demosthenes etiam
 Philosophorum disciplina eruditus. Vnde Lucia-
 nus de eo scribit: quòd Philosophiæ amor uirtutisq;
 studium ciuile, non ad Phrynes: sed ad Aristotelis,
 Theophrasti, Platonis fōres, ipsum duxerit. Cuius
 etiam ex epistolis, teste Cicerone, intelligi licet:
 quàm frequens fuerit Platonis auditor. *Δε τοῖς
 οὖν.*) *Συμπέρασμα προῤῥητικόν, ἐκ τῶν
 προγενομένων ἐπενεχθὲν:* conclusio, habens ad
 hortationem, ex superioribus nata. Estq; *ἐπ' αὐτοῖς
 ὁ* πρὸς τὸ προκείμενον, καὶ ἀποστροφὴ
 πρὸς

Demosthenes
 Philosophas-
 tus.

πρὸς τὸς ἀκροαμένους: reditus ad rem proposi-
tam, oratione ad auditores conuersa. Habet autem
πρόβολιν ἢ μεσότητα γινώσκων: est adhorta-
tio sententijs plena, atq; circumducta. Vna enim sen-
tentia, est res ipsa, propositio infinita: debetis reip.
defensionem suscipere. Altera, ἐπ' ἀνάλυσις τοῦ
συνεχόμενου κατ' αὐτίθεσιν συγκριτικῇ: Phi-
lippi enim res malo loco sunt: Vobis autem est iam
magna opportunitas. Tertia continet τὸν ῥόπον,
rationes reipub. benè gerendæ tres: legationem, ur-
banam expeditionem, cæterorum Græcorum excita-
tionem. Quarta, τὸ ἐκβεβήκον κατ' αὐτίθε-
σιν ἢ πλάσιν: τὴν τοῦ Φιλίππου βέλυσιν
πολεμίαν. Si Philippo hæc occasio, quæ nobis,
daretur: quàm cupidè nobis noceret? Proponit Phi-
lippi cogitationem hostilem: idq; quod euenturum
esset, fictione Atheniensium cunctationi opponit.

τὴν ἀκαίριαν.) Idem tempus prodest, idem
tempus nocet. Hæc non pugnant inter se: Fiunt enim
κατ' ἄλλο ἢ ἄλλο, diuersarum rerum considera-
tione. prodest Atheniensibus, sed nocet Philippo.
Quomodo enim aliter ἢ ἀκαίρια esset κακός.
Ideo hanc obscuritatē, pronomib. uocabula distin-
guens, orator ipse tollit. Κακὸν.) id est, ἡμῶν
χρησίμω εἶν τὸ ἐκείνου ἀκαίριον. Sed elegan-
ter τὴν ἀκαίριαν τὸ κακὸν opponit ut maneat in
quadam

quadam $\pi\acute{\rho}\eta\chi\eta\sigma\epsilon\iota$, assonantia. De occasione sua præ satis multa dixit: eam hîc repetit. $\sigma\omega\acute{\alpha}\rho\alpha\alpha\delta\iota\tau\acute{\alpha}\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha\tau\alpha$.) Atticismus: pro eo, quod est: $\sigma\omega\acute{\alpha}\rho\alpha\alpha\delta\iota\tau\acute{\alpha}\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha\sigma\iota$. Res et occasio uos ad sese adiuuandũ hortantur: ergo sitis eis auxilio: et unà cum ipsis rempub. capeßite. $\pi\rho\epsilon\sigma\beta\epsilon\nu\theta\mu\epsilon\acute{\iota}\nu\tau\epsilon\varsigma$.) Cũ ad Olynthios confirmandos: tum ad cæteros Græcos contra Philippum excitandos: præsertim Thessalos: qui certiores reddendi, uos Olynthijs opem laturos. Cũ enim illi Pagasas repetere decreuerint: deq; Magnesia uerba facere: facile à Philippi amicitia societateq; abduci poterunt. Olynth. 2. $\sigma\rho\alpha\tau\epsilon\nu\theta\mu\epsilon\acute{\iota}\nu\tau\epsilon\varsigma$.) $\delta\acute{\zeta}\epsilon\rho\chi\omicron\mu\epsilon\acute{\iota}\nu\tau\epsilon\varsigma\acute{\alpha}\xi\acute{\iota}\omega\varsigma\tau\eta\varsigma\pi\omicron\lambda\epsilon\omega\varsigma$, ibidem Debetis pro gloria maiorum uestrorum, et pro urbis maiestate, ipsi militare: non alieno et collectitio milite auxilium ferre.

$\pi\rho\omicron\chi\epsilon\acute{\iota}\nu\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma$.) Verũ non uerba tantũ eis nuntiare debent legati uestri: sed rem etiam posse ostendere: uobis scilicet conferendo, exeundo, omnia administrando, seriò in hoc bellum incumbentibus.

$\epsilon\acute{\iota}\phi\acute{\iota}\lambda\iota\pi\pi\omicron$.) Odium Philippo, ut Athenien sium urbi infestissimo hosti, conflatur. Est aliqua $\tau\omicron\acute{\alpha}\theta\omicron\upsilon\varsigma$ significatio hoc loco. $\tau\omicron\iota\epsilon\acute{\iota}\tau\epsilon\rho\kappa\alpha\epsilon\rho\omicron\nu$) $\kappa\alpha\epsilon\rho\omicron\nu\epsilon\acute{\upsilon}\kappa\alpha\epsilon\rho\omicron\nu$ uocat Herodianus. $\pi\rho\acute{\omicron}\varsigma\tau\eta\varsigma\chi\acute{\omega}\rho\alpha\varsigma$.) prope nostrum agrum, uel in nostro agro: sicut iam in Thracia. $\pi\acute{\omega}\varsigma$.) $\theta\alpha\upsilon\mu\alpha\sigma\mu\omicron\varsigma\alpha\acute{\upsilon}\tau\eta\varsigma\epsilon\acute{\iota}\sigma\epsilon\omega\varsigma$

ζήσεως ἐνεκα: si per occasionem posset, quanta
 cum uoluptate in nostram ditionem impressionem
 faceret? Non est magnus motus in hoc loco: est tamen
 aliquis: sed brevis et atticus. Maior is est in 3. & 4.
 Philip. ubi hostem reipub. Atheniensi insensissi-
 mum Philippum ostendit. Εἰτ' ὁκ.) Εὐθύμεια
 μα παθητικόν, uehemens & acre: quod habet com-
 parationem Philippi & Atheniensium: illius tem-
 poris alieni, & horum occasionis: illius uoluntatis
 odio ardentis, & horum negligentiae. Sunt contra-
 ria, μὴ δύνασθαι, & καὶ ὅν' ἐχόν: ποιεῖν, &
 πάχειν. ἀλλότρια autem, repugnantia: habere ho-
 stem acerrimum: & nolle de eo supplicium sumere:
 habere facultatem rei gerendae: sed ea non uti. Com-
 paratio uero τοῖς ἴσοις est, à pari: cuius pars prior
 habet ὑπόθεσιν, καὶ πλάσιν τοῖς ἐκβεβημένον.
 Fingit, quid futurum esset, si Philippus posset. Alte-
 ra uero ὑπὸ τῆς ἐμψυχίας, asperam obiurgationem
 timiditatis, aut dubitationis, siue desidia. Il-
 le, si posset, non parceret nobis: ergo nec nos, qui
 possumus, ei parcere conuenit. Est sententia δεινὴ:
 quae fit uehementior τοῦ κατ' ἐρώτησιν ἐλεγε-
 κτιλέω: quia interrogatione conformata est ista in-
 crepatio: quod est χῆμα τῆς ἰσχυρῆς. Est
 item τὸ κατὰ σφραγῖδα χῆμα: figura rotunda,
 & circumacta, qualis est uortex aquarum. Ideo est

hīc etiam ἡ δεινότης, καὶ ἡ γοργότης, calliditas
 atq; celeritas. Hermogenes ambitus huius lib. 4. de
 inuentione mentionem facit: ubi περιόδοις ὡς ἱε-
 ρατικῶς, εἰς μονόκωλον δὲ ὑπερβατοχοί-
 νοτεν ἢ esse dicit. Sunt tamē certē duo membra: quo-
 rum unum est, εἴτ' ὅκ ἀγχύνεθε, εἰ μὴ δὲ ταῦ-
 τα ποιήσαι, καὶ ῥομῆχοντες, τολμήσετε:
 alterum, ἃ παθῆτ' αὖ, εἰ δύναιτ' ἐκείνῳ;
 quorum illud χοινοτενές, oblongum: hoc uerò
 paulò maius inciso. Hæc sententia pertinet πρὸς τὸ
 ἵδ' ἂν ὅξ' ἢ ἀγχεῖ κεφάλαιον. Turpe enim, ne-
 gligere occasionem rei bene gerendæ: turpe item, ho-
 stem inultum relinquere: ad eiusq; libidinem uexari
 sese pati: atque esse quodammodo, ut in prouerbio
 est, Mysorum prædam. Ideo dicit, ὅκ ἀγχύνεθε;
 παθῆιτ' αὖ.) παγχεῖ hīc pati, affligi, malum
 aut damnum accipere, significat: quod etiam πα-
 γχει κακῶς in Philip. 1. εἰ κακοπαθεῖς, atque
 κακῶς περιεῖδαι, in orat. πρὸς σεφάνου dici-
 tur. Sæpe rei bonæ tribuitur, ut εὖ παγχεῖς benefi-
 cium accipere. τὸ μὲν εὖ παθόντα δὲ εἰς μεμνή-
 δας τὸ πάντα χρόνον: τὸ δὲ ποιήσαντα εὐθύς
 ἐπιλαθέσθαι: εἰ δὲ μὲν χρόνος, τὸ δὲ μὴ με-
 μνήσθαι ποιεῖν ἔργον ἀνθρώπου. Beneficij
 accepti meminisse semper decet: dati obliuisci conti-
 nuò. Illud enim uiri boni: hoc hominis non angusti
 animi.

παγχεῖ.

animi. Sic ποδὶ πατρὸς: δαυμάσια ἡλίκαι
 πάχειν ἔγχα, maximis beneficijs affici. Habet
 item significationem rei turpis: unde Demosthenes
 ποδὶ σεφρώνος matrem Aeschinis Empusam ait no-
 minatā fuisse, ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάχειν.
 Sic pro Milone: facere enim probus adolescens peri-
 culosè, quàm perpeti turpiter, maluit. Et pro τοῦ
 εἰς accipitur, ut in illo Luciani de Timone. τί γὰρ
 ἄρ' καὶ πάθοι τίς: ὅποταν οἱ θεοὶ βιάζονται
 Quid facerè, cū me dii cogāt? Et τοιοῦτον γίγνε-
 σθαι, διατίθεσθαι πῶς τὴν ψυχὴν: animo cōmo-
 ueri, affectu aliquo cōcitari. ut in orat. ποδὶ πα-
 τρὸς εἰς, cū Satyrus histrio filias ueteris hospitis
 et amici sui Apollophanis, quæ in captiuis Olyn-
 thijs erāt, à Philippo sibi donari peteret: ut uirgines
 nubiles honestè in matrimoniū collocaret: tanta eo-
 rum, qui aderant, eius facti approbatio et plausus con-
 secutus est: ὥς ἐκ τοῦ Φίλιππου παθεῖν τι, καὶ δὲ
 να: ut Philippus misericordia, aut affectu laudabi-
 li, cōmotus, eas daret. ΕΤΙ ΤΟΙΟΥΤΟΥ.) Postquam
 superiorem locum de Philippi incommodis acriter
 conclusit: quæ cōclusio pertinuit etiā ad cæteras par-
 tes superiores: et postquàm de Philippi uoluntate
 aduersus Athenienses hostili dixit: ordine et rectè
 subiungit istud, quod insequitur: scilicet eum, ubi O-
 lynthum ceperit, bellum in Atticam moturum. Est

autem hic locus partim κατασκευασικός, partim ἀνασκευασικός. Confirmatio μονομερής est, unius partis, sed ex contrario. Si Olynthus defensa erit: bellum in Macedoniam transferetur. Si philippus illam expugnarit, in Atticam ueniet. Refutatio uerò τριμερής, obiectionum trium: quarum una est, quæ secundo loco est posita: non cupiet in Atticam inuadere. Alia, quæ primo loco: etiamsi cupierit, tamen non poterit. impediatur enim ab alijs Græcis. Tertia, quæ postremo: etiamsi cupierit, et nemine obstante uenerit: tamen sine magno maleficio et damno nostri agri hic bellum sustinebimus. Sed uideamus locis suis partes singulas.

ΕΤΙ ΤΟΙΝΥΝ.) ἐπανάληψις illius capitis, quod antea fuit tractatum: de periculo, quod Atticæ immineat, si Olynthus amittatur. Est resumptio τοῦ ἐκ βουλεύσεως κακῆς. Hæc enim sunt τοῦ χρησίμου, ἢ τοῦ ἀναγκαίου: bona, quæ habemus, conseruare: et mala, quæ nondum adsunt, uitare. Damni autem et detrimenti: bona præsentia amittere: malisq; quæ adhuc absunt, implicari. Eorum tractatio fit τοῦ ἐκ βουλεύσεως: capite eo, quod est rerum futurarum: bonarum, si negotium suscipiatur: malarum, si negligatur. Nam δ' ἐκ βουλεύσεως proponitur καὶ ὑπὸ θεσπιῶν ἐκαστὸν τὸ ἀποβαλόντων: fictione siue conditione in utranq; partem.

tem. αἰρεσίς ὅτι.) Hæc sententia habet διτ-
 τὸν δὲ ἐκβυσσόμηνον, κατ' ἐναντίωσιν ἢ αὐτὸν
 μεταβολῶν: duos contrarios euentus, contrario-
 rum cōmutatione propositos: uos illic, ille hīc. Am-
 bo uerò uno loco sunt coniuncti, σὺν ζευγμένοι:
 ὁ ἀπορίως, infinitè, propositi. Nondum enim dia-
 cit, quomodo futurum sit: ut uel ipsi illic, uel ille hīc,
 bellum gesturi sint. Iam autem utrunq; explicatè, se-
 paratimq; dicet. Figura habet συγχώρησιν ἢ ὡς
 τροπῶν, permissionem: utrunq; uobis propositum
 est: eligite, utrum uultis. Ita neminem, nisi semetip-
 sos, accusare poterunt: si non id, quod melius est, ele-
 gerint. χῆ,) Non significat τὸ ἀναγκάειον hoc
 loco, sed τὸ μέλλον. Iam uobis optio est, utrum uos
 illic, an ille hīc belligeraturus sit. Εἰ μὲν.) Iam
 τὰ ὠρισμένα ἐκβυσσόμηνα, ἢ χωρισμόν.
 Eorum est hæc pars prior. αὐτέχῃ.) ἔχεδς,
 studiosè ad rem aliquam incumbere: ut ἔχεδς τῶν
 πραγμάτων. Αὐτέχεδς, tueri, defendere: ut αὐ-
 τέχεδς τῶν πραγμάτων. Αὐτέχει uerò, dura-
 re, persistere: ὅς absolutè ponitur. Vtrunq; posteri-
 us aliò refertur. Ο μὲν φίλιππος ὅς ἔχει τῆς
 τὸ ολυθίων πολιορκίας: οἱ δὲ ολύθιοι αὐ-
 τέχονται φιλίᾳ αὐτῶν σωτηρίας: τὰ δ' αὐτῶν
 πράγματα αὐτέχει. πολεμήσετε.) τὸ
 ἐκβυσσόμηνον. τὴν ἐκείνου.) Duæ utilitates:

hostilem agrum depopulari, domi pace frui: Quorum hæc est præsentis boni conseruatio: illa absentis boni cōsecutio. Vide Hermogenem de statu negotiali. κακῶς ποιήσετε.) κακῶς ποιῶ, affligo, uexo. κακῶς πράττω, infelix sum. Contraria eis sunt, εὖ ποιῶ: εὖ πράττω. τὴν ὑπάρχουσαν.) hoc est ad præcedentia, est ad sequentia referri potest. Differentia sunt, ἢ ἐκείνου χώρα, ἢ οἰκεία: κακῶς ποιῶν, ἢ ἀδελῶς καρπίζω. ἢ. Ἀνδρῶν ἐκείνα.) pars altera est contraria ἐκείνα.) τὰ λβ. τὸ οὐκ ὀλιγὸν πολίσματα, ἢ αὐτὴν ἢ τὴν οὐκ ὀλιγόν. τίς.) ὁ δὲ τίς. Vehemens interrogatio pro uniuersali negatione. Hic tantum τὸ ἐκβεβηκότων ponitur: mala uerò, quæ superioribus bonis opponenda erant, omittuntur: sed est supra de ijs dixit: est mox postea dicet.

Κωλύσει.) τίς αὐτὸν ἔτι τὸ δεινὸν μετὰ δαυάμεως ἐμβάλλειν, ἢ τὴν χώραν παρθεῖν ἐφέξει; ut historici loquuntur. Hactenus illa confirmatio, de eo, quod euenturum sit. Quam partem, etsi antea tractarat, tamen repetijt: quòd nemo tam bonorum comparandorum spe ad agendum exciteatur: quàm periculo amittendarum rerum commoueat. Vitio autem pigritiæ uel maximè laborabant Athenienses: eaq; de causa subinde Demosthenes eos obiurgat: desidiarq; ubiq; expellere conatur.

tur. Iam ipsa refutatio: quæ superiorem euentum magis cōfirmat: illamq; ἐκπληξιν, territationem, facit uehementiorem. Est enim locus hic non modò διδακτικὸς, sed etiam παθητικὸς: in quo metum ciuibz suis formidinemq; adferre conatur. Φοβὸς uerò hostis & potens, et nocere uolens: quod in Philippo utrunq; esse, & idcirco eum in Atticam uenturum, probat. Repetam igitur docendi causa ordinem sententiarum huius loci: qui ordo talis esset: ἡ πρότασις, succurrendum est Olynthijs. καὶ ἔτιον τοῦ ἐκβληθῆναι: alioqui Philippus nos inuadet. Hæc iam habuimus: sequuntur reliqua, quæ sunt προληπτικὰ & ἀνασκευαστικὰ: occupationes & refutationes eorum, quæ ab aduersarijs referri possunt. Obijcerentur. n. hæc. Primum ἡ ὑπόστασις, negatio: Philippus non cupiet nos aggredi. Deinde ἡ ἀντιπρόστασις, quæ nominē relationē: etiā si cupiuerit, propter cæteros Græcos nō poterit. Tum altera ἀντιπρόστασις, nata ex priorum duarum rerum concessione: etiā si & huc uenire uoluerit, & uenire tutò potuerit: tamen in nostris finibus bellum gerere sine magno incommodo poterimus. Unde efficeretur, non esse necesse, opem Olynthijs ferre. Hic esset, ut dixi, partium huius loci ordo habens quandam gradationem. Sed orator τὴν ὑπόστασιν inter utranq; ἀντιπρόστασιν interiecit, & à prio-

re ἀντιπρᾶξις initium fecit: idq; propter uerbum unum, κωλύσει. Si enim dixisset, δ' εὖρο βασιλεὺς: subiunxisset τὴν ἑνῶσιν, ὅχι βουλήσεται. Quia uerò dixit, κωλύσει: τῇ ἀντιπρᾶξις locum dedit. Solet aliquando ἑνῶσις priore loco poni, aliquādo ἡ ἀντιπρᾶξις, pro natura cause, et negotij utilitate. Sed hoc loco τὴν ἑνῶσιν utrinq; ἀντιπρᾶξις firmavit. Potest tamen etiam primum illud de facultate pro ἑνῶσις haberi: alterū de uoluntate, pro ἀντιπρᾶξις. Ita unam ἑνῶσιν duas sequentur ἀντιπρᾶξεις.

τίς αὐτῶν.) Hoc ἐκ βεβήλων est ratio: cur Philippus in Atticam sit uenturus: scilicet ideo, quia poterit: et idcirco poterit, quia nemo obstabit. Nam in huius ἀντιπρᾶξεως refutatione confirmatur ἡ δύναμις, Philippum posse uenire. Ἀρτιπρᾶξις fuit, non poterit: ei κατ' ἑνῶσιν opponitur, poterit, quia non impeditur. Quomodo non impeditur? Quoniam neq; Thebani, neq; Phocenses, neq; quisquā alius officiet. Est κατασκευὴ ἐπαγωγικὴ, ἐκ τῆς τῶν μερῶν ἀφαρέσεως: cuius priores duae partes sunt ὠρισμένη κατεσκευασμένη, singularium gentium, et probatae: tertia uerò ἀόριστος ἡ ἀκατασκευάστος.

Ἰνβασίς;) Una pars remotionis, καὶ τὸ ἀντίστροφον, inuersione. Thebani adiuvabunt eum: tantum

lūm abest, ut sint impedituri. Totus locus est ἀγώνικος, asper, impeditus, salebrosus: nō habens διέξοδον, expositionem æquabilem. Id fit propter interrogatiunculas ἔρρῃσι uncūlas, quibus interrūpitur. Μᾶλιν.) προθεραπεία, præmunitio in re odiosa, aut fortè incredibili: qua lenit τὴν τραχύτητα τοῦ τολμήματος, asperitatem sententiæ audacter proferendæ. πικρὸν εἶπερ.) Latinè per supinum posterius, acerbum dictu.

σωεισβαλῶσιν.) propter ueteres similitudines ἔρρῃσι offensiones ob agri uicinitatem: id est, ὅτι καὶ τῆς διὰ τὴν γειτνίαν ἀψιμαχιῶν, καὶ διὰ φόρων πολεμικῶν, ἐκασοτε τῶν πόλεων πρὸς ἀλλήλας ἀναξαινομένων, ut Plutarchus ait. Erant item hanc ob causam inter Thebanos ἔρρῃσι Athenienses inimicitia: quod illi bellum cum Phocensibus, Philippo adiuvante, gerebant: hi eosdem adiuvabant, saluosq; esse cupiebant. Φωκῆς.) Alterius partis ἀφάγρισις, ex repugnātibz. ipsi aliorum ope egent: quomodo igitur Philippo resisterent? In Phocide erant uiginti duæ ciuitates, orat: ποδὶ προπρεσβείας. τὴν οἰκείαν.) Aegrè sese tutantur ipsi, tot prælijs fracti, ducibusq; tribus Philomelo, Onomarcho, Phayllo, amissis: quarto, qui superest, Phalæco, contra Philippum et Thebanos non multū proficiente. Vide Diodorum,

itemq; Pausaniam in Phocide. Οἱ οἱ τε οὐτὸν.)
 οἱός τε, id est, ὁ δ' ὠμὰτος, ὁ δ' ὠμὰ μῦθος. ὑμεῖς.)
 Athenienses etiam sacrilegio delphico sese pollue-
 runt, ope Phocensibus ferenda: ut Iustinus et Diodo-
 rus scribunt. Delphi autem erat una ex ciuitatibus
 Phocidis. ἢ ἄλλῳ.) Tertia remotio, num quis
 alius? infinita, nec probata. Non enim probatione
 opus erat: propterea quod duabus potentioribus gen-
 tibus reiectis: in cæteris infirmioribus non multum
 erat præsidij. Peloponnesiacæ porro gentes non ita
 propinquæ: sed et ipsæ bellis intestinis in plures par-
 tes distractæ. Quæ res facilem Philippo ad poten-
 tiam aditum præbuit. Possunt tamen hæc uerba, ἢ
 ἄλλῳ τῷ, cum Phocensibus cōiungi: qui suo mar-
 te se defendere nō possint: nisi aut ab Atheniensibus,
 aut ab alio quopiam, ut à Lacedæmonijs, adiuuen-
 tur. Αλλ', ὡ τὰν.) Post facultatis probationem
 sequitur de uoluntate Philippi. Fuerat γῆρας αἰς ad-
 uersarij, ut antea dixi: Philippum non cupere in
 Atticā uenire. Orator uerò hīc cōtrὰ ostendit, eum
 ualde cupere. Atq; τὴν βέλυσιν probat à signo,
 uel dicto Philippi: iactat se uenturum, ergo etiam fa-
 ciet. ἄλλ', ὡ τὰν.) ἢ γὰντία γῆρας αἰς, δ' ἐρω-
 τήσεως εἰρωνικῆς: contrarij asseueratio per ironi-
 cam interrogationem: nempe, ὅτι βελησεται.
 Ἐπας, equalis, socius, ciuis, ἀπὸ τοῦ ἔθους: in casu
 uocandi,

uocandi, ὧς ἔτα: pro quo ἀττικῶς ὧ ταν: προσ-
 φώνησις εἰρωνικὴ, ut εἰς δ', ὧ οὐτ', in Timo-
 ne Luciani. Sed ὧ γὰρ ἐν bonam εἰς malam par-
 tem, ibidem. Cum Demosthenes procul à finibus At-
 ticæ prælium conferendum cum Philippo suaderet:
 Phocio, ὧ ταν', ἔφη, μὴ πῶς μαχώμεθα, σκοπῶ
 μιν: ἀλλὰ, πῶς νικήσωμεν. ἔτω γὰρ ἔσαι μα-
 κρὰν ὁ πόλεμος. τῶν ἀτοπωτάτων.)
 Refutatio ἀπὸ σκμείσ, habens σύγκρισιν τοῦ
 ἡττοῦ καὶ τοῦ μᾶλλον. Si, cum non potest, hoc ia-
 ctat: quanto magis, cum poterit, faciet? Est autem hoc
 loco repugnantium: quod ipse etiam orator indicat:
 cum dicit, τῶν ἀτοπωτάτων. ἀλλοτρία enim εἰς
 ἀτοπὰ sunt: aliquid iactare, quando id nondum po-
 tes efficere: idemq; cum facultas data sit, nolle susci-
 pere. Sic inuentio huius argumēti est τοῦ ἀλλοτρίου:
 tractatio uerò συγκριτικὴ. ἀνοίαν ὀφλισκάν-
 ων.) id est, μὴ δύνασθαι: consequens loco an-
 tecedentis. Pulchra περίοδος ἀντικειμένη, ut
 Aristoteles uocat, ex contrarijs rebus composita.
 contraria sunt, δύνασθαι, μὴ δύνασθαι: ut contra-
 ria, siue differentia, ἐκλαλεῖν, πράττειν. Ανοί-
 ας ὀφλισκάνειν, stultè aliquid facere, stultitiæ
 damnari. Sic Philip. 1. ἀρχύνω, ἀναυδρίαν,
 πάντα τὰ ἀέχιστα ὀφληέστα εἶν: turpitudi-
 nis, ignauiæ, omnis dedecoris condemnatum esse. con-
 trarium

Ανοίαν ὀφ-
 λισκάνω.

trarium est, καλῶς ποιῶν: quo utimur, cūm ho-
 norificam alicuius mentionem facimus: cūm eius in-
 stituta laudamus: cū ea deum fortunare precamur:
 ut mox, de diuitibus loquēs hominibus, faciet Demo-
 sthenes. Vtraq; autem formula κατ' ἐπεμβολῶν
 ferè solet ὡς κριτικῶς interponi: hoc est, quando
 orator aliqua de re, uel laudandi, uel uituperandi
 causa, suum fert iudicium. In duabus istis refutatio-
 culis: quæ asperitate διαλογικῆς constiterunt: ha-
 bemus exemplum Hermogeneæ γοργότης, ue-
 locitatis: quæ tamen ex alijs etiam ideis aliquid ha-
 bet. Sententiæ non prorsus ἀφελῆς simplices: sed,
 ut in uera idea, γνῶν δὲ ἀθεῖναι, motu incitata: εὐσφο-
 διαί, uehementes: quia ἐλεγκτικαί, καὶ τῶν
 ἀντιλεγόντων ἐπιτιμητικαί: quibus aduer-
 sarij reprehenduntur εὐ conuincuntur. Cætera ferè
 γοργά. Methodus enim uelocis ideæ, ὅτ' αἰς ἀ-
 παντήσεσι ταχέως καὶ βραχέως χρῆσθαι,
 ταῖς τε ἀντιθέσεσιν ὡς αὐτως: uti breuibus ob-
 iectionibus atq; responsionibus. Figura ἐρωτημα-
 τικῆ, habens interrogationes εὐ responsiones: item
 κατ' ἀποστροφῶν, ut ὦ ταῦ: et κατὰ συστροφῶν,
 de qua antea. Tractatur etiam τῆς εἰρωνείας: quæ est
 τῆς ἀληθείας καὶ βεβαιότητος, itemq; τῆς ἀ-
 κμῆς: pertinet ad uerum, graue, neruosum dicendi
 genus. Verba εὐ membra, ut in celeritate, breuia. In
 compo

γοργότης.

compositione pauci uocalium hiatus. Rhythmi in ueloci forma ferè trochaici: sed ut nihil est unius generis in Demosthene: ita hic quoq; alios inuenias pedes. Clausula natura sua in eo genere trochæo constat, ut in ἀλλ' οὐ τις: sed ferè hoc loco spondei sunt. ἐκλαλεῖ.) iacet, effutit. uerbum odiosum. Philip- pus est ἀμετροπὴς καὶ ὑψαγόρης, immoderati & superbi sermonis, ut loquitur Homerus.

Αλλὰ μὲν.) Tertia ἀφάρεσις, refutatio: qua probatur, bellum in Atticam admittere, detri- mentosum esse atq; turpe. Argumentum sumitur ex comparatione rei minoris. Non possumus sine ma- gna iactura bellum extra nostrum agrum gerere. Quantò igitur maiora damna sentiemus: cū id in nostro territorio gerendum fuerit? Habet autem hu- ius αὐτὶ πρὸς ἀσέως ἀνάσκειν ἡ partes quatuor: atq; tractatur διεξοδικῶς, non amplius διαλο- γικῶς. Αλλὰ μὲν.) Prima pars, ἀόριστος πρότασις duarum rerum differentium: multū in- terest, hīc an illic bellum geratur. Finita propositio fuisset: malum est, huc transferri bellum: aut, prae- stat foris, quàm domi, belligerare. Αλλὰ μὲν, hic est particula μεταβατικὴ, transitionis ad rem al- iam, κατ' αὐξήσιν τοῦ λόγου. εὐθέα δ' εἰ.) in Attica. ἐκεῖ.) in Macedonia aut Thracia. Οὐδ' εἰ λόγου.) πεποιθήσις, fiducia in re aperta: & lon- gioris

gioris probationis ἀποδείξεις. Οὐκ ἔτι διαφέρει
 πῆρ' οὐ γὰρ τὰ ὁμολογούμενα κατασκευάζει
 ἔτι: non immorandum in rebus manifestis proban-
 dis. Εἰ γάρ.) Altera pars, ἡ πρότασις τῆς
 συγκρίσεως, καὶ πλάσις: quæ habet πόδας
 ἄλλω ἢ αὐξήσειν ἐκ τῶν πόδασι των. Hic enim
 est τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ αἶτιον: si uos oportet
 ret. Deinde ὁ χρόνος, tantum triginta dies. Deinde
 τὸ πρᾶγμα, καὶ ὁ τόπος: foris bellum gerere.
 Deinde ὁ ὅπος, siue τὸ δλωατὸν: comœatu ex
 uestro agro. Deinde ἡ ποσότης: eo tantum, qui sa-
 tis exercitui esset. Deinde iterum τὸ πρόσωπον,
 nullo inibi hoste uersante. Deinde ἡ ἐκβάσις τοῦ
 κακοῦ καὶ συγκρίσειν ἀόριστον: plus noceretur
 aratoribus uestris: quam uos omni superiore bello
 cōsumpsistis. Loquitur de bello Amphipolitano: in
 quod 1200. talenta Athenienses insumpserunt.

ὅμοιος.) qui parceretis agro uestro. δέησας
 εἶναι.) At hostis ultrò ueniet. τριάκοντα.) hostis
 tamdiu in nostro agro erit, quandiu poterit, Εἴπω.)
 In Thracia aut Macedonia: non in Attica. ὅτι
 ἀνέγκη.) At hostis non necessaria solum accipe-
 ret: sed prorsus nihil reliqui nobis faceret. ὅσα.)
 scilicet λαμβάνειν. τῶν ἐκ.) λαμβάνω τὰ
 ἐκ τῶν χώρας, potest significare, omnia accipere. Sed
 λαμβάνω τῶν ἐκ τῶν χώρας, partem accipio. Μηδὲ
 δὲνός

ἄνευ δὲ ὄντος ·) participium exceptionis. Etiam si nullus adesset hostis. πῶς βολὴ ἀπὸ τοῦ μέγιστος.

λέγω.) Si uera est lectio: uerbum λέγω maioris rei addendæ, ἔσ' uehementiæ causa interpositum est. Id est, inquam, addo. οἶμα.) Verbo opinionationis utitur. Difficile enim homini, certam magnitudinem sumptuum bellicorum affirmare: præsertim cūm, ut Crobylus apud Plutarchum ait, ὅστις

τεῖς τεταγμένα ὁ πόλεμος. πρὸ τοῦ.) πρὸ τούτου, scilicet χρόνου. διεδ' ἀπαύητε.) ἀνῆλθ' ἀπ' αὐτῆς, impendistis, insumpstis. Εἰ δὲ δ' ἡ.) Tertia pars, ἡ ἢ συγκρίσεως ἀπὸ δ' οὐσιν.

ἡξεί.) πολέμιοι ἡξέσιν, ὑπαλλαγῇ. χρηνομίσα.) νομισέου. Ζημιώθησε δ'.) τὸς ὑμῶν γεωργός, ὅν ἡ ἐκβασίμωσιν, scilicet agrorum depopulatio, aut amissio bonorum. πρόσσε δ' ἡ.) Pars quarta, aliorum duorum euentuum ἐπισύναψις, extra comparationem. ὕβρις.) ὁ τοῦ σώματος αἰκισμός, αἰσ' ἀπ' αὐτῆς, ἡ εἰς τὴν δουλείαν ἀπαγωγῇ: uexatio corporis, uerbena, abreptio in seruitutem. ἔσ' c. Phil. 4. αἰσχύνῃ.) Turpe enim, cūm prohibere possis, εὖ pati rem redigi: ut ἔσ' bona diripiantur: ἔσ' liberi homines in seruitutem abducantur: iidem ἄ; cogantur omnes in dignitates contumelias ἄ; perferre. Tria magna mala, ἡ ἢ χῶρας πέρθεσις, ἡ τοῦ σώματος ὕβρις

Βρις, ἢ αἰχὺνὴ ἐκ τῶν λακῶς διωκθῆντῶν
πραγμάτων: quæ maximè quoduis hominum ge-
nus moueant: si eorum contrarijs minus ijdem se pa-
tiantur moueri. ὁ δ' ἐμὶ αἶς.) Sophocles in Ele-
etra: Ζῆν' αἰχρὸν αἰχρῶς τοῖς καλῶς πεφυ-
κόσι: benè institutis turpe, uiuere turpiter.

Τοῖς γε.) Particula γε διαφωτίζει τὸ
πρᾶγμα, διασέλλει καὶ εἰς λοποεῖ: rem decla-
rat, distinguit ab alijs, et certam speciem constituit.
Τοῖς γε σώφροσι: non autem τοῖς ἀνοήτοις, ἢ τοῖς
δούλοις, οἷς αἰὲν πλεονεξία μόνον φοβερά.

σώφροσι.) prudentibus hominibus quales nu-
merabantur Athenienses. Σώφρων prudens, ἀπὸ
τῆς σώζειν τὴν φρενῆα: et pro temperante, unde
ἢ σωφροσύνη. Propositio huius comparationis co-
piosior fuit, quàm redditio: sed breuitatem reddi-
tionis orator τῇ κατὰ χωρισμὸν προδήκῃ
Peroratio. ἐκ βελονῶν compensauit. πάντα δὲ ταῦτα

τα.) Absoluta tota confirmatione: sequitur ea pars,
quæ in quaq; oratione extrema esse consuevit, ipsa
peroratio: quæ eiusdem ferè magnitudinis cum exor-
dio est. Quia enim cætera omnia breuia fuerunt: id-
circo nec principium, nec ipsius causæ terminum,
longiora esse conueniebat. Vt autem tota causa sua-
sionem rei suscipiendæ continet: ita etiam epilogus
istæ est προτεπικός. Eius partes sunt quatuor:

una, propositionis repetitio: altera, cohortatio generum hominum: tertia, causa finalis: postrema, optatio. πάντα δὲ ταῦτα.) Olynthios constanter Philippo repugnatu-
 ros: bello hoc nostram libertatem et salutem agi: nunc esse occasionem Philippum vindicandi, et otium decusque recuperandi: cum non esse inuictum. &c. Loco huius enumerationis utitur ὅς γε νικῶ μορίῳ, hæc omnia. Rarò enim suaseri ἢ ἀπαρτίθμηνσιs necessaria: propterea quòd eius causæ non ita sint, ut in iudicijs sit, multiplices atque impeditæ. σωιδόντας.) animaduertentes, perpendentes, cum animo suo uolentes, ut Salustius loquitur. Iubet eos diligenter ista considerare, atque salutem communi prouidere. προνοίας enim, ut Sophocles ait, ὅδ' ἐν ἀνθρώποις ἐφύ κ' ἐστὶ λαβεῖν ἄμεινον, ὅλε νῦν ὁφού. Oportet in tantis rebus νοῆσαι ἅμα πρόσω ἔπιόσω, ut Homerus loquitur. βοηθεῖν.) τοῖς Ὀλυθηίοις. Sed non nominat eos, ut nec à principio: ne magis eorum incolumitati, quàm salutem publicam, consulere uideatur. ἀπωθεῖν.) detrudere, uel quouis modo. Translatum à corporibus, et fortè à luctantibus. Εξελάαμεν θ' ἡνδὲ κύνας κήρεσι φορέτας. Homerus. ἐκείσε.) in Thraciam et Macedoniam. Repetit unum præcipuum λέει φάλακρον, scilicet utilitatis: ut patria sit in quiete
 r atque

Αντίπρωσις

atq; pace. Epilogus enim semper ἐκ τῶν ἰχυρῶν
 σωεκτικῶν sumendus: id est, ex rationibus firmis,
 et causæ continentibus. Hæc fuit ἡ προτάσεως
 ἐπαναλήψις καὶ πρόβω. τὸς μὲν ἐν-
 πόρους.) Ο μερισμὸς τῶν προσώπων: ὅτι ἡ τὸ
 ἐκάστοις ποιητὲς δὴλώσις. Ponit distributio-
 nem trium generū ciuium: singulisq; officium suum
 attribuit. Simul etiam τὰ τελικὰ αἰτία κατ' αἰ-
 πόλοσιν ἐκάστω, redditionem causæ finalis singu-
 lorum, adiungit. Pertinent hæc ad locum rerum dif-
 ferentium et propriarum: est δὲ ἡ οὐλὴ τῶν δια-
 φέρων πραγμάτων, τῇ τὸ ἐκάστω ἰδιότητι
 γνωρίζει. ἐν πόρῳ.) πλουσίους, τὸς τὰς
 δόξας ἔχοντας. Philip. 4. ὑπὲρ τῶν πολλῶν.)
 δύο κακῶν προκείμενων, αἰρετέον τὸ ἥττορ.
 In duobus malis cū fugiendū maius sit, Leuius est
 eligendum. Cicero epist. ad Octauium. ὦν.) pro
 αἰ. Vt enim apud Latinos aliquando antecedens po-
 nitur in eodem cum relatiuo casu: ut, urbem quam
 statuo, uestra est: ita sæpenumero apud græcos rela-
 tiuum imitatur casum antecedentis: ut, ὑπὲρ πολ-
 λῶν, ὧν ἔχω, μικρὰ ἀνὰ λίσκω: ἄνωμα, οἷς
 ἔχω, βιβλίοις. Neq; enim cum genitiuo, neq; cum
 datiuo, uerbum ἔχω per se construitur, sed cum ac-
 cusatiuo. Quòd uerò cum alijs nōnunquam casibus,
 uel ipsum, uel alia uerba, inueniuntur: καὶ συμβε-
 βακός

Βακός fit, ob consociationem scilicet aliorum casuum.
 καλῶς ποιοῦντες.) De hoc antea dictum est. Bonum ἄνθρωπος oratoris: non inuidet locupletibus, nec eos insectatur: sed laudat, et benè euenire illis diuitias honestè comparatas precatur. Ideo hoc occupationis causa interiectum. Eadem formula est in Philip. 4. ἡ τύχη καλῶς ποιοῦσα πολλὰ τε ποίηκε τὰ λοιπὰ: fortuna, cui equidem gratia habenda, facultates reipub. auxit. Et ibidem etiam separatim posita: οἱ γὰρ ἔνδοροι πάντες ἔρχονται μετέχοντες τούτου, ὃ καλῶς ποιοῦσι: diuites omnes eius rei participes fiunt, et rectè. Cicero solet dicere: quem honoris causa nomino: sed de absente. Μικρὰ ἀναλίσκοντες.) In singularibus sunt tria: τὸ πρόσωπον, τὸ πρᾶκτέον, τὸ τέλος. Hoc loco οἱ πλάσιοι, τὸ εἰσφέρειν, ἢ ἀδελφεὺς τῶν λοιπῶν ἀπολαύσις. Τὰ λοιπὰ.) Τὰ κεφάλαια, τὰ ἀρχαῖα, πολλὰ ὄντα. Τὸς δὲ γν.) Hic etiā tria: οἱ νέοι, ἡ στρατεία, ἢ οὗτις χώρας φυλακὴ. Οἱ γν ἡλικία, sunt iuvenes robusti, alacres, ad militiā apti. Ηλικία enim dicitur εἰς αἰρέτως ὡς ὡν νέων, ut Vlpianus ait. Nam in iuventute possumus omnia facere. Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχὰς δὲ γερόντων: id est, uis iuuenum, ratioq; uirum, pietasq; senectæ. Et apud Homerum iliad. 13. ἦεν δ' ἄνθρωποι, ὅτε κρείττους εἴη μέγιστον. ἔβλεπον

καὶ τὸ ἡλικίαν. ἐν τῇ τῷ.) ὅτι ἐν τῇ οἰκείᾳ
 Sic olim Germani faciebant: qui publicè maximam
 putabant esse laudem: quàm latissimè à suis finibus
 uacare agros: ut scribit Cæsar lib. 4. de bello Gal-
 lico. φοβεροί.) φόβον ἐμποιοῦντες τοῖς πο-
 λεμίοις, terrorem hostibus inferentes. φύλα-
 κες.) ὑπερασπισαί. ἀκεραῖα.) ἀπορρήτως,
 καὶ οἷον εἰ μὴ λειρομυθίας, ut opinor: uel αὐτὴν
 τῆς κηρὸς ὅσῃς, quæ peste aut morte careat: uel
 μὴ κεραιζομυθίας: quod uerbum poetis excinde-
 re significat. ἀκεραῖα, id est, ἕως ὅστις ἀκέραια
 ἢ παρῖς. Τὸς δὲ λέγοντας.) Et hīc tria: οἱ
 ῥήτορες, τὰ πολιτεύματα, αἱ εὐθύναι ῥά-
 σται. τὸς λέγοντας vocat κατ' ὅχλῳ τὸς
 συμβουλευόντας. Nam οἱ ἐγκωμιάζοντες,
 καὶ οἱ κατηγοροῦντες ἢ ἀπολογόμνοι, non
 ita possunt, etiam si peccent, reip. nocere, ut οἱ συμ-
 βουλευόντες. Hi enim in publicis, illi uerò in pri-
 uatis rebus uersantur. τὸ πεπολιτευμένω.)
 τῶν κοινῶν πεπραγμένω καὶ διακεχει-
 σμένω. εὐθύναι.) sunt rationes, rerum in re-
 pub. gestarum reddendæ: contra eos, qui aut remp.
 malè gessisse, aut legationem non fideliter obijisse pu-
 tantur: quas ab unoquoq; licebat instituere apud quæ-
 stores ætarios, qui λογιστὰὶ nominabantur. Erant
 iῆ εὐθύναι, ut Suidas scribit, magistratus Athenis
 minorum

Εὐθύναι.

uirorum decem: ad quos, qui aliquam rem publicè curassent, rationes referebant. ὥς ὅποῖ' ἀτ' αὖ.) ἐκπληξίς. Terret improbos & mercenarios Philippi oratores: cuiusmodi fuerunt Aeschines, Philocrates, & alij nonnulli. ποῦς η.) Si benè res ceciderit, bona eorum consilia: sin malè, improba fuisse existimabitis. Atqui optimum sæpe bonus uir dat consilium: id tamen non bonum habet exitum. Et ipse orator in oratione de corona se salutariter suasisse: quantum humano consilio prouideri potuerit, affirmat: sed fortunam sibi aduersatam fuisse. Ideo iniquum est, oratorum consilia ex euentu uelle ponderare. Verùm Demosthenes proditorum, & nummariorum oratorum teritandorum causa, in hoc loco ita loquitur.

Τοιῶτοι.) ὡς κείς η' πικροί. πεπραγμένων.) πεπολιτευμένων. Eadem personarum diuisio est etiam apud Plutarchum. Interrogatus enim ab Hyperide Phocio: quando bellum suscipiendum Atheniensibus existimaret: cùm, inquit, iuuenes uidero seruare uelle ordines, diuites cōferre, oratores à peculatu abstinere. Similis est illa duodec. Iliad. Aiacis utriusque ad milites adhortatio.

ὦ φίλοι Αργείων, ὅς τ' ἔφοχθ', ὅς τε μεσείς,
ὅς ε' χερσὶ τόρῃς: ἐπεὶ ὅπω πάντες ὁμοιοί

ῖ 3

ἀνέρες

αὐτοὶ ἐς γὰρ πολέμῳ: νῦν ἔπλεον ἔρπον ἅπασιν

Id est,

Argui, seu quis princeps est, siue secundus,
Siue quis inferior: quia non gradus omnibus idem.
Qui sunt in bello: nunc est labor omnibus æquè.

Χρησά.) Votum. παντὸς ἐνεκα.) pro-
pter diuites, iuvenes, oratores,
atq; totam repu-
blicam.

EPI.

EPITOME EX DIO-
doro Siculo de statu Græciæ tem-
poribus Demosthenis, con-
fecta à Martino Cru-
sio M.F.

AMYN-
TAS Macedoniae rex ab
Illyrijs uictus, uectigalisq; factus,
eis filium suum minimum natu Phi-
lippum dedit obsidem. Eum illi
tradiderunt Thebanis: à quibus ad
patrem Epaminondæ educandus erudiendusq; deduc-
tus fuit. Cum autem Epaminondas magistro quo-
dam Pythagoreo Philosopho uteretur: Philippus
unà cū Epaminonda multum in illa disciplina ope-
rae studiūq; posuit. Quare factum est: cum uterq; in-
genio bono, multoq; labore esset: ut utriusq; uirtus
existeret præclara. Itaq; ut Epaminondas magnis
periculis ac prælijs patriam præter expectationem
effecit Græciæ principem: ita Philippus similiter
ex paruis principijs gloriam est consecutus Epami-
nondæ laude non minorem. Nam Alexander filio-
rum Amyntæ natu maximus, post patris mortem in
regnum successit. Hunc Ptolemæus Alorita interfi-
ciens, ipse id occupauit. Quo item sublato, rex fa-

Philippus ob-
ses Thebis.

**Regnum patri-
um recuperat.**

**Industria
Philippi.**

Etus est Perdiccas: qui magno praelio ab Illyrijs superatus occiditur. Ibi Philippus frater ex Thebana ciuitate elapsus, regnum patrium recuperat. Olympias ea erat centesima quinta: prætor Athenis Callimedes: consules Romæ C. Genutius Auentinensis, L. Aemilius Mamercus II. annus à condita urbe Roma trecentessimus nonagesimus secundus: ante Christi diem natalem trecentessimus quinquagesimus circiter nonus. Tum igitur Philippus rediit in regnum, & quidem afflictum. In superiore enim pugna ceciderāt amplius quatuor millia Macedonum: cæteri omnes animis erant perculsi. Macedoniam vexabant Pæones vicini: manus Illyrij cogeabant. Quidā porrò Pausanias ex regia familia, ope regis Thraciæ regnum recipere conabatur. Athenienses à Philippo alieni, regem constituere uolebant Argæum duce Mantia: qui habebat exercitum trium armorum millium, classēq; haud contemnendam. Contrà Macedones cū ob illam cladem, tum propter ingruentium periculorum multitudinem, magno in metu erant. Sed eos cōtinuis concionibus Philippus confirmauit: militarem disciplinam restituit ac correxuit: arma militi suppeditauit: eum in perpetua continuit exercitatione: primusq; Macedonicæ phalangis fuit inuentor. Quibus rebus, comitate etiam, præmijs, & pollicitationibus, maximam populi gratiam

gratiam conciliauit. Periculis item prudenter occurrit. Amphipolin enim, in qua recipienda omnes nervos contendeant Athenienses, ultrò dimisit liberam. Cum Pæonibus pacem fecit: muneribus partim dandis, partim promittendis. Reditum Pausaniæ, corrumpeus eum pecunijs, à quo reducendus erat, impedivit. Mantias uerò nauigans Methonen, ibi substitit: Argæum cum mercenario milite Aegæas misit. **Argæus.** Eum, cum ab oppidanis, ut intromitteretur, obtinere non potuisset: Methonen reuertentem improvise adortus Philippus: magnum eius militum numerum concidit: cæteros in collem quendam compulsos, in deditionem accepit, ac dimisit: receptis, qui ad eos confugerant, exulibus. Ex hac prima pugna non parum animi Macedonibus ad insequentia prælia accessit. Quo etiam tempore Thasij Crenidas edificarunt: quas postea numero civium Philippus auxit: atq; de nomine suo Philippos appellavit.

PRAETOR ATHENIS EVCHARISTUS, Coss. Romæ Q. Servilius Hala. II. L. Genutius Auentinensis. II. annus ab
V.C. 393. ante Christum. 358.

LEgatos Athenas misit Philippus: per quos postulo persuasit, ut pacem faceret: se non amplius sibi
Pax cum Atheniensibus

us sibi uendicare Amphipolin. Hoc bello liberatus, cū audiret Agin regem Pæonū mortuū esse: eos aggressus, uictos Macedonib. parēre cogit. Deinde in Illyriam copias ducit peditū non minus decē milliū, et sexcentorum equitum. Bardyllis Illyriorum rex missis legatis, pacem facere cupiebat: sed ea cōditione, ut quibus urbibus utriq; tum imperarent, eas retinerēt. Philippus pacem se uelle ostendebat: sed ita, si omnibus Macedonicis ciuitatibus Illyrij excederent. Legati re infecta redierunt. Bardyllis enim superioribus uictorijs elatus: uirtutiq; suorum confusus: cum decem millibus peditum delectorum, et equitibus circiter quingentis, occurrit. Cōmisso praelio, uincuntur Illyrij, cæsis suorum amplius septem millibus. Itaq; per legatos pacem à Philippo ea gens impetrat: excedēdo omnibus Macedonicis ciuitatib.

PRAETOR ATHENIS CEPHISODOTUS, Coss. Romæ C. Sulpitius Peticus II. C. Licinius Stolo Caluus. II. annus ab

V. C. 394. ante Chris-

stum 357.

Euboica
seditio.

EUBŒENSES dissensionibus intestinis laborabant. Eorum pars Boeotorum, alteri Atheniensium opem implorabant. Multis igitur uelitationibus factis: modò Thebani, modò Athenienses superiores erant:

erant: ceterum ad praelium non uenerunt. Insula ciuili bello perdita, multisq; utrinq; caesis: uix tandem incolae damnis suis eruditi, pacem fecerunt. Boeoti domum reuersi, quiescebant. Ab Atheniensibus cum Chij, Rhodij, Coi, Byzantij defecissent: bellum ortum est, quod sociale nominatum fuit: idq; annos durauit tres. Missi igitur ab Atheniensibus Chares et Chabrias cum exercitu in Chium: cum auxilia à Byzantijs, Rhodijs, Cois, et Cariae principe Mausolo ei insulae missa essent: urbem terra mariq; oppugnabant. Chares ex continenti pugnabat: Chabrias classe hostes aggressus, succumbebat. Ibi ceterae naues temporari cedentes euaserunt: ipse pro ea, in qua erat, propugnans: mortem gloriosam turpi fugae anteposuit. Sub idem tempus, post Illyrios uictos: omnesq; qui usq; ad Lychnitidem paludem habitabant, in potestatem reductos: in Macedoniam Philippus reuertitur: pace gloriosa cum Illyrijs facta: laudeq; ob fortitudinem illustri apud Macedones parata. Post haec contra Amphipolitanos, à quibus multum laceffebatur, proficiscitur: admotisq; tormentis, et continenter oppugnans, muri partem arietibus deiecit. Qua parte introrumpens: magno eorum, qui defendebant, numero occiso: urbe potitus est. Eos igitur, qui suis rationibus aduersabantur, exterminauit: in ceteros humanum sese praebuit. Quae urbs,

Bellū sociale.

Chabrias mors.

Amphipolis.

Olynthij.

urbs, quòd opportuno loco aduersus Thraciam, uicinaq; loca, sita esset: multum Philippo ad incrementum regni sui conferebat. Celeriter enim Pydnam fecit suam: & cum Olynthijs societatem fecit: quibus se Potidæam, de qua ciuitate ualde illi laborabant, traditurum promisit. De Olyntho enim, quòd urbs opibus ualens esset: multitudineq; ciuium magno ad bellum gerendum usui: certabant ij, qui dominari cupiebant. Quocirca & Atheniensibus & Philippo in studio erat, adiungere sibi Olynthiorum societatem. Verum Philippus Potidæam expugnat: præsidiumq; Atheniense educit: & humaniter Athenas remittit. Admodum enim uerebatur dignitatem et potentiam eius urbis. Pydnam uerò in seruitutem redactam, Olynthijs dedit: agrum item eius utendū fruendum illis concessit. Deinde uenit Crenidas, quas Philippos nominauit: numeroq; ciuium adauxit. Auri uerò metalla, cum iacerent, ita auxit, ut quotannis ex ijs fructum amplius mille talentorum perciperet. Quare celeriter magna pecunia facta, regnum Macedonicum uehementer amplificauit. Monetam enim cudens, quæ de nomine eius Philippica dicebatur: magnum exterorum militum numerum conduxit: multosq; in Græcia proditores patriæ effecit. Eo tempore in Sicilia Dio Hipparini filius: quem Dionysius minor, ut utrum patriæ liber-

Dio.

tatis

tatis studiosum, interficere conabatur: Corinthum confugit: copiasq; ad patriam servitute liberandam colligit.

PRAETOR ATHENIS AGAS-

thocles, Coss. Romæ M. Fabius Ambustus,

C. Petilius Balbus, annus ab V.C.

395. ante Christum 356.

Dio Syracusas, Dionysio in arcem compulso, occupat: easq; in libertatem restituere conatur. In Græcia Alexander Pheræorum princeps, ab uxore sua Thebe, fratribusq; eius Lycophrone & Tisiphono dolose interficitur. His principio, ut tyranni percussoribus, magni honores habiti. Postea mercenarijs militibus pecunia corruptis, in tyranni locum succedunt: multos aduersantium interficiunt: manuq; facta, ui dominantur. Aleuada igitur, quorum apud Thessalos nomen nobile & clarum erat: tyrannis inimici, cum per se non satis ualerent: Philippum Macedonem sibi adiungunt. Is illos deuicit: libertateq; ciuitatibus restituta, beneuolentiâ Thessalorum in posterum semper non sibi modò, sed etiam filio Alexandro, conciliatam habuit. Ab hoc tempo-

Alexander
Pheræus.

re scriptores quidam, belli sacri, orti ab
occupatione Delphici templi,
initium faciunt.

Olym-

OLYMPIAS 100. PRAETOR Athenis Elpinus, Coss. Romæ M. Popilius Lenas, Cn. Manlius Capitolinus imperiosus, annus ab V.C. 396. ante Christum. 355.

Res in bello sociali gesta.

Bello sociali, Atheniensium, & eorum, qui ab eis defecerant, populorum, apparatus erat magni: constituebantque rem ad nauale deducere praelium. Athenienses igitur, qui Charetem antea cum sexaginta nauibus miserant: alteras sexaginta, ducibus Iphicrate & Timotheo nobilissimis ciuibus, ad illum emiserunt. Contra aduersarij, comparatis centum nauibus, insulas Atheniensium Imbrum & Lemnum populabantur. Samum progressi, agrum uastabant: ciuitatem ipsam terra marique oppugnabant. Multis item alijs insulis, quæ in ditione Atheniensium erant, uexatis: pecunias ad bellum cogeant. Atheniensium ducibus, cum conuenissent, primo in animo erat obsidere Byzantium. Cum autem Chij cum socijs Sami oppugnationem relinquerent: & Byzantijs succurrerent: omnes classes circa Hellespontum conuenerunt. Pugnare uolentibus, magnus uentus obstitit. Chares tamen nihilominus decertare cupiebat. Id cum cæteri duces non permitterent propter magnitudinem tempestatis: ille milites obtestatus, collegas proditoris insimulauit: literisque Athe-

nas missis, eos de industria occasione pugnandi omisis-
se significavit. Athenienses, iudicio de Iphicrate &
Timotheo habito, multis talentis multarunt: impe-
riūq; eis abrogarunt. Chares itaq; solus iā classis to-
tius imperator: cupiēs sumptu liberare Atheniēses:
rem periculosam suscipit. Nam cum Artabazus ab
rege Persarum defecisset: et cum paucis aduersus Sa-
trapas, qui septuaginta millia militum habebant, di-
micaturus esset: Chares ad eum sese contulit: atq; in
toto regio apparatu superando adiutor fuit. Eius
beneficij non immemor Artabazus, Chareti stipen-
dij satis ad totum exercitum alendum dedit. Res ea
primò apud Athenienses laudata. Postea uerò, cum
rex in literis de Charete quereretur, sententiam mi-
tarunt. Sparsus enim fuerat rumor: regem Persa-
rum promisisse hostibus Atheniensium contra eos au-
xilium trecentarum nauium. Hoc metu populus ter-
ritus: decreuit cum ijs, qui defecerant, in gratiam re-
dire. Qui cum ipsi quoq; pacem cuperent: bello so-
ciali finis factus est. Illo tempore tres reges, quibus
suspecta erant Philippi incrementa, aduersus eum
conspirarunt: rex Thraciæ, Pæonum, Illyriorum.
Singuli enim per se parum poterant: præsertim ob
superiora detrimenta. Coniunctos autem se illi offi-
cere posse sperabant. Verum dum illi copias cogunt:
Philippus derepente adortus, ac percellens, cū Ma-
cedoni-

Artabazus
potius, quam
Pharnabazus.

cedonibus eos sentire cogit. Hoc item anno Dio, ex arce Syracusana Dionysio in Italiam proficiscente, urbem Syracusas in libertatem vindicat.

PRAETOR ATHENIS CAL-
listratus, Coss. Romæ C. Fabius Ambustus, Cn. Plau-
tius Proculus, annus ab V. C. 397.

ante Christum

354.

Bellum sacrū.

HOc tempore bellum sacrum, quod nouem an-
nos durauit, excitatur à Philomelo Phocensi,
homine improbo & audaci. Nam cum Lacedæmo-
nij à Boeotis Leuctrico prælio superati essent: The-
bani ab eis, quod Cadmeam occupassent, in Amphi-
ctyónico concilio condemnatis, grandem pecuniam
petiuerunt. Fuerunt item Phocenses ab iisdem iudi-
cibus damnati multis talentis: quod partem magnam
agri sacri Cirrhæi ararent. Quam pecuniam cum
non soluerent: nomen eorum religionum antistites
ad Amphictyonicum conciliū detulerunt: agrumq;
ipsorum postularunt, nisi iudicatum soluissent, deo
consecrari. Poscebant item, ut cæteri, quæ deberent,
dissoluerent: in quorum numero erant Lacedæmo-
nij. Quod si non facerent: communi Græciæ uoce sce-
leratos & hostes iudicandos esse. Decreta itaq; Am-
phictyonum Græcis approbantibus: cum religione
Phocens

Phocensis ager iam obstringendus esset: Philomelus, Philomelus.
qui autoritate apud suos maximè præstabat: pro
concione docet, tantam pecuniam exolui non posse.
Pati uerò agrum fieri sacrum: non solum magnæ
ignauiae esse: sed etiam ad euerisionem fortunarum
omnium spectare. Conabatur omnibus modis rem
iudicatam rescindere: propterea quòd cum paru-
lum quiddam de agro aratum fuisset: multa irroga-
ta esset maxima. Summi etiam uetustissimiq; poetæ
Homeri testimonio probabat: principatum Delphi
ci templi antiquitus fuisse penes Phocenses. Home-
rum enim dicere.

Homerus.

Phocenses Schedius duxere, & Epistrophus àcer:
Qui Cyparisson, & horrentem Pythona colebant.

Quapropter de iure oraculi, ut à maioribus tra-
dito, contendendū dicebat. Quòd si ad sese belli sum-
ma deferretur: se hoc institutum ad felicem exitum
perducturum. Phocenses igitur metu multæ petiti-
e cum summum constituerunt imperatorem: ipse stu-
diosè, quæ receperat, exequebatur. Primum omni-
um Spartam proficiscebatur: secretò cum Lacedæ-
moniorum rege Archidamo de his rebus communi-
cabat: utrisque in hoc communiter elaborandum es-
se docebat: ut irrita fieret Amphictyonum senten-
tia. Nam Lacedæmonios quoq; iniquo iudicio ab il-
lis oppressos esse. Se igitur Delphos occupaturum:

Templi Del-
phici occupa-
tio.

ac, si ad se dominatū redegisset, decreta Amphictyō-
num antiquaturum. Probat hoc institutum Archi-
damus: uerū palām se modō auxiliaturum recu-
sat: clām in nulla re defuturum, nec pecunia, nec mi-
lite mercenario, pollicetur. Philomelus itaq; cū
ab eo quindecim accepisset talenta, alterum tantum
addit: militem conscribit exterum: ex Phocensibus
mille deligit, quos peltastas nominat. Cum his tem-
plum occupat: Delphos Thracidas, qui nominaban-
tur, resistentes interficit: eorum bona publicat. Cete-
ros metu perculsos confirmat: non malē eis fore.
Quibus rebus mox diuulgatis, Locri confestim Phi-
lomelum aggrediuntur: qui praelio uicti, domum re-
uertuntur. Ea ille uictoria inflatus, decreta Amphi-
ctyonum in columnis scripta excidit: libellos, in qui-
bus nomina condemnatorum erant, perdit: rumos-
rem spargit, se neq; templum spoliare statuisse: neq;
quicquam contra ius fasq; facere. De iure à maiori-
bus tradito se contendere: iniquis Amphictyonum
decretis intercedere: leges ueteres Phocensium sal-
uas esse uelle. Boeoti in concione constituunt reli-
gionis defensionem suscipere: militesq; continuō es-
mittunt. Philomelus muro templum circundat: ex-
ercitum cogit: stipendium dat sesquiple: ex Phocen-
sibus fortissimū quēq; deligit: millia circiter quin-
que militum conficit. Formidolosus admodum erat iam
aduer-

aduersarijs. Deinde in Locridem inuadit: eam depopulatur: castellum quoddam cum frustra oppugnaret: in quadā cum Locris pugna uiginti milites amittit. Quos cum ad sepulturam per caduceatorem peteret: respondebatur, legem esse in Græcia, sacrilegos insepultos abijci. Iterum igitur præliatur: magnæq; diligentia adhibita, aliquot hostilibus potitur cadaueribus: ita suos reddi sibi cogit. Impunè autem passim uagatus: multaq; loca populatus: Delphos milite locupletato redit. Quibus rebus gestis: oraculum audire de belli huius exitu uolens: Pythiam ascendere tripodem, et uaticinari cogit. Hoc loco fortè non absurdum fuerit: ueterem de tripode Delphico historiam recensere. Dicitur oraculum hoc olim à capris inuentum esse. Quæ causa est, quòd Delphi oraculum petitori, maximè utantur capris. Nam cum in illo loco, in quo nunc est ea templi pars, quæ adytum dicitur, hiatus esset: eòdemq; capræ, nòdum condita Delphorum urbe, uenissent: unamquamq; earum, quæ accessisset, in hiatusq; despexisset, miro quodam modo saltasse: diuersamq; à priore uocem emisisse. Pastorem rei admiratione motum, accessisse: eiq; postquam hiatus uidisset, idem, quod capris, accidisse. ut enim hæ imitatæ essent eos, qui numine quodam afflati sunt: ita illum futura prædixisse. Hac re patefacta, complures ex accolis ad eum lo-

Tripus Delphicus.

cum adiisse: eosq; quos rei nouitas propius accedere hortata esset, quodam diuino furore fuisse cōcitatos. Hac de causa locum in admiratione habitum: & estimatum, ipsius terræ esse id oraculum. Itaq; ad tempus eos, qui uaticinari uoluissent, ad hiatum accessisse: aliosq; alijs inter se res futuras aperuisse. Tandem, ubi multi furore in eum hiatum desiliissent, omnesq; euaniissent: uisum incolis, ut ne quis periclitaretur: uatem constituere aliquam fœminam: quæ deinceps petentibus oraculum ederet. Ei quandam machinam extructam esse: in quam ascendens, tutò uaticinaretur. Illam autem habere bases tres: à quibus ei nomen tripodis positum. Ad huius formā pleroseq; qui iam cōficiuntur, æneos tripodes fieri sole re. Vaticinari porrò fertur solitas antiquitus uirgines: cum ob naturæ integritatem: tum ob coniunctionem cum Diana. Maximè enim eas oracula & res arcanas reticere posse. Recentioribus post temporibus quendam Echecraten Thessalum, cum eò uenisset, uatemq; uirginem uidisset, pulchritudine eius captum, abreptam secum affortasse. Delphos ea de causa tulisse legem: ne qua amplius uirgo oraculo præponeretur: sed mulier annos nata amplius quinquaginta: quæ, ut quodammodo ueterem repræsentaret consuetudinem, habitu ornatuq; esset uirginali. Hæc de oraculi huius inuentione. Eo Philomelus potitus:

potitus: mandabat Pythia, ut ritu patrio ex tripode responderet. Cum illa ei declararet patrium morem: minis eam coëgit in tripodem ascendere. Respondit illa ad uoluntatem eius, qui cogebat: ei licere, quicquid liberet, facere. Eo responso ille acquiescens: id in libellis scriptum publicè proposuit: ut perspicuum esset omnibus: ipsi, quod uellet, agendi potestatem à deo factam. Itaque conciones habet: multitudinem ex illo oraculo confirmat: bellum gerere constituit. Accidit ei quoddam in templo Apollinis augurium. Aquila enim supra id uolans: in terram delapsa, columbas, quæ in templo alebantur, aucupabatur: quarum aliquas abripuit ab aris. Respondebant augures, Phocenses et Philomelū rerum apud Delphos potituros: id illo augurio portendi. Quibus rebus ille elatus: Legatos Athenas, Spartam, et Thebas mittit: itemque ad cæteras nobiliores urbes Græciæ. Iis sese purgabat: ideo à se templum occupatum: quòd de eius imperio contenderet: non ut sacras pecunias diriperet. Iure enim uetusto huius dominos et principes esse Phocenses. Se de pecunia, et de pondere numeroque ornamentorum, quicumque posceret, rationes redditurum. Petebat item, si quis Phocensibus inimicus esset, maximè ut is socius fieret: sin minus, quiesceret. Quod cum legati nuntiassent: Athenienses, Lacedæmonij, et alij nonnulli, Philomelo

auxilia promiserunt. At Locri, & quidam alij, bellum pro religione contra Phocenses pararunt.

PRAETOR ATHENIS DIOTIMUS, Coss. Romæ C. Martius Rutilus, Cn. Manilius Capitolinus imperiosus II. annus ab V.C. 398. ante Christum 353.

Philomeli
res gestæ.

Philomelus, providens magnitudinem futuri belli: multos & ex Phocide, & ex alijs locis milites conscribit. Cum pecunia egeret: ab ornamentis sacris abstinuit: ditissimis uerò Delphorum tantum imperavit: quantum satis ad stipendium esset. Exercitu educto, Locros occurrentes ad Phædriadas petras superat. Ea victoria Phocensibus animus accessit, Locris decessit. Qui cū à Boeotis auxiliū petijissent: hi cū propter religionem deorū: tum, quòd sua permultū interesset, Amphictyonū decreta rata haberi: Thessalos, cæterosq; Amphictyones cōtra Phocenses per legatos excitant. Qui ut auxilia decreuerunt: magna dissensio, & turbatio Græciam incescit. Quidam enim pro religione pugnandum arbitrabantur: alij ad Phocensium societatem inclinabant. A templo Apollinis stabant Boeoti, Locri, Thessali, Perrhæbi, Dores, Dolopes, Athamanes, Achei, Phthiotæ, Magnesij, Aenianes, nonnulliq; alij.

alij. Phocensibus studebant Athenienses, Lacedæmonij, alijq; in Peloponneso populi. In primis uerò Lacedæmonij, & quidam alij, cupidè iuuabant his de causis. Leuctrico prælio Thebani uictores, cum Lacedæmonij fracti essent: dicam apud Amphictyones scripserunt Spartanis: quòd Phœbidas Spartanus Cadmeam occupasset: litemq; illis æstimarunt talentis quingentis. Cum autem Lacedæmonij iudicatum ad diem in legibus præstitutum non soluissent: iterum eis Thebani dicam impegerunt: ita ut multa fuerit duplicata. Iam lite mille talentis æstimata: Lacedæmonij propter multæ magnitudinem similiter, ut Phocenses, se iniquo iudicio iudicarunt ab Amphictyonibus circumuentos. Bellum igitur soli mouere metuebant: honestius uerò per Phocensium nomen se rem iudicatam rescindere posse existimabant. Itaq; studiosissimi eorum adiutores erant. Cum iam constaret, Boeotos etiam cum magno exercitu in Phocidem uenturos: Philomelus, sesquialtero stipendio promisso, celeriter maximum numerum flagitiosorum hominum, quos compendium in fraudem nefariam illiciebat, confecit. Bonus enim ad eum se nemo conferebat. Necesse iam erat eum sacris pecunijs manus asferre. Profectus autē in Locridem cum peditatu equitatuq; uirorum amplius decem millium: Locros & Boeotos equestri pugna uincit. Dein

Philomeli
interitus.

de ad sex millia Thessalorum & uicinorum sociorum in Locride ad collem Argolā superat. Superueniunt Boeoti cum tredecim millibus: Phocensibus Achæi Peloponnesiaci mille quingentos milites auxilio mittunt. Vtrique exercitus in uno loco cōsident. Boeoti aliquot ex mercenarijs Phocensiū, quos inter pabulandum ceperant, iaculis conficiunt. Eodem supplicio Philomelus hostes afficiebat, si quos caperet uiuos. Ea res illos lenius agere in posterum docuit. Post hæc, cum castris motis, per loca aspera, arboribusque plena, utrique proficiscerentur: inter se repente concurrunt. Incepta igitur pugna, Boeoti numero superiores, uicerunt: cumque fuga esset per iniqua loca: magnum Phocensium, mercenariorumque militum, numerum interfecerunt. Ibi fortiter dimicans Philomelus, multis uulneribus acceptis, in locum arduum & præruptum compulsus, desperata salute, cruciatumque metuens, inde se præcipitat, atque interit. Huic collega Onomarchus succedens, cum reliquijs discedit: eosque, qui è fuga reuertebantur, colligit. Cum hæc ageretur: Philippus Macedo Methonen cepit, & diruit: Pagas item in potestatem suam redegit. In Sicilia uero Dio insidijs suorum interfectus est.

PRAE

PRAETOR ATHENIS EVDE-

mus, Coss. Romæ M. Fabius Ambustus II.

M. Popilius Lenas II. annus ab V.

C. 399. ante Christum

352.

Bœoti, quod putarent interitu Philomeli: quæ
 leo hominibusq; poenas dedisset: Phocenses finē
 amentiae facturos: domum redeunt. Illi uerò Del-
 phos reuersi: in concione cum socijs de bello delibe-
 rant. Boni pacem: improbi uerò, audaces, auariq;
 bellum suadebant: quorum sententiam Onomarchus
 oratione meditata approbat: non quod publicam
 spectaret utilitatem: sed quia grandi pecunia ipse
 quoq; ab Amphictyonibus damnatus, nondum sol-
 uerat. Merito igitur pacis hostis, acta Philomeli de-
 fendebat. Imperator factus, militem externū cogit:
 supplementum conscribit: omnia ad bellum necessa-
 ria comparat. Spem ei magni incrementi & gloriæ
 fecerat quoddam somnium. Videbatur enim sibi se-
 cundum quietem colossū æneum, quem in templo
 Apollinis Amphictyones dedicarant, suis manibus
 altiore facere, multoq; maiorem. Id uerò non ei
 amplificationem aut nomen magnum præsignifica-
 bat: sed quod mulctam ab Amphictyonibus ob uio-
 latam religionem dictam Phocensibus, grauiorem
 ipse effecturus esset. Ex ære igitur & ferro arma: ex

Onomarchus.

s s

argento

argento & duro monetam conficiebat: quam socijs
 dabat, maximeq; ea principes illorum sibi deuincie-
 bat. Multos item ex aduersarijs aut ad societatem
 perducebat: aut ad pacem agitandam adducebat. Id
 propter hominum auaritiam facile assequebatur.
 Itaq; Thessalis quoq;, qui dignitate ceteros praece-
 debant, persuasit, ut quiescerent. Phocenses sibi ob-
 stantes interficiebat: bona eorum proscribebat. De-
 inde in hostium agrum profectus, Thronium capit:
 Amphissanos, terrore illato, sibi parere cogit: Do-
 ricas ciuitates uastat, agrumq; igne populatur: in
 Boeotia Orchomenum expugnat. Cheroneam ob-
 sidere uolens, à Thebanis uincitur, domumq; redit.
Pammenes. Eodem tempore Thebani Pammenem ducem cum
 quinque millibus Artabazo auxilio mittunt: qui cum
 Persicis satrapis bellum gerebat: in quo eum antea
 Chares adiuuerat. Is Pammenes bis satrapas magnis
 praelijs uincit: quæ res & ipsi, & patriæ gloriosa
 fuit. Mirabile enim uidebatur: Boeotos, qui à Thes-
 salis deserti, bello Phocensi impliciti essent: tamen
 in Asiam auxilia mittere. Dum hæc geruntur: La-
 cedæmonij uincunt Argiuos ad ciuitatem Orneas:
 qua etiam expugnata, Spartam redeunt. Athenien-
 sium dux Chares in Hellepontum nauigans, Sestum
 oppidum capit, iuniores interficit, ceteris seruitu-
 tem iniungit. Cùm Cersobleptes Cotys filius, tum ob
 Philip-

Philippi odium, tum ob Atheniensium amicitiam, eis Cherrhonesi ciuitates tradidisset, præter Cardiam: populus colonos in illas misit. Methonen, quod ea ciuitas hostibus receptaculum esset, Philippus oppugnat: ac post aliquam obsidionis moram illa potitur. Ciuibus potestatem discedendi cum singulis uestimentis dedit: ipsam ciuitatem destruxit: agrum diuisit Macedonibus. In huius obsidione alterum oculorum sagitta percussum amisit. Postea Thessalorum accersitu in eorum agrum copias ducit: & contra Lycophronem Pheræorum tyrannum iuuat. Huic septem millia auxilio ab Onomarcho, duce Phayllo fratre, mittuntur: quos omnes Philippus victos in Thessalia fugat. Celeriter omnibus copiis Onomarchus, spe totius Thessaliæ occupandæ, Lycophroni subsidio uenit: Philippum duobus præliis fundit: magnum numerum Macedonum concidit. Rex in maximo periculo à multis suorum desertus: uix oratione reliquis retentis, in Macedoniam redit. Deinde Onomarchus in Boeotiam accedit, Boeotos superat, Coroneam capit. Redit Philippus in Thessaliam aduersus Lycophronem. Qui per se infirmus, auxilium Phocensium accersit: pollicens se eis in subiicienda Thessalia fore adiutorem. Venit itaque Onomarchus cum uiginti millibus peditum, & equitibus quingentis. Philippus, ad communem belli societatem.

Methone.

Philippus in Thessalia.

tem.

**Onomarchi
interitus.**

tem Thessalis adductis: peditatum conducit amplius
uiginti millium, trium millium equitatu. Acre com=
mittitur praelium: in quo Thessalorum equitum nu=
mero & uirtute Philippus uictor existit. Victi ad
mare fugiebant. Casu enim praeternauigabat Chares
Atheniensium dux. Magna Phocensium caedes. Qui
fugiebant, armis abiectis, ad triremes adnatabant:
in quibus & Onomarchus. Intersectorum Phocen=
sium numerus fuit amplius sex millium: inter quos
ipse etiam dux: capta non minus tria millia. Rex On=
omarchum suspendit: ceteros, ut sacrilegos, in ma=
ri suffocauit. Succedit in locum interfecti ducis fra=
ter Phayllus: qui damnum acceptum sarcit, mercena=
rios conscribit, stipendium duplicat, auxilia a socijs
accersit, arma fabricat, numisma aureum & argen=
teu cudit. Eodem hoc anno moritur Cariae princeps
Mausolus, uigesimo quarto anno administrationis
suae: cui succedit soror, eademq; uxor, Artemisia,
quae biennium ei prouinciae praest.

OLYMPIAS 107. PRAETOR
Athenis Aristodemus, Coss. Romae C. Sulpitius Pe=
ticius III. M. Valerius Publicola, annus
ab V. C. 400. ante
Christu 351.

Phayllus.

Phayllus igitur Phocensium fortunam affl. etiam
erigit:

erigit: pecuniasq; dilargiens, non solum magnum exercitum conficit: sed potentissimarum etiam urbium societatem sibi conciliat. Lacedæmonij ei mille milites mitiūt, Achæi duo millia: Athenienses quinque millia peditū, equites quadringentos, duce Nauficle. Pheræorum tyranni Lycophron et Pitholaus, morte Onomarchi societate destituti, Pheras Philippo tradūt: ipsi, pactione facta, dimissi, mercenarios suos conducunt numero bis mille: cum quibus se ad Phaylli ductum applicāt. Nec pauca etiam oppida, ob stipendij magnitudinem, cum Phocensibus merebantur. Phayllus, copijs in Boeotiam ductis, ter vincitur: semel ad Orchomenum, iterum ad flumen Cephisum, tertio ad Coroneam. Philippus, Thessaliæ rebus compositis, Thermopylas contra Phocenses progreditur. Quarū aditu ab Atheniensibus occupato: in regnum suum redit, clarus rebus gestis, et pietate aduersus deos. Phayllus in Locros Epicnemidios profectus: cæteris oppidis omnibus potitus: cū Arycam etiam nocturna proditione cepisset: inde rursus eiectus est, amissis suorum multis. Cū castra circum Abas posuisset: Boeoti nocturno impetu non paucos interfecerūt. Inde in Phocensem agrum inuadentes: magna eius parte uastata, prædas egerunt. Postea ciuitati Arycæ obsessæ suppetias ueniunt. Verū eos Phayllus fugans, illā uicā capit, dirigit,

Mors Phaylli

Phalæcus.

Bellum Peloponnesiacum.

pit, ac destruit. Nō multò pōst in phthīsin incidēs,
diuturno morbo miserè, sceleribusq; suis dignè, con-
fectus interit. Relinquit pro se ducem Phalæcum, fi-
lium Onomarchi, adulta iam ætate puerum: cui tu-
torem Mnaseam quendam suum amicum præficit.
Is quadam nocte improuiso cum ducentis militibus
à Boeotis opprimitur. Nec multò pōst equestri pu-
gna Phalæcus ad Chæroneam uictus, non paucos de
suis amittit. Circiter hoc tempus etiam in Pelopon-
neso ortæ perturbationes. Lacedæmonijs cum Me-
galopolitanis controuersia erant: ideo duce Archi-
damo eorum ditionem uastabant. Megalopolitanī
iniurijs irritati, cū soli hostem ulcisci non possent,
à socijs auxilium petiuerunt. Confestim eis ab Ar-
giuis, Sicyonijs, & Messenijs succurritur. Thebanī
quatuor millia peditum, quingentos equites mise-
runt, duce Cephisone. Eductis itaq; copijs, ad fon-
tem Alpei fluminis castra fecerunt. Lacedæmonios
tribus millibus peditum Phocenses: centum quin-
quaginta equitibus Lycophron & Pitholaus, qui
Pheris eiectiones fuerant, iuuerunt: Conflatis igitur co-
pijs non paruis, circa Mantineam confederunt. In-
de ad Orneas ciuitatem Argiuorum, quæ cum Me-
galopolitanis societate cōiuncta erat, castris motis:
ante hostium accessum eam expugnarunt. Argiuo-
rum, item plures ducentis interfecerunt. Veniunt
Thebanī

Thebani cum copijs duplo maioribus, sed minus benè instructis: cumq; ancipiti praelio diu & acriter certatum esset: Argiui cum socijs in sua sese oppida retulerunt. Lacedæmonij, postquam Elissuntem Arcadiæ ciuitatem uicēpissent & diripuissent, Spartam reuersi sunt. Paulò post Thebani auxilio sociorum circa Telphusam magnū hostium numerū concidunt: Anaxander dux in potestatem eorum uiuus cum uiris amplius sexaginta peruenit. Breui tempore post alijs duabus pugnis multos hostes interficiūt. Ad extremum, magno praelio cū uicissent Lacedæmonij: amborum exercitus in suas ciuitates se recipiunt. Factis deinceps inducijs inter Lacedæmonios et Megalopolitanos: Thebani redeūt in Boeotiā. Quibus in locis commoratus Phalæcus, Charoneam capit: ex eaq; rursus à Thebanis eiicitur. Boeoti deinde magno exercitu Phocidem maxima ex parte depopulati, nonnullis oppidis captis, cum præda domum reuertuntur.

PRAETOR ATHENIS THESSALUS,
Coss. Romæ M. Fabius Ambustus III. T.
Quintius Capitolinus, annus ab V.C.
401. ante Christum.

350.

Thebanis bello Phocensi defatigatis, pecuniâq;
destitutis,

destitutis, Rex persarum Artaxerxes, à quo pecuni-
 am petierant, trecenta dat talenta. Inter Boeotos
 & Phocenses aliquot excursiones & uelitares pug-
 nae: paucae uero res memoria dignae in hoc anno.

Artaxerxes.

Defecerat ab Artaxerxe Aegyptus, Phoenicia, Cyp-
 rus. Phoeniciae urbs maxima est, et summae ampli-
 tudinis, Tripolis, diuisa in ciuitates tres: quarum
 una Aradiorum est, alia Tyriorum, Sidoniorum
 tertia: singulae inter se spatium unius stadij distant.
 Cum autem Satrapae regijq; duces, qui Sidone com-
 morabantur, superbe & iniuste agerent: Sidonij
 una cum caeteris Phoenicibus se cum Nectanebo re-
 ge Aegypti coniunxerunt. Hic eis Mentorem Rhos-
 dium cum quatuor millibus Graecorum subsidio mit-
 tit. Quorum auxilio, et ciuium suorum ope, Tennes
 Rex Sidoniorum Regios praefectos bellum inferen-
 tes uincit, & Phoenicia expellit. Cypri urbes erant
 nouem: quibus singulis aliquot parebant oppida.
 Harum unaquaeq; regulum suum habebat, qui Pers-
 sis seruebat: ij omnes defecerunt. Gariueus itaq; nu-
 per Cariae praefectus, copias iussu Artaxerxis misit
 pedestres & nauales: quarum duces erant Phocio
 Atheniensis, & Euagoras, qui olim in illa insula re-
 gnũ obtinuerat. Hi amplissimã inter ceteras urbem
 Salaminem obsident. Artaxerxes copias in Phoeni-
 ciam maximas ducit: Mentori, qui se ei Sidonem tra-
 diturum,

Fortè Idrieus.

diturum, & Aegyptum recuperaturum promittebat, ignoscit: Græcos auxilia in Aegyptū postulat. Athenienses & Lacedæmonij amicitiam se seruaturus pollicentur: cæterum ad hanc rem adiutores fore negant. Thebani cum Lacrate, Argiui cum Nicostrato, auxilia mittunt. Idem faciebant Græci, qui Asiæ oram maritimam incolebant. Verum ante horum aduentum Rex Sidonem proditione Tennæ, qui re cum Mentore intus remanente cōmunicata, urbe ad regē specie pacificatoris egressus fuit, recipit: uiros nobilissimos, dolose à Tenne eductos, sibiq; traditos, ut autores defectionis supplicio afficit: urbe potitus, ipsum etiam proditorem Tennen interficit. Ciues in domos suas sese cum uxoribus et liberis includentes, eas incenderunt: hominum conflagrarunt millia amplius quadraginta: cæteræ ciuitates timore perterritæ, ultrò in deditionem uenerunt. Hoc tempore moritur Artemisia in Caria: cui frater succedit Idrieus, regnans annos septem.

PRAETOR ATHENIS APOLL
lodus, Coss. Romæ C. Sulpitius Peticus IIII.

M. Valerius Publicola II. annus ab

V. C. 402. ante Chri-

stum 349.

Cypri ciuitates omnes sese Persis dedunt: Salaminem,

minem, quam Protagoras defendebat, recuperare
 Euagoras, ut patrium regnum, per Artaxerxen co-
 natur. Post in inuidiam apud regem, qui Protagoræ
 causam uolebat, uocatus: reditu in regnum despera-
 to: cum sese de criminibus purgasset: prouinciæ in
 Asia præfectus est maiori. In qua cum malè se gessis-
 set: in Cyprum redijt: ubi cōprehensus, pœnas luit:
 Protagoras, dicto Persarum audiens, regnum Sala-
 minium obtinuit. Artaxerxes, recepta Sidone, in
 Aegyptum proficiscitur. Occurrit ei Nectanebos
 ipse. Is, cum antea rem præclarè gessisset per fortissi-
 mos & prudentissimos duces Diophantum Atheni-
 ensem, & Lamium Spartanum: tunc exercitus im-
 perator ipse, imperitia sua, & arrogantia propter
 uictorias antè partas, omnia subuertit. Artaxerxes
 enim uirtute Græcorum ducum, Nicostrati, Lacra-
 tæ, Mentoris, primùm nobiliores urbes, deinde to-
 tam Aegyptum recipit: Nectanebos in Aethiopi-
 am profugit: Rex magnis rebus gestis, cum maxima
 præda, postquam Pherendaten Aegypti satrapam
 constituisset, in regnum suum redit:

Græcos præmijs affectos
 domum dimittit.

tit.

PRAE-

PRAETOR ATHENIS CAL-

timachus, Coss. Romæ P. Valerius Publicola,

C. Martius Rutilius II. annus ab

V. C. 403. ante Chri-

stum 348.

Hoc anno Artaxerxes maximis honoribus Mentorem afficit: eiusq; rogatu Artabazo et Memnoni, qui inimici Persico nomini fuerant, et ex Asia ad Philippum confugerant, ignoscit: Mentor illi in regno augendo egregiè nauat operam. In Europa Philippus macedo contra Chalcidica oppida uenit: Giram castellum expugnatum diruit: nonnulla alia oppida in potestatem redigit. In Thes-
saliam profectus, Pitholaũ principẽ Pheris eiicit.

OLYMPIAS 108. PRAETOR

Athenis Theophilus, Coss. Romæ C. Sulpitius Pẽ-

ticus V. T. Quintius Pœnus, annus

ab V. C. 404. ante Chri-

stum 347.

Philippus maturans ciuitates Helleponti sibi subiicere: Micybernam & Toronam proditione absque periculo occupat. Inde contra maximam in illis locis urbem Olynthum cum magno exercitu uenit: Olynthios duobus prælijs uictos in urbẽ com-
pellit, eamq; obsidet. Continuis autem oppugnationi-

Olynthia
capta:

t 2 nibus

nibusurgens, multos ex suis amittit. Ad extremum principibus pecunia corruptis, Euthycrate & Læsthenes: horum scelere Olynthum capit: eam diripit: homines subire servitutem cogit: sectionem eius urbis uendit. Hoc modo magna pecuniæ ui cumulatus: terrorem reliquis, quæ aduersabantur, ciuitatibus inferebat. Præmia fortissimo cuiq; militum propter uirtutem dans: ijsq; qui in quaq; ciuitate plurimum poterant, magnas largitiones faciens: multos, quæ patriam proderent, habuit. Fatebatur etiam ipse, auro se plus, quàm armis, regnum amplificasse. Athenienses, quibus suspecta eius potentia erat: singulis, qui ab illo oppugnabantur, subsidio uenire: per legatos ad libertatem defendendam, proditoresq; plectendos, hortari: auxilium omnibus polliceri. Nec ipsi inimicos se Philippo esse obscure ferebant. Maximè uerò eos ad Græciam tuendam excitabat eloquentissimus ac prudentissimus illorum temporum orator Demosthenes. Nec tamen respublica luxuriam proditoris in ciuibus suis ulla ratione coercere potuit: tanta tunc in Græcia ubertas erat hominum perditorum. Itaq; Philippum aiunt, cum munitissimum quoddam castellum oppugnaret: ac quidam ex incolis ei diceret, ui capi non posse: interrogasse, an ne quidem aurum trans murū in illud posset ascendere. Res enim ipsa eum docuerat: quæ armis

Demosthenes.

**Auri sacra
fames.**

mis non possent, ea facile auro debellari. Passim igitur per ciuitates largitionibus proditores compara-
 bat: quos appellabat hospites & amicos. Post Olyn-
 thi expugnationem Olympia dijs ob uictoriam ade-
 ptam celebrans: & sacrificia, ludosq; magnificos fa-
 ciens: multos, qui aderant, hospites ad epulas inuita-
 uit. Ibi multa comiter dicens, multos poculis inui-
 tans, non paucis munera dans, omnibus magna pro-
 mittens, multos amicitiae suae cupidos effecit. Cum
 in cōuiuio Satyrum histrionem uideret subtristem:
 quærebat, cur ille solus nihil peteret ab regia libera-
 litate. Peterem equidem, inquit ille, munus: nisi me-
 tuerem, ne frustra peterem. Rex hilari uultu, quic-
 quid peteret, se facturum cōfirmavit. Duæ sunt, in-
 quit Satyrus, in captiuis puellæ uirgines, filiæ cu- Satyrus
 iusdam mei hospitis, nubiles ambæ: has mihi conce-
 de. Non eas quæstui habebō: dotem dabo, & utranq;
 nuptum collocabo: ne quid ista ætate indignum eis
 accidat. Rex, probata illius petitiōe, libenter eas de-
 dit. Aliam item multam sementem munerum & be-
 neficiorum faciens: multis partibus uberiores de-
 metendo fructum percepit. Multi enim spe remune-
 rationis in fraudem illecti: certatim et
 sese, & patrias in manus
 Philippo trade-
 bant.

PRAETOR ATHENIS THEMI
stocles, Coss. Romæ M. Popilius Lenas III. L. Cor
nelius Scipio Aruina, annus ab V. C.

405. ante Christum

346.

Boeoti magnam partem Phocidis populantur:
Et ad Hyampolin in quadam uelitatione circi-
ter septuaginta ex hostibus interficiunt: ipsorum po-
stea complures circa Coroneam à Phocensibus cæ-
duntur. Cum autem hi multa oppida in Boeotia te-
nerent: Boeoti in Phocidem profecti, frumentum cor-
rumpunt: Et in redeundo uincuntur. Eo tempore
Phalæcus accusatus, quod multum de sacra pecunia
interuertisset, imperium deponere cogitur: cuius in-
locum substituti Dinocrates, Callias, Et Sophanes.
His ducibus inquisitio de sacris pecunijs instituta est.
Ibi Philo, cum rationes reddere non posset: Et ipse
supplicio sacrilegorum affectus est: Et cæteri, quo-
rum ille scelera patefecerat in quæstionibus. Omnis
tamen antè, quæ ex sacrilegio reliqua erat, pecunia
reddita. Philomelus pecunia sacra abstinerat: de ea
frater eius Onomarchus permultum consumpsit:
Phayllus, Onomarchi frater, non pauca uasa, à Croe-
so Lydio alijsq; deo dicata, in stipendium militum
conflauit. Summa omnis auri Et ornamentorum
cōcisorum fuit amplius decem millium talentorum.

Sacrilegium in
Delphicum.

Ad

Ad hæc quoque Phalæci duces sub templo circa fons
cū & tripodē fodere cœperāt: quòd quidam dixisset,
ibi grande esse auri argentiq; pondus: idq; uetustissi-
mi et clarissimi poëtæ Homeri testimonio probasset.
Nec bona, quanta tegit uel uatis Apollinis incus
Limen marmoreum, Pythûs in sede petrosa.

Cum autem milites circum tripodem foderent:
magnis terræmotibus ab incepto deterriti fuerant.
Huius impietatis dux Philo mox deo poenas persol-
uit, ut demonstratum est. Sacrilegium porrò totum
Phocensibus assignatum: quorū tamen partes etiam
Athenienses secuti: quippe quibus fatale fuerit per
id tempus deos uiolare. Nam paulò superiore me-
moria Iphicrates: qui classe circa Corcyram uersa-
batur: signa aurea & eburnea, à Dionysio Syracu-
sarum rege Delphos et Olympiā missa, intercepit:
atq; per nuntium ex populo quæsiuit: quid his faci-
endum esset. Qui respondit, non religionem spe-
ctandam, sed comneatum exercitui prouidendum
esse. Iphicrates uoci patriæ paruit: Dionysius lita-
ras Athenas misit.

Athenienses
sacrilegi.

Dionysius senatui populoq; Atheniensi.

Salutem adscribere non cōuenit: quandoquidem
deos & in mari & in terra spoliatis: signaq; à no-
bis missa, ut dijs dedicarentur, erepta concidistis: &
impij extitistis in summos deos, Apollinem Delphi-

t 4 cum,

**Pœna sacri-
legij.**

cum, & Iouem Olympium. Hæc faciebant Athe-
nienſes: qui tamen Apollinem pro patrio deo, & ge-
neris ſui principe, uendicabant. Lacedæmonij uerò,
qui præclariffimam illam reipub. formam ex Del-
phico oraculo conſecuti fuerant: & de maximis re-
bus identidem Apollinem conſulebant: auſi fuerunt
Phocenſium ſocietate eiufmodi ſcelus in ſeſe admit-
tere. Cæterum Phocenſes ex tribus ciuitatibus, quas
in Boeotia tenebant, Orchomeno, Coronea, Corſijs,
Boeotis bellum faciebant: agrum rapinis & incen-
dijs uaftabant: in plerifq; conflictibus uictores e-
rant. Humiles igitur Boeoti redacti, multis homini-
bus amiſſis, pecunia deſtituti: Philippi opem per le-
gatos implorarunt. Qui ſpiritus eorum Leuctrica
uictoria ſumptos coangulari lætatus: multos mili-
tes eis auxilio mittit: in eam rem unicè dans operã:
ut omnia pietatis & religionis cauſa facere uideretur.
Cum autem Phocenſes ad Abas, ubi fanum eſt
Apollini conſecratum, caſtellum facerent: à Boeotis
ſuperuenientibus diſſipati cæteri ſunt: quingenti ue-
rò circiter, qui in id fanum conſugerant: circa quod
multum ſtupæ erat: quæ diuinitus igne, qui in fugi-
entium tabernaculis relictus erat, exarſit: omnes
unà cum ipſo fano, ut ſacrilegos oportebat,
uiui combuſti fuerunt.

P R A E.

PRAETOR ATHENIS ARCHI

as, Coss. Romæ L. Furius Camillus, Ap. Clau-
dius Crassus, annus ab V. C. 406.

ante Christum. 345.

Cum belli diuturnitate utriq; debilitati, auxi-
lium peterent: Phocensibus rex Spartanorum
Archidamus cum mille armatis subuenit: Boeotos
Philippus, cum Thessalis in Locridem ueniens, uali-
do exercitu iuuat. Phalæcus, qui Nicææ cum merce-
narijs militibus commorabatur: diffusus rebus suis,
de compositione ad regem legatos misit. Ea ita con-
stituta, ut, quocunque uellet, abiret: cum merce-
narijs, qui numero erant octo millium, in Pelopon-
nesum discedit. Phocenses, omni spe depulsi, Philip-
po sese tradunt. Ita præter spem sine prælio finis
bello Phocensi factus est. Rex de Boeotorum &
Thessalorum sententia concilium Amphictyoni-
cum conuocat: cui totius causæ cognitionem permit-
tit. Ibi decretum est, ornari Philippum & posteros
eius Amphictyonica dignitate: & duo suffragia,
quæ Phocensium fuerant, habere. Trium in Pho-
cide urbium mœnia diruenda esse: excludendos
oraculo Amphictyonicoque concilio Phocenses.
Non licere eis equos aut arma parare: priusquam
omnem sacram pecuniam restituisent. Eos, qui ex
Phocensibus, cæterisq; sacrilegis profugissent, pro-
scribi.

Finis belli
sacri.

Pœnæ sacri-
legorum.

scribi: & omni ex loco abripi & accirilicere. Omnes ciuitates Phocidis, moenibus dirutis, in uicos redigendas: in quibus essent quinquagena non amplius domus. Phocenses agrum colere: & quotannis deo sexaginta talenta pendere: usq; eò, dum pecuniam in tabulas sacrilegij relatam exoluissent. Philippum, Boeotos, Thessalos, quòd Corinthij eodem secum Phocensibus scelere contaminassent, Pythijs ludis præesse faciendis. Arma Phocensium, & conductitiorum militum, à Philippo & Amphictyonibus cõcidenda saxis, fragmenta comburenda, equos uendendos esse. Præterea de curatione oraculi, item de religione ac pace Græciæ, consentanea superioribus ab Amphictyonibus fuerunt decreta. Quibus rebus ita gestis, Philippus domum redijt: non tantum laude pietatis et uirtutis imperatoriæ parta: sed magnis etiam ad futura incrementa fundamentis iactis. Imperator enim à Græcis deligi: & in Persas bellum mouere cupiebat. Sed operæ precium est uidere: quæ poenæ diuinitus secutæ sint, non modò duces sacrilegij: sed etiam eos, qui tantum id scelus attigerunt. Philomelus, qui princeps oraculum occuparat: coactus est sese de loco præcelso deijcere. Huius successor Onomarchus, in Thessalia in crucem sublatus fuit. Phayllus, qui maximam donorum partem absumpserat, diuturna lue contabuit. His Phalecia

lacus diutius uixit: ut ex grauioribus ærumnis notior fieret eius impietas omnibus mortalibus. Primum enim aliquandiu cum sacrilegorum reliquijs in Peloponneso cōmoratus: cū in Siciliam & Italiam, ubi Lucani & Tarentini bello inter se contendeant, stipendijs faciendi causa nauigaret: propterea quod se accitum fuisse diceret: milites, cognito mendacio, eum retrō redire coëgerūt. Inde in Cretam à Cnossijs accersitus: improviso impetu oppidum Lyctum occupat. Lacedæmonij, cū auxilium ab eis Tarentini petissent: pedestrem & naualem exercitum, Archidamo duce, mittunt. Is, priusquam in Italiam traiceret, rogatu Lyctiorum in Cretam profectus: patriam illis, uicto Phalæco, restituit. Copijs inde in Italiam transportatis: cum Tarentinis aduersus Lucanos fortissimè pugnans, interficitur: uir cæteroquin omni laude ornatissimus: una in re malè audiens: qui iuuisset Phocenses: occupationisq; templi autor magna ex parte extitisset. Mortuus est anno regni sui tertio & uigesimo: succedente filio Agide. Mercenarij eius milites, sacrilegij participes, sagittis à Lucanis confecti fuerunt. Phalæcus Lysito eiectus, Calydoniam oppugnare aggrediebatur. Cū autem machinas ad oppidum ageret: eæ de cælo percussæ deflagrarunt: simul etiam multi milites, qui ignem restinguere uolebant, unà cum duce Phalæco,

Phalæco, fuere combusti. Quanquam sunt, qui à mⁱlite quodam, quem offenderat, occisum dicant. Reliqui ab exulibus Eleis in Peloponnesum reducti, ciuitatem Elidem oppugnabant. Verum oppidani ope Arcadum magnum eorum numerum interfecerunt: ceteri, qui numero ad quatuor millia erant, uiui in hostium potestatem peruenerunt: atque in præda fuerunt diuisi. Arcades igitur eos, qui sibi obuenerant, omnes uoci præconis subiecerunt: Elei suos ob Delphicum scelus necauerunt. Vrbes item clarissimæ in Græcia ab Antipatro posterius deuictæ, imperium iuxtà ac libertatem amiserunt. Neq; uerò mulieres primariæ Phocensium, quæ sacrilegio se inquinauerant, id impune tulerunt. Quæ enim Helenes monile gestarat: ea pudicitiam in propatulo habere coepit. Quæ Eriphyles, uiua in domo sua combusta est: cum quidem eam filius eius maximus natus per furorem incendisset. Ita qui religionis nullam rationem duxerant: in diuinis pœnis optimo iure hæserunt.

PRAETOR ATHENIS EVBV=

lus, Coss. Romæ M. Valerius Publicola Coruinus,
M. Popilius Lenas IIII. annus ab
V.C. 407. ante Chri
stū 344.

Hoc anno à Corinthijs auxilio missus Syracusanis,

nis, qui à compluribus tyrannis uexabantur, Timoleo: inuitis Carthaginiensibus, qui multa in Sicilia possidebāt, itemq; Hiceta, & Dionysio minore: urbem Syracusas in libertatem restituere conatur.

Timoleo.

OLYMPIAS 109. PRAETOR Athenis Lyciscus, Coss. Romæ T. Manlius Torquatus, C. Plautius Venox, annus ab V.

C. 408. ante Christum 343.

Timoleo, pulsis Carthaginiensibus & Hiceta, Syracusana urbe potitur. Philippus, depopulatus Illyriam, multis oppidis subactis, cum magna præda reuertitur in Macedoniam. Deinde Thessaliæ ciuitates, tyrannorum exactiōe, magno sibi beneficio deuincit. Quarum iudicium uicini Græci secuti: ipsi quoq; se ad Philippi societatem contulerūt.

PRAETOR ATHENIS PYTHODORUS, Coss. Romæ M. Valerius Coruinus II. C. Petilius Balbus II. annus ab V. C.

409. ante Christum.

342.

Syrcusæ libertatem recuperant beneficio Timoleontis. Dionysius, regno relicto, Corinthum se confert: reliquamq; uitam priuatus ibi degit. Philip
pus

pus Macedo in Thraciam proficiscitur. Huius enim rex Cersobleptes ciuitates ad Hellepontum Thraciae confines sub ditionem suam subiungebat. Compluribus itaq; praelijs secundis factis: Barbaros decimas pendere cogit: oppidaq; locis opportunis contra eos constituit. Ita Graecae ciuitates in Thracia metu solutae ac liberae, libentissime Philippo se coniungebant.

PRAETOR ATHENIS SOSIGENES, Coss. Romae M. Fabius Dorsuo, Serui. Sulpitius Camerinus, annus ab V.C. 410.
ante Christum.

341.

HOC anno Molossorum rex moritur Arymbas: cum decem annos regnasset: filiumq; Aeacidem patrem Pyrrhi reliquisset. Eius in locum Alexander Olympiadis frater succedit ope Philippi Macedonis. In Sicilia Timoleo rem bene gerit. A Carthaginensibus copiae magnae parantur.

PRAETOR ATHENIS NICOMACHUS, Coss. Romae C. Martius Rutilius III. T. Manlius Torquatus II. annus ab V.C.
411. ante Christum 340.

Phocio Atheniensis Clitarchum, tyrannum a Philippo

Philippo Eretriae constitutum, deuincit. Perinthum urbem, Atheniensium studiosam, sibi aduersantem, grauissimè Philippus oppugnat: cui animos è quoq; Perinthij, præsertim militibus scutatis & telis à Byzantijs adiuti, resistunt. Ille exercitu triginta millium uirorum, quotidie dies ac noctes, omni telorum & machinarum genere, eos urget. Nec propius quicquam factum: quàm ut urbs caperetur. Sed Persarum rex, qui Philippi potentiam uerebatur: militem, pecuniã, arma, rem frumentariam, summisit: quod item à Byzantijs factum est. Cum itaq; ea parte, qua murus ariete deiectus erat, hostis irrumperet: manus acerrimè comminus conferebantur. Hostes spes prædandæ opulentissimæ urbis, & præmiorum à Philippo consequendorum: oppidanos supplicia, cruciatusq; imminentes urbe capta, ad fortiter dimicandum accendebant. Sed his multum ad salutem situs urbis adferebat. Perinthus enim ad mare est: in quodam edito Cherrhonesi loco, proiecto per unius stadij spatium. Domos habet crebras, coarctatas, atq; celsas: quarum aliæ subinde alijs propter cliui ascensum superiores sunt. Quo fit, ut totius formam urbis theatro similem præbeant. Moenibus itaque occupatis, damni nihil erat. Nam plateis uicisque inædificatis & obstructis: infimo ædium ordine pro fortissimo muro utebantur. Igitur Philippus, qui & hoc

Perinthus &
Byzantium
obsessa.

hoc uidebat: et ex Byzantiorum urbe facile omnia, quæ ad bellum usui essent, supportari non ignorabat: copias bipartito diuisit, atq; partem unam cum fortissimis ducibus in obsidione reliquit: cum altera confestim festinauit ipse Byzantium: uehementerq; eam urbem oppugnauit. Byzantiorum res, qui omnes facultates suas ad iuuandos Perinthios contulerant, admodum erat in angusto.

OLYMPIAS 110. PRAETOR Athenis Theophrastus, Coss. Romæ M. Valerius Coruinus III. A. Cornelius Cossus, annus ab V. C. 412. ante Christum 339.

TImoleo Carthaginensium exercitum, qui in Siciliam transmiserat, memorabili prælio superat: maximumq; illi genti terrorem iniicit. Athenienses, quod Philippum Byzantium obsidentem, pacem uiolasse, et hostem iudicarent: confestim copias nauales Byzantijs auxilio miserunt. Quod item Chij fecerunt, Rhodij, et quidam alij Græci. Quo metu Philippus exterritus: et urbium obsidione absistit: et cum Græcis pacem facit.

PRAE

PRAETOR ATHENIS LYSI-
machides, Coss. Romæ Q. Servilius Hala III. C.
Martius Rutilius IIII. annus ab V.

C. 413. ante Chri-
stum. 338.

T Imoleo Carthaginensibus, qui Græcas ciuita-
tes omnes restituebāt, pacem petentibus, eam
cōcedit: passim eijcit improbos magistratus: ex Græ-
cia multos colonos in Siciliam accersit: summum o-
tium felicitatemq; insulæ affert.

PRAETOR ATHENIS CHAE-
rondas, Coss. Romæ L. Aemilius Mamercus, C.
Plautius Venox II. annus ab V. C.

414. ante Christum
337.

Philippus, qui plerosq; Græcos sibi concilia-
rat: omnino studebat, metu Atheniensibus inie-
cto, imperatorem se certum constituere Græciæ. Su-
bitò igitur Elatea occupata: exercituq; ibi coacto: **Elatea**
bellum Atheniensibus inferre cogitabat: quos impa-
ratos ob pacem facile à se opprimi posse sperabat.
Nuntiata noctu Elateæ occupatione: & quòd ex-
templo in Atticā Philippus uenturus esset: trepida-
tio perturbatioq; populum magna incescit. Postri-
die prima luce statim omnes in theatrum conueni-

re:

re: cumq; à ducibus index productus, rem exposuisset: silentium & metus per totum theatrum fuit: neque ex oratoribus quisquam, quamuis sæpe à præcone ad dicendum uocatus, de communi salute uerba facere audebat. Surrexit Demosthenes: bonum animum habere iussit: legatos Thebas censuit mittendos: qui Boeotos communiter suscipere libertatis defensionem hortarentur. Nam quia Rex biduo in Attica fore putabatur: ob temporis exiguitatem, ad cæteros socios legati non potuerunt mitti. Ac perspicuum erat fore, ut Philippus, Boeotorum amicus et socius, transiens, eos ad bellum contra Athenienses sibi socios ascisceret. Probata fuit Demosthenis sententia: decretum ab eo de legatione scriptum: ipse, ut eloquentissimus, missus: qui, celeriter re ex sententia confecta, Athenas rediit. Populus, duplicatis Boeotorum accessione suis uiribus: Chæretem et Lysiclem cum exercitu in Boeotiā mittit. Qui cum maturè Chæroneam uenissent: incitamentorum industriam Boeoti admirati: ipsi quoq; ad celeritatem sibi nihil reliqui fecerunt. Copijs itaq; coniunctis, hostem expectabant. Philippus ad commune Boeotorum legatos misit: cuius legationis princeps erat Pytho. Is cæteroque eloquentiæ laude clarus: & apud Boeotos, cum de societate eorum consilianda uerba fierent, cum Demosthene compositus: cæteros

ceteros omnes dicendo superauit, uno hoc fuit infe-
rior. Quin ipse Demosthenes, ut re magna gesta,
glorietur his uerbis. Ibi ego Pythoni, cum audacius
exultaret, et fluminis instar in nos efferuesceret, non
cessi. Hac spe Philippus lapsus: nihilo secius cum utris-
que collatis signis decernere constituit. Itaque auxiliari-
bus copiis expectatis: in Boeotiam pedites plus tri-
cies mille, duo millia equitum duxit. Exercitus uterque
fortis, et spei bonae plenus: sed numero militum, et
scientia rei militaris rex, ut pote qui variis casibus
esset exercitus, praecebat. Atheniensium duces for-
tissimi decesserant: Iphicrates, Chabrias, Timotheus.
Qui superstes his uiuebat Chares: non maiorem in
re militari usum habebat, quam quiuis homunculus
e multis. Cum lucefceret: acies utrinque instructae fue-
runt. Rex filium Alexandrum adulta etate puerum
in uno cornu cum clarissimo quoque duce constituit:
ipse cum delecta manu in altera parte sese tenuit: sin-
gula, quae tali tempore opus essent, conuenienter ad-
ministravit. Graecorum acies generatim constitit: in
qua unam partem Athenienses, Boeoti alteram te-
nuerunt. Commisso praelio, primo aliquandiu du-
bia victoria decertatum est. Deinde Alexander, ut
uirtutis suae specimen patri daret: cum multis fortia-
bus uiris princeps exercitum hostium perfregit: ma-
gnum numerum interfecit: ceteros in eo cornu in fu-

Orat. τοῦ
σιφώνος.

Prælium ad
Cheroneam.

gam coniecit. Postremò rex, ne de uictoria filio concederet: agmen, quod sibi obuenerat, in fugam dedit. Ceciderunt Athenienses amplius mille: in potestatem hostium non minus bis mille peruenerunt. Eodem modo ex Boeotis multi cæsi, nec pauci capti fuerunt. Hac uictoria parta, rex Trophæũ statuit: corpora intersectorum ad sepulturam dedit: dijs fecit sacrificia: præmijs eos affecit, quorum opera egregia extiterat. Sunt, qui dicant, postquam benè potus esset: cum amicis per captiuorum gregem more commessantium ingressum: petulantibus uerbis eorum miserijs illusisse. Ibi Demadem, qui in eo numero erat, dixisse liberè. An non te, rex, pudet: cum fortuna tibi personã attribuerit Agamemnonis: rē Therapite dignam facere? Eo dicto Regem percussum, ita mentem mutasse: utserta abiecerit: cætera commestationis insignia deposuerit: hunc uirum admiratus fuerit: ad sese receperit: nec ipsum solũ, sed omnes etiam captiuos, attica eius suauitate permulsus, gratis manumiserit. Misisse item legatos Athenas: amicitiamq; & societatem cum populo confirmasse. Boeotis uerò, præsidio Thebis imposito, pacem concessisse. Accepta hac clade, capitis ab Atheniensibus dux Lysicles condemnatus est, accusatore Lycurgo. Hic erat orator summa autoritate: ob uectigaliaq; publica duodecim annos benè tractata: & ob cæte-

ram uitæ innocentiam clarus & illustris: sed idem
accusator maximè peracerbus: id quod ex isto loco
patet. Dux fuisti, Lysicles: tū ne mille ciuibus inter=
fectis, bis mille captis, trophæo aduersus rempub.
constituto, tota Græcia in seruitutem redacta: his re=
bus omnibus tuo ductu, imperio tuo factis: audes ui=
uere, intueri lucem solis, in publicum prodire: mo=
numentum turpitudinis & dedecoris patriæ? Eo=
dem die, eademq; hora, qua ad Chæroneam pugna=
tum est: Lucani in Italia Tarentinos superarunt:
quo in prælio Archidamus Lacedæmonius, qui Ta=
rentinis subsidio iuerat, cecidit: ut suprâ demonstra=
tum est.

PRAETOR ATHENIS PHRY=
nichus, Coss. Romæ T. Manlius Torquatus III.

P. Decius Mus, annus ab V. C. 415.

ante Christū 336.

Philippus superiore illa uictoria elatus: præci=
puiq; urbibus tremefactis: rumores dissipat de
bello in Persas transferendo: atq; humanitate sua er=
ga omnes publica & priuata beneuolentiam Græ=
corum colligit. Concilio igitur Corinthi indicto:
cū egisset de bello Persico: magnamq; spem dedisset:
de communi Græcorum sententia, summa rerum ad
eum defertur. Magnos igitur delectus habet: ciuita=
u 3 tibus

Philippus im=
perator Græ=
ciæ.

tibus milites imperat: atq; in Macedoniam redit.
Hoc tempore moritur Timoleo: cui magnificum funus Syracusani faciunt.

OLYMPIAS III. PRAETOR Athenis Pythodorus, Coss. Romæ T. Aemilius Mæmercus, Q. Publilius Philo, annus ab
V. C. 416. ante Christum 335.

Imperator factus Græcorum Philippus, Attalum et Parmenionem ad Græcas ciuitates in libertatem vindicandas, cum parte copiarum in Asiam præmittit. Ipse cum Apollinis oraculum consuleret: num superaturus bello Persarum regem esset: respondit ipsa sacerdos.

Iam finis: mactator adest: stat taurus ad aras.

Ambiguum hoc erat: sed Philippus ad suam uoluntatem interpretabatur: Persam scilicet taurum esse, quem ipse esset mactaturus. Verum aliud erat. Nihilominus erat ille hilaris: magnifice dijs sacrificabat: Cleopatrae filiae, quam ex Olympiade suscepserat: Alexandroq; Epeirotarum regi, germano Olympiadis fratri, collocauerat: nuptias regio luxu, et splendore, ludisq; celebrabat. Ad quod cõuiuium plurimos amicos et hospites suos ex omni Græcia inuitauerat. Quoniam enim per illos imperium
Græciæ

Græciæ consecutus erat: summopere omnem in eos
humanitatem & benignitatem declarare uolebat.
Fiebant hæc in oppido Macedoniae Aegis. Ibi non
modò singulares homines, sed etiã amplissimæ res-
publicæ eum coronis aureis donabant: in quibus erat
etiam Atheniensis ciuitas. Cuius coronã præco pro-
nuntians, in extremo adiecit: si quis Philippi insidia-
tor Athenas confugeret, eum dedendum esse. Quis
bus uerbis nimirũ, ut omine quodã, insidiæ aduer-
sus Philippũ futuræ præsignificatæ fuerũt. Simili-
ter Neoptolemus histrio, qui uoce et arte præstabat,
iussu regis recitabat uersus de eius in Asiã transmis-
sione, de fine regni Persarũ. Verũ huius potius mor-
tem prædicebat. Animos gerite nunc cœlo celsiores:
uobis tamen tacitè Orcus appropinquat. Delecta-
bant eiusmodi sententiæ Philippum. Cũ finis esset
epularum: ludorumq; dies postridie instaret: multa
de nocte in theatrum multitudo confluxit. Pompa
ducebatur prima luce: in qua inter cætera ornamen-
ta, duodecim deorum signa, mira arte & dignitate
perfecta, portabantur. His accedebat tertio decimo
loco simulachrum Philippi. Theatro hominibus re-
fecto: ipse cum candida ueste, satellitibus longo inter-
uallo sequentibus: quòd in summo Græcorum fauo-
re nulla mali suspicio erat: Processit. Hic insidiæ, &
interitus Regis inopinatus. Erat Macedo quidam

Pausanias.

Pausanias: qui à latere regis non discedebat: propter pulchritudinem illi charus. Hic cum à rege alterum quendam Pausaniam diligi uideret: maledictis petulantius insectatus est: mollem esse dicens, & à quouis pati continuo se amari. Ille contumeliam non ferens, in praesentia dissimulat: Attalo cuidam amico suo, quid futurum esset, indicat: mortem sibi uoluntariam adfert. In praelio enim Philippi aduersus Pleuriam regem Illyriorum, omnia tela, quae in illum conijciebantur, suo corpore recepit. Quare patefacta: Attalus Pausaniam ad coenam uocat: corpusque eius, qui bene potauisset, mulionibus illudendum tradit. Ille, cum crapulam edormisset, ob dedecus magno dolore affectus: Attalum ad Regem accusat. Cui res displicuit quidem illa: uerum ob coniunctionem Attali cum Cleopatra altera uxore sua: & quod is copijs in Asiam praemisisset praefectus, magno sibi usui futurus esset: scelus non uindicauit: sed, ut iustam Pausaniae iram leniret, magna ei munera dedit: atque ad summam dignitatem in uitae suae custodia perduxit. At ille implacabilis, non modo auctorem iniuriae: sed eum etiam, qui conniueret, uindicare decreuit. Quam uoluntatem in eo non minimam partem incitauit Hermocrates dicendi magister. Huic enim dans operam Pausanias, quaesuit: ecquonam modo aliquis nomen suum potissimum nobile efficeret. Si, inquit ille, eum interfici-

Hermocrates.

interficiat, qui res maximas gessit. Cū tyranni enim mentione etiam recordationem intersectoris coniunctum iri. Quod uerbum ille penitus animo suo mentiq; mandans: nullam moram interponendam ratus: illis ipsis ludis insidias facit. Nam equis pro foribus constitutis: ad theatri introitum cum occulto gladio gallico assistit. Cū autem rex amicos sequentes iuberet prægredi: cumq; satellites duabus in partibus starent: Pausanias, qui præsidio illum nudatum uideret: aduolat, latusq; confodiens interficit. Hoc facinore commissio, ipse extemplo ad equos præparatos currere: satellitū partim ad regem festinare: partim insequi percussorem. Ille cū equum ad uitem deligatū citò soluere non posset: à Perdicca alijsq; superuenientibus, multis uulneribus cōfoditur. Hic fuit potentissimi regis exitus: qui cū afflictū miserumq; de principio regnū consecutus esset: idem amplissimū florentissimūq; comitate plus, q̄ ui usus, reliquit: postquā per annos uigintiquatuor id administrasset.

Philippi
mors.

PRAETOR ATHENIS EVAB
netus, Coss. Romæ L. Furius Camillus II. C. Me-
nius Nepos, annus ab V. C. 417. an-
te Christum 334.

Alexander in patris locum admodum iuuenis
succedens: & si ob ætatem à multis contemne-
batur:

Alexander
Magnus.

batur: tamen regnum benè constituit. Athenienses
 autem Demosthenis impulsu lætati Philippi mortem:
 Macedonibus de potentatu non concedebāt: sed clan-
 destina cum Attalo consilia inibant: multasq; urbes
 Græciæ ad libertatis studium excitabant. Aetoli re-
 stituere Acarnanes exules à Philippo eiectos decre-
 uerūt. Ambraciotæ Aristarchi suasu Philippi præ-
 sidium eiecerunt: restitueruntq; popularem potesta-
 tem. Præsidium in arce Cadmea constitutū Thebani
 expellere decreuerunt: & Alexandrum Græciæ im-
 perio prohibere. Arcades, Argiui, Elei, Lacedæmo-
 nij, cæteri in Peloponneso, libertatem reuocare stu-
 debant. Præterea barbari pleriq; inclinabant ad de-
 fectionem. Tamen ex his tot malis Alexāder sese ex-
 pediuit: quosdam sibi conciliando: alijs metum affe-
 rendo: nonnullos ui cogendo. Thessalos igitur, bar-
 baros finitimos, Ambraciotas, ad sententiam suam
 perducit amicè: ab Amphictyonibus imperiū Græ-
 ciæ impetrat. Aduersantes celeri aduētū terret: atq;
 in Boeotiam progressus, haud procul à Cadmea ca-
 stra locat. Iam non amplius eū Athenienses cōtemne-
 re: sed & frumentū ex agro in urbem conferendū, et
 moenia instauranda decernere. Legatos etiā ad Ale-
 xandrum miserunt deprecatum: quod non continuo
 imperiū ei concessissent. Vnus ex legatis fuit Demo-
 sthenes: sed is ex Cithærone domum reuertens, Ale-
 xandrum

xandrum aspicere nō uoluit: siue quòd Macedonem
 metueret: siue quòd Persarum regi, à quo grandem
 pecuniam ad impediendū Macedones acceperat, ser
 uare fidem uellet. Vnde illud Aeschinis. Nūc tamen
 profusam luxuriam eius uelut unda obruit regium
 aurū. Sed neq; hoc satis erit. Improbo enim ingenio
 nulla pecunia satis. Alexāder liberaliter respondēs
 legatis, Athenienses metu liberat. His rebus gestis,
 in cōmuni concilio imperator Græciæ Corinthi con
 stituitur: auxiliaq; ei in Persas promittūtur. Inde in
 Macedoniā redit. In Asia Attalum conspirationis
 cum Atheniensibus factæ poenitet. Itaq; epistolam,
 quam à Demosthene acceperat, ad Alexandrum mit
 tit: eiq; se purgare conatur. Sed Hecatæus mandato
 Alexādri ex insidijs eū interficit. Ita exercitus Par
 menioni dicto audiens, in fide Regis manet. Contra
 has copias Darius Arsanis filius Memnonē Rhodiū
 emittit. Alexander, postquā res Græciæ constituis
 set: Thraces, Pæones, Illyrios, alios barbaros domat.
 Affertur ad eum, quasdam urbes in Græcia nouis re
 bus studere, maximè Thebanos. Hi dū ex arce præ
 sidium expellere nituntur: rex cum omnibus copijs
 superuenit. Illi eos, qui in arce erant, operibus muni
 tionibusq; septos, omni frumēto & subsidio interclu
 serant: in Peloponnesum et Athenas de auxilio mi
 serant: inermes armis à Demosthene donatis arma
 bant.

Sturmius lea
 git ἐπικεκ
 λυφε: nōnul
 li ἐπικέκλη
 κε: ego ὤκη
 κλυκε.

bant. Peloponnesij mittebant auxilium ad Isthmum: quod ibi morabatur, quod rex expectaretur. Athenienses à Demosthene persuasi, auxiliū decreuerāt: sed momentū belli expectantes, nondū miserāt. Thebis à ducibus et multitudine una mēte libertatis propugnatio decernitur. Alexander tempus ducebat: dans illis spatium ad sanitatem reuertendi. Nō enim sibi ab eis repugnatum iri putabat: qui tum amplius triginta millia peditum, tria millia equitum, secum haberet: copias in omnibus ferē Philippi praelijs inuictas: quibus se Persiam subacturū cōfidebat. Cū autē despiciatui se ab illis duci uideret: funditus eā urbem delere, & cæteris ad defectiones propensis huius exemplo terrorē inferre, decreuit. Itaq; publica præconis uoce monuit: qui pace cōmuni Græciæ frui uellet, exiret. Illi contra per præconē ab alta turri responderunt: qui cum Persis & Thebanis ad liberandam seruitute Græciā, et tyrannū opprimendū, esse uellet: ad ipsos ueniret. Rex ira maxima percitus, omne machinationis genus ad oppugnationem comparabat. Miserebat cæteros Græcos Thebanorū sortis: sed auxiliari nemo audebat: quod ea urbs temerē in manifestum exitium se iecisset: id quod ex multis ostentis portendebatur. Nam in templo Cere ris tela aranei pendeat, magnitudine uestis, forma tridis cœlestis in ambitu. Statuæ in foro sudoris ma
gnas

gnas guttas emisserunt. In lacu, qui in Orchesto est, uox mugitui similis exaudita fuit. In Dirce fonte superne spuma sanguinea apparuit. In fano, quod in Phocide Thebani edificarant, lacunar cruentatum est uisum. Harum rerum homines intelligentes interitum portendi dicebant, pacemque suadebant. Verum pristinae uirtutis, Leuctricae praesertim gloriae, recordatio, mirandum in modum Thebanorum animos confirmabat. Triduo rebus omnibus, quae ad usum oppugnationis pertinebant, expeditis: rex triplicem struit aciem. Vnam partem ad inuadendas munitiones, quae pro urbe erant, mittit: aliam erupturis oppidanis opponit: tertiam praestolari iubet, & laborantibus subsidio currere. Thebani equitatum intra munitiones constituerunt: libertos, exules, inquilinos, in moenibus disposuerunt: ipsi pro urbe cum regijs copijs, quae multo maiores erant, decreuerunt praelio dimicare. Vxores uero & liberi in templis erant, deorum opem implorantes. Signo tuba dato, clamore ex utraque parte sublato: primo missilibus eminus certare: mox, his consumptis, gladijs comminus rem gerere. Summa ui animorum, crebra pristinae uirtutis commemoratione, multo sanguine ac caede, ab utrisque fortissime dimicatur. Alexander, qui cedere suos animaduvertebat, aciem subsidiariam inducit. Res ea Thebanos nequaquam
exter-

Thebarum
interitus.

exterruit: sed, cum in alijs praelijs integri fessis terribiles esse consueverint, contrarium in Thebanis visum fuit. Videtis, exclamabant, Macedones fateri se Thebanis de uirtute concedere? Cum hoc modo acerrime pugnaretur: Perdiccas iussu Regis per quamdam portam, quæ nuda à propugnatoribus erat, in urbem irrumpit. Thebani, qui primam aciem profligarant, alteri fortiter resistebant: in spem de uictoria uenerant. At uerò conspecta urbis parte occupata: confestim intra mœnia se recipere. Simul equitatus eorum, perturbatis ordinibus, magno suorum numero conculcato, ingredi. In exitu uiarum et fossis peribant suis proprijs armis confixi. Simul illi, qui in arce erant, ex ea, duce Philota, sese eiciunt: magnamq; Thebanorum cædem faciunt. Macedones ob superioris præconij superbiam, postquam urbe potiti fuerant: crudelius, quàm pro iure belli, furētes, nemini parcebant. Contrà Thebani generosam pro libertate mortē occumbere. Itaq; hostem ultrò ad cædem laceſſebant: non modò uitā non orabant. Non conspectus est ullus ex Thebanis sese ad uincendum pedes abijcere: neq; tantæ tamen uirtutis ullam hostes misericordiam capiebant: sed ne dies quidem quamuis longus illam atrocitatem capere poterat. Vrbs tota exinanita: pueri infantes, uirginesq; puellæ, parentis nomen miserabiliter implorantes, abstracti:

Fracti: communis seruitus omnibus imposita. Pars
ciuium uulneribus confecta, & exanimata, tamen
cum hostibus manum conserens, in horum interitum
interibat. Alij hastarum fragmentis nixi, illis obui-
am ibant: antiquiorem salute libertatem ducentes.
Cædes tanta, ut nemo non, qui uidisset, miseros mise-
ratus non fuisset. Etenim Thespienses, Plataenses,
Orchomenij, alij nonnulli Græci, qui stipendia apud
Regem merebantur: ueterem simultatem sanguine
miserorum crudelissimè satiabant: non mouente eos
uel natione, uel lingua communi. Noctu domus di-
reptæ: sceminae, liberi, senes, qui ad aras confuge-
rant, indignissimis modis abducti. Cæsa fuerunt The-
banorum plus sex millia: captiuorum numerus fuit
hominum triginta amplius millium: præda ingens
parta. Macedones ceciderunt plures quingentis. De-
inde concilio conuocato: decretum est de sententia eo-
rum, quos inueteratum odium stimulabat: quoniam
Thebani Persis & olim & nunc studuissent: urbem
excindendâ, captiuos uendendos, exules eorum per
totam Græciam proscribendos, eisq; aqua & igni
interdicendum esse. Hæc ita facta sunt. Græcis defice-
re cogitantibus maximum timorem ea res attulit.
Redegit ex præda uendita rex quadringenta et qua-
draginta talenta. His ita gestis, postulat decem ad-
uersarios oratores sibi ab Atheniensibus dedi: quo-
rum

rum principes erant Demosthenes et Lycurgus. Populi in concione dubitatio magna: huc dignitatis amore eum uocante: alio terrore ob Thebanam Cladem impellente. Cum multa dicta essent: Phocio, qui cum Demosthenea factione de repub. dissentiebat: exprobrabat eis molliciem: qui pro salute communi mori dubitarent: dicebat, eos debere Leocoras et Hyacinthidas puellas imitari: mortemque pro patria contemnere. Verum hunc strepitu populus exploravit: Demosthenes oratione elaborata misericordiam populo concitavit: Demades, quinque talentis, ut fertur, ab ijs, qui circum Demosthenem erant, acceptis: hos viros conseruandos suavit: decretum artificiose a se factum recitavit: in quo et deprecatio pro illis continebatur: et promissio, ex patriae legibus illos multatum iri, si poenam commeruissent. Probata sententia Demadis, eiusque decreto: is inter alios ad regem missus: salutem non solum oratoribus, sed etiam exulibus Thebanorum, qui Athenis erant, impetrauit.

PRAETOR ATHENIS CTESICLES, Coss. Romae C. Sulpitius Longus, P. Aelius P. tus, annus ab V. C. 418. ante Christum. 333.

Alexander cum uno et triginta millibus pedum, equitum quatuor millibus et quingentis, in

Et, in Asiam transit: Antipatro in Europa relicto
 cum duodecim millibus peditum, undecim equitum
 millibus & quingentis. In Phrygia, quæ ad Helles-
 pontum est, propter Granicum flumen equestri pugna,
 & ite pedestri, regios præfectos superat: Sardes et
 Miletum capit: Græcas urbes summa humanitate in
 libertatem vindicat. Memnon à Rege Persarum summa
 rerum præpositus: cum Halicarnassum defendere
 non posset: in insulam Côm abscedit: urbe potitur
 Alexander.

PRAETOR ATHENIS NICO-

crates, Coss. Romæ L. Papyrius Crassus, Cæso

Duillius Helua, annus ab V. C. 419.

ante Christum 332.

Memnon, occupatis compluribus in mediter-
 raneo mari insulis: magna spe Græcis, qui
 Persis fauebant, allata, præsertim Spartanis: in me-
 dio cursu moritur: simul cum eo regnum Persicum
 corruit. Cum enim Dario suaderent amici: ut ad bel-
 lum ipse proficisceretur: Charidemus Atheniensis,
 qui olim ordines duxerat apud Philippum, uir ma-
 gnus: imperatorem aliquem præstantem aduersus Ale-
 xandrum emittendum esse docebat: non in una Re-
 gis persona summam regni periclitandam. Hic cum
 uehementer à Darij amicis contradiceretur: qui su-

Charidemus.

x

spicionem

**Clades Persa-
rum.**

Spicionem iniiciebant: eum, si imperator fieret, exercitum proditum: ille ira commotus, Persis ignauiam & molliciam obijciebat. Qua de causa Darius ira incensus, hominem interfici iussit. Qui cum duceretur: breui fore exclamauit: ut iniusta huius sententiae Regem amissione regni poeniteret. Idque breui secutum est. Cum enim neminem tantis rebus parem imperatorem Darius haberet: ipse ad periculum descendere cogebatur. Profectus itaque cum exercitu quingentorum millium in Ciliciam: ingenti praelio ad Issum superatus est. Ex Persis enim ceciderunt centum & uiginti millia peditum, equitum millia decem: ex Macedonibus tantum trecenti pedites, equites centum quinquaginta. Capta est mater Darij, uxor, duae filiae nobiles, et filius aetate puer: qui summa mansuetudine Alexandri usi fuerunt. Darius Babylonem confugit: epistolam ad Alexandrum mittit: qua hortatur, ne fortuna secunda abutatur: captiuos accepto precio reddat: se ei, si amicus esse uelit, magnam partem Asiae concessurum. Quas ad res cum nihil responderet Alexander: ille de nouo copias summo studio comparat.

OLYMP.

OLYMPIAS 112. PRAETOR A-
thenis Niceratus, Coss. Romæ M. Valerius Corui-
nus IIII. M. Attilius Regulus Calenus, an-
nus ab V.C. 420. ante Chri-
stum 331.

Tyrus ab Alexandro diuturna obsidione uix
tandem expugnatur. Lacedæmoniorum rex
Agis, ut Regi Persarum gratificaretur: assumptis
octo millibus mercenariorum, qui ex pugna Ißica
euaferant: ab illo classe pecuniaq; adiutus: pleraque
oppida Cretæ occupat. Concilium Græcorum coro-
na aurea missa, uictoriam Ißicam gratulatur Ale-
xandro.

PRAETOR ATHENIS ARI-
stophanes, Coss. Romæ T. Veturius Caluinus,
SP. Posthumius Albinus, annus ab
V.C. 421. ante Chri-
stum 330.

Alexander Aegyptum, incolis propter inso-
lentiam Persarum non inuitis, occupat. Inde
templū Iouis Ammonis petit: à cuius uate postquā
oraculum accepit: se filium esse Ammonis: et uicto-
rem orbis terræ fore: Alexandrina ciuitate in Ae-
gypto condita, cum copijs in Syriam redit. Darius
cum octingentis peditum millibus, ducentis millibus
equitum, propter uicum Mesopotamiæ Arbela ca-
stramet

strametatur. Iterum legatos ad Alexandrū mittit: per quos ei gratias agit pro omni eius erga captiuos humanitate: eum præterea amicum sibi reddere cupit. Itaq; , si socius regni uelit esse: omnem terram se ei daturum promittit Euphrate flumine tenus: tanta item ter mille, alteramq; filiarum uxorem. Cū concilio cōuocato Parmenio diceret: acciperem conditionem istam, si Alexander essem: Alexander respondit: Et ego, si Parmenio essem. Legatis responsum dedit: ut duos soles ferre mundus non posset: ita nec regibus duobus orbem terrarum quietum esse posse. Aut igitur Alexandro Darius imperium concederet, manens aliorum princeps: aut bellum redintegraret. Eo tempore moritur uxor Darij: quam humari curat honorificè Alexander. Deinde Tigrin flumen exercitum traicit: nec procul à Persis castra locat. Cū totam illam noctem uigilasset:

Gausamelis, dormiuit ad multā diem. Vix tandem excitatus ab non Arbelis, amicis: cū ij causam quærerent, respondit: se, quòd hoc prælium copias suas unum in locum Darius conduxisset, uacōmissum Plutarchus in A= cum esse à timore: quòd uno die diuturnorū laborū atq; periculorū se finē facturū speraret. Itaq; prælio cōmisso, iterū Darius uincitur. Cæsa fuerunt ex peditatu & equitatu Persarū millia amplius nonaginta: ex Macedonibus uiri circiter quingenti: sed permulti uulnerati.

PRAETOR ATHENIS ARI-

stophon, Coss. Romæ L. Cornelius Scipio Aruina.

II. Cn. Domitius Calvinus, annus ab

V. C. 422. ante Chri-

stum. 329.

Multæ ciuitates in Græcia, quod formidarent incrementum Macedonum: cogitabant deficere, dum esset adhuc Persarum regnum. Sperabant enim, à Dario sese ad magnum exercitum alendum pecunia adiutum iri: & incommodum fore Alexandro, diuidere suas copias. Accedebat, quòd Memnō, qui Thraciam obtinebat, deficiebat ab Alexandro: copiasq; non paruas habebat. Dum contra hunc Antipater proficiscitur: Lacedæmonij, maxima parte Peloponnesi adiuuante, exercitum uiginti millium peditum comparant, & equitum bis mille. Antipater, rebus in Thracia quoquo modo compositis: in Peloponnesum cum omnibus copijs uenit. Accedentibus autem Græcorum, qui cum ipso faciebant, auxilijs: in exercitu habuit non minus quadraginta millia hominum. Commissa pugna, ceciderunt Lacedæmoniorum & sociorum amplius quinque millia, et trecenti uiri: ex parte uerò Antipatri tria millia, & quingenti. Reliqui Lacedæmonij Spartam redeunt. Agis, qui multis uulneribus aduersis acceptis, à militibus abducebatur: cum hostes insequentes effu-

Agidis mors.

x 3 gere

gere non posset: ceteros discedere ad patriam tuendam iubet: ipse armatus genibus nitens, hostes sustinet. E quibus cum nonnullos interfecisset: à sagittarijs cōfectus est: postq̃ annos nouē regnū administrasset. In Asia Alexāder Persicā gazam Arbelis diripit: Babylonij ultrò se illi dedūt: ipse copijs nouis ex Europa augetur. Vltrà progressus, Susa occupat: Persepolin caput Persiæ diripit: in utroq; loco gaza potitur maxima: sibi arcē regiā, Thaide muliere Atheniensi instigante, per ebrietatē cōburit. Ceteris Persiæ urbibus partim sibi humanitate cōciliatis, partim ui captis: Dariū insequitur. Is, dum ex Bactriana, et alijs provincijs, nouas colligit copias: ex insidijs à duce Besso interficitur. Quē cum adhuc spirantem Alexander equitatu persecutus inuenisset: rogatus ab eo, in latronē se animaduersurum pollicitus est. In Græcia Lacedæmonij propter superiorē cladem Antipatro quinquaginta dant obsides ex nobilissimis Spartanis: Legatos item deprecatum ad Alexandrum in Asiam mittunt.

PRAETOR ATHENIS CEPHISOPHON, Coss. Romæ T. Valerius, M. Claudius Marcellus, annus ab V. C. 423. ante Christum 328.

Bessus in Bactriana exercitum facit aduersus Alexandrum:

alexandrum: qui Hyrcaniam, Mardos, & alias gentes subigit: se inuictum existimans, delicias & luxum Persicum imitatur: nonnullos amicos, à quibus insidiae vitae suae factae fuerant, interficit: inter quos Parmenio fuit, & filius eius Philotas: inde Dranginen, Arimaspas, Cedrosios, Arachosiam, sub imperium ditionemque suam redigit.

OLYMPIAS 113. PRAETOR

Athenis Euthycritus, Coss. Romae L. Papyrius

Crassus II. L. Plautius Venox, annus ab

V. C. 424. ante Christi-

stum 327.

Alexander gentem Paropamisadum occupat: & Alexandriam urbem ad montem Caucasum aedificat. Bessus, qui se regem aduersus Alexandrum constituerat, à suis proprijs ductoribus illi traditur. Itaque à fratre Darij, ceterisque regia stirpe ortis, omnibus cruciatibus excarnificatus est: corpusque minutatim concisum ac dispersum. Alexander in Sogdianos, Scythas, Bactrianos, proficiscitur: rebus ibi ex animi sententia confectis: in conuiuio principem Clitum, qui in ipsum liberius in conuiuio quodam inuectus fuerat, interficit. Philosophus item Calisthenes, quod eum more Persico uenerari recusasset, necatur. Deinde in Indiam pergit: ubi nonnullas consequitur uictorias.

Plutarch. in
Alexandro.

PRAETOR ATHENIS CHRE-
mes, Coss. Romæ L. Aemilius Mamercus Priuer-
nas, C. Plautius Decianus, annus ab

V. C. 425. ante Chri-

stum 325.

Harpalus.

Porus Indiae rex magno praelio ab Alexandro
uictus, atq; captus: propter uirtutē in regnum
suum restituitur. Ceteri quoq; praefecti et reges In-
diae in potestatem Alexandri ueniunt. Eius milites
transire flumen Gangen in Gangaridas recusant. Fi-
ne igitur expeditionis ibi facto: cum nouus ad eum
ex Graecia exercitus uenisset: reliqua Indiam, uar-
iasq; gentes, etiam Oceano Indico nauigans, non
absq; laboribus atq; periculis domat: ac Susa se tan-
dem refert. Harpalus pecunijs et uectigalibus Ba-
bylone praepositus: cum Alexander in Indiam profe-
ctus esset: desperato eius reditu, sese uoluptatibus de-
derat: in quas maximas profuderat pecunias. Cum
autem Alexander ex India rediret: multosq; Satra-
pas ob eorum flagitia supplicio afficeret: tum metu
consimilis poenae, couasatis quinq; talentorū millib.
coactis sex millib. mercenariorū militū: ex Asia pro-
fugiens, in Atticā nauigauit. Cū à nemine recipere
tur: milites in Laconibus ad promontoriū Tenariū
reliquit: ipse cum parte pecuniarum ad populum
Atheniensem supplex uenit. Antipatro et Olym-
piade

piade eum sibi dedi postulantibus: magnam pecuni-
am oratoribus, qui causam ipsius agerent, distribuit.
Verum de spe depulsus, in Tanarum ad milites suos
fugit. Vnde cum in Cretam nauigasset: per insidias
à quodam amico suo Thibrone iugulatus est. Athe-
nienses Demosthenem, & alios quosdam oratores
ob pecuniam ab illo acceptam condemnarunt.

PRAETOR ATHENIS ANTI-
cles, Coss. Romæ P. Cornelius Scapula, P. Plautius
Proculus, annus ab V. C. 426. ante
Christum 325.

Alexander supplementū exercitui suo ex Per-
sis conscribit. Moritur Hephestio, quo nemo
illi amicior & iucundior unquam fuit. In illo tem-
pore bellum in Græcia coortū est, quod Lamiacum
fuit nominatū. Omnes enim Satrapæ iussu Alexan-
dri milites suos missos fecerant. Hi passim prædis-
per Asiam faciendis uitam sibi propagātes, tandem
ad Tanarum in Lacones transierunt. Eodem mul-
ti duces & Satrapæ confluxerunt cum pecunijs ac
militibus. Copijs igitur coniunctis, ducem belli Leo-
sthenem delegerunt: hominem Atheniensem, & ui-
rum magnitudine animi præstantem, summoq; in
Alexandrum odio. Hunc Athenienses quinquagin-
ta talentis armisq; clam inuabant: idemq; Legatos

ad gentem Aetolorum de societate misit. Eodem anno Cossæorum nationem Alexander deuicit.

PRAETOR ATHENIS SOSI-
cles, Coss. Romæ L. Cornelius Lentulus, Q. Public-
lius Philo I I. annus ab V.C. 427.

ante Christum 324.

Alexandro Babylonem uersus proficiscentē Chaldaei astrologi prædicunt mortē: si in eam urbem ingrediatur. Desistit igitur: et stalijs circa ter ducentis ab ea cum exercitu confidet. Cum id omnes mirarentur: Græci complures ad eum uenerūt: inter quos ij, qui circa Anaxarchū erant. Qui postquam causam audiuiſſent: tantum effecerunt Philosophicis rationibus: ut rex, contempta omni uaticinatione, in primis Chaldaeorum, urbem intrarit.

OLYMPIAS 114. PRAETOR A-
thenis Synagesius, Coss. Romæ L. Papyrius Cursor
uel Mugillanus, C. Petilius Balbus I I I. an-
nus ab V.C. 428. ante

Christū 323.

HEphæstio apparatissima magnificentia Baby-
lone ab Alexandro sepelitur: atq; in deos re-
ponitur. Ipse rex, præcedentibus aliquot malis omi-
nibus: cum in cōuiuio quodam nimium potasset: mori-
ritur

ritur Babylone, ita uti Chaldæi prædixerant: cum
quidem antè annulum sibi detractum Perdiccæ de-
disset: dixissetq; se ei, qui optimus & fortissimus es-
set, regnum relinquere: item, sibi à principibus uiris
amicis suis magnum certamen funebre institutū iri.
Regnavit annos duodecim, & septem menses. Tra-
dunt aliqui, ei à Casandro Antipatri filio, instinctu
patris, qui ab Alexandro offenso sibi periculum me-
tuebat, venenum in poculo datum fuisse.

Mors Alex-
andri.

PRAETOR ATHENIS CEPHI-
sodorus, Coss. Romæ L. Furius Camillus III, D. Ju-
nius Brutus Scæua, annus ab V. C. 429. ante Chris-
tum 322. Sequenti anno L. Papyrius Cursor dicta-
tor fuit absq; Coss. Numerus consu-
lum in Diodoro sæpe
depravatus.

IN locum Alexandri, post quandam dissensionem
peditū et equitū de successore cōstituēdo, substitutū
fuit filius Philippi Macedonis Arrhidæus: quē muta-
to nomine Philippum appellarunt. Regionum nego-
tiorum procuratio Perdiccæ, cui Alexander mori-
ens annulum dederat, transmittitur. Is principibus
singulis prouincias & nationes attribuit. Græcos,
qui in prouincijs interioribus constituti, defecerant,
vindicat duce Pithone. In Europa uerò Rhodij, ex-
pulso

Antipater.

**Bellum La-
miacum.**

Leosthenes.

pulso Macedonico presidio, libertatem repetierunt: Athenienses bellum Lamiacum aduersus Antipatrum susceperunt. Alexander enim non multo ante obitum suum decreuerat omnes exules Græcos restituere: tum gloriæ causa, tum ut Græcorum defectionibus, & studio rerum nouarum, opponeret per singulas ciuitates horum erga sese beneuolentiam. Hac de re epistola eius in maxima illa quinquennali Olympiorum celebritate recitata fuit. Quod si qua ciuitas repugnaret: Antipatro datum erat negotium: ut ui & malo cogeret. Confluxerant autem tum omnes illi exules in eum conuentum Græciæ: quorum numerus erat amplius hominum uiginti milium. Cæteri græci non inuiti regio mandato obtemperabant: solis Atheniensibus et Aetolis res molesta uisa est. Aetoli enim Oeniadas eiecerant: ob quam rem grauius eis Rex minatus fuerat. Athenienses insulam Samum, quò, expulsis Samijs, colonos deduxerant, amittere nolebant. Alexandro itaq; uiuo, quiescebant: eo mortuo, ausi fuerunt de libertate & imperio Græciæ uindicando inire consilia. Quam ad rem magnum eis adiumentum adferebant tum pecuniæ ab Harpalo relictæ: tum ij milites, qui ad Teuarum commorabantur: ut supra demonstratum est. Leostheni itaq; negotium clam dederunt: ut illorum dux fieret: omniaq; priuatum, nullo populi consilio,

sc

se et illos agere simularet: idq; ea de causa, ut Antipater ipsum despiciens, minus ad bellum hoc incumberet: & ita populo tempus & facultatem omnium eorum, quæ opus essent, comparandorum daret. Hæc Leosthenes summa diligentia executus est: idq; factum fuit, cum nihil dum de morte Alexandri constaret. Eo sublato, palam agere populus coepit. Leosthenes Aetolos sibi adiungebat: aliosq; nonnullos Græcos sollicitabat ad rem pub. dignitatemq; pristinam recuperandam. Qui homines Athenis opibus affluentes erant: ij paci consulendum dicebant. Sed eorum, qui ex mercede uiuebant: quibus olim Philippus dixerat bellum pro pace esse, pacem pro bello: sententia uincebat. Continuò psephisma oratores fecerunt: populum communis libertatis Græciæ curam suscipere: præsidia ex ciuitatibus exturbare: triremes comparare quadraginta: tres tribus in statione & excubijs pro agro Attico esse: reliquas septem paratas esse ex eodem ad bellum proficisci: Legatos mittere ad cæteros Græcos: qui docerent, ut olim factitasset, ita nunc etiam populum Atheniensem commoda sua pro salute communi in discrimen obiecturum. Prudentibus hominibus hæc ad honestatem præclara, ad securitatem parū utilia uisa sunt: uidelicet populum ante tempus cōtra maximas iniectasq; copias in tantum se periculum conijcere:

nulla

nulla praesertim necessitate cogente: neque Thebana
 calamitate sapere. Legati, ciuitates et gentes obeun-
 tes, multas ad belli societatem adduxerunt. Ceteri
 Graeci partim cum Macedonibus faciebant: partim
 otium bello anteferebant. Cum Atheniensibus conspe-
 rarunt Aetoli, Thessali, Oetaei, Phthiotae, Helien-
 ses,iores, Locri, Phocenses, Aenianes, Clyzæi, Do-
 lopes, Athamanes, Leucadij, aliqui ex Molossis, Il-
 lyrij ite et Thraces. Accedebant ex Euboea Cary-
 stij: ex Peloponneso Argiui, Sicyonij, Elei, et Mesa-
 senij: et qui litus incolebant. Leostheni populus
 quinque millia ciuium misit, equites quingentos, bis
 mille exteros milites. Boeoti, quod uictore populo
 Atheniensi uidebant possessiones Thebanorum, quib-
 us ipsi Alexandri concessu tum fruebantur, illis re-
 stitutum iri: à Macedonibus stabat. Leosthenes cum
 parte copiarum in Boeotiam inuadens, praelium se-
 cundum fecit. Inde Thermopylas ueniens: aditu ean-
 rum occupato, Macedones expectabat. Antipater,
 audita Graecorum rebellione, Craterum ex Cilicia
 accersit: item Leonnatum, cui prouincia Phrygia, quae
 prope Hellespontum est, obtigerat. Deinde cum tre-
 decim millibus peditum Macedonicorum, et equi-
 tibus sexcentis, in Thessaliam uenit. Simul nauiga-
 bat classis triremium centum et decem. Thessali à
 principio cum multo fortiq; equitatu iuuabant: post

ab

Leonnatus in
 Diodoro legi
 debet.

ab Atheniensibus persuasi, cum Leosthene sese coniunxerunt. Qua accessione Athenienses longè Macedonibus superiores erāt. Antipater victus, qui nec praelio contendere amplius auderet, nec redire domum: in ciuitatē Lamiam confugit. Ibi, rebus ad defensionē prouisis, auxilia ex Asia expectabat. Leosthenes, cū ad pugnam eum elicere non posset: quotidiana oppugnatione urbem adoriebatur. Quam cū propter Macedonum uirtutem expugnare non posset: fossa muroq; facto, eos egressu prohibebat, atq; refrumentaria intercludebat. Aetoli permissu eius ad curanda negotia sua domum redeunt. Antipater eruptionem in eos facit, qui fossam ducebant: in qua dux Leosthenes lapide ad caput percussus moritur, honorificeq; sepelitur. Orationem in funere Hyperides habuit: qui & eloquentiæ laude, & odio Macedonici nominis, cæteris oratoribus anteibat. Illo enim tempore Demosthenes Atheniensium oratorum princeps in exilio erat: de Harpaleis nūmis, quos accepisset, condemnatus. In locum Leosthenis Antiphilus substitutus est: uir scientia rei militaris, & animi magnitudine præstanti. In Asia Ptolemæus Lagi filius: qui Aegyptum prouinciā obtinebat: quoniam eam sibi à Perdicca ereptum iri prospiciebat: societatem cum Antipatro, cui Macedonia uicē naq; loca attributa fuerant, consiliorum & rerum omnium

Mors Leosthenis.

omniū coijt. Lysimacho Thracia in sortitione pro-
 uinciarum obuenerat: qui, ferro & manibus cum
 Seuthe eius rege collatis, potiri illius regionis cona-
 batur. Leonnatus ex Asia, Antipatro opitulandi
 gratia, transiens: cum exercitu peditum amplius ui-
 ginti milliū, et mille quingentis equitibus, per Thes-
 saliam iter facit. Græci, desistentes ab oppugnanda
 Lamia: Leonnato cum peditatu uiginti duorū mil-
 lium, & equitatu amplius trium millium ac quin-
 gentorum, obuiam profisciscuntur: Menone duce
 prælum secundum equestre faciunt: in quo Leonna-
 tus interemptus est. Peditatus, equitatu pulso, inte-
 ger discedit: omnisq; incolumis cum Antipatro se
 coniungit, qui tum recessit. Cū autem imperiū ma-
 ris Macedones tenerent: Athenienses classem nauis
 um numero centum & septuaginta comparant. Ma-
 cedonicæ naues erant ducentæ & quadraginta, qui-
 bus præerat Clitus. Is Eetionem Atheniensium na-
 uarchum bis circum Echinadas insulas superauit.

Craterus. Sub id tēpus Craterus ex Cilicia ab Antipatro euo-
 catus, cum firma manu uenit: atq; in Thessalia pro-
 pter Peneum flumen cum illo sese iungit. Erat uni-
 uersus eorum exercitus amplius quadraginta mil-
 lium armatorum, sagittariorum & funditorum ter-
 mille, quinq; millium equitum. Græci, quod multi
 contemptu hostiū domum reuerterant, numero lon-

gè inferiores erant. Reliqua enim fuerunt tantum viginti quinque millia peditum, equitum tria millia et quingenti. Prælio commisso, lequestri prælio Græci vincunt: superantur eorum pedites: sed ordinibus tamen seruatis in tutum locum se recipiunt. Quibus pedem referentibus, etiam equitatus ad ipsos rediit. Ceciderunt ex Græcis uiri amplius quingenti: ex Macedonibus, centum et triginta. Postero die Menon et Antiphilus duces pacificatoriam legationem ad Antipatrum mittunt. Ille cum singulis ciuitatibus agere uult: id Græci recusabant. Ipse igitur et Craterus Thessaliæ ciuitates expugnat: cum quidem Græci opẽ ferre non possent. Ceteræ metu percussæ, singulæ cum Macedonibus pacificatæ fuerunt. Supererant Athenienses et Aetoli: qui in hac destitutione de bello cum suis ducibus consultabant. Antipater, foedere Græcorum disiecto, omnibus copiis contra Athenienses uenit. Qui in magnas angustias adducti: cum derelicti à cæteris essent: Demadẽ oratorem, quem, quòd ter legum malè latarum conuictum leges consilium dare uetabant, infamia liberarant: cum Phocione et alijs ad Antipatrũ mittunt. Antipater se conditiones nullas accepturum respondet: nisi populus uictoris potestati se permittens dedat. Eandem enim sibi, cum Lamiæ obsessus et inclusus teneretur: cum de cõpositione ageret: à popu
lo

Pugna ad Cra-
nonem, Plut.
in Phocione.

Athenæ Anti-
patro dedun-
tur.

lo conditionem latam fuisse. Necessitate itaq; Athe-
nienses coacti: se suaq; omnia in fidē atq; potestatem
Antipatri permiserunt. Ille humaniter agens, cate-
ra omnia eis relinquit: tantūmodō popularem sta-
tum immutat: in posterumq; ex censu remp. admini-
strari uult. Qui igitur amplius bis mille drachmarū
rem habebant: ijs in urbe licebat remanere. Reliquā
plebem miseram et ieiuam, quam turba & rerum
nouarum studiū pascebat, ex repub. eiecit: ijsq; qui
uolebant, locum ad habitandum in Thracia con-
cessit. Erat eorum, qui expulsi fuerunt, numerus
hominum amplius uiginti duorum millium. Ceteri,
qui ad nouem millia erāt, remanentes domini reip.
& agri, Solonis legibus utebātur. Bona nullius pub-
licata: sed præsidium, cuius præsfectus erat Menyl-
lus, recipere cogeantur: ne quis nouis rebus stude-
ret. Ita præter spem Athenienses pacem & otium
cōsecuti fuerunt. Antipater in Macedoniā reuersus
est: filiaq; maxima natu Phila Cratero collocata, re-
diū ei in Asiā parauit. Clementē itē erga ceteras in
Græcia ciuitates sese præstās, easq; prudenter guber-
nans: laudationib. & coronis ornatus fuit. Etiā Ae-
toli, principio grauitè ab Antipatro & Cratero
oppugnati, cum eis tandem transfugerunt. Ceterū
Samios post quadraginta trium annorū exiliū Per-
diccas in patriam restituit.

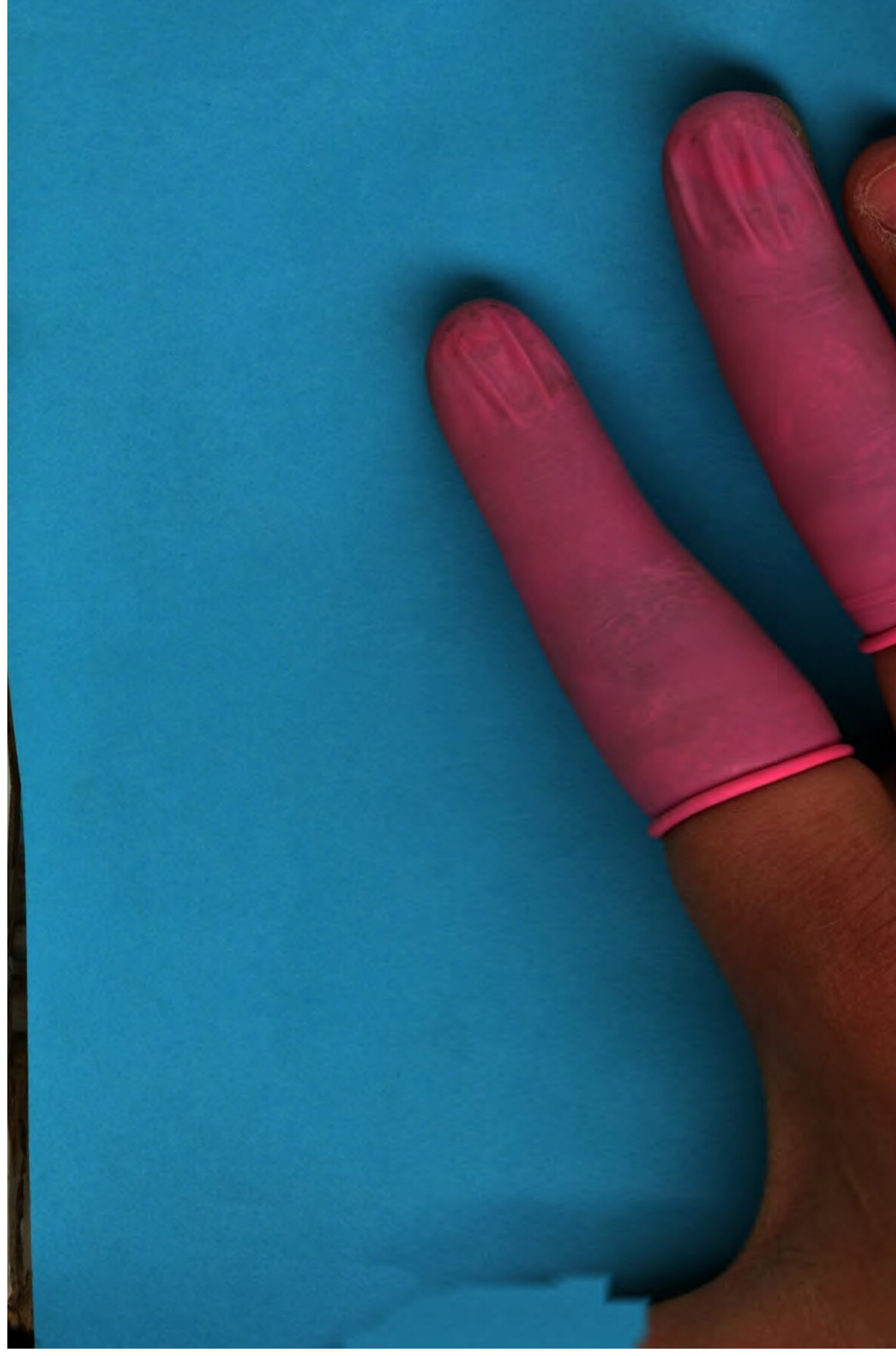
ERRATA.

Pag. 50. Lin. 4. propositionis, translationis
 58. 24. ea orator. 59. 15. appareat. 62.
 23. pro est, lege &. 63. 3. uidete. 63. 25.
 παρρησία. 71. 23. nullo. 80. 7. arre-
 pturas. 92. lege pro est, &. 99. 5. oratio-
 nibus. 118. 17. etiam ad sequent. 119. 20.
 διείλεται. 128. 23. nugae. 140. 8.
 ἡ γνώσις. 143. 10. uersui. 146. 25. in suba-
 tili & pressa. 150. 10. ἐπιστομῆς. 171.
 21. stria, ut in. 227. 16. μάτῳ.) ὁ δὲ,
 ὅν δει. 331. 18. peditum & equitum de: qui lo-
 cus in aliquot exemplaribus corruptus erat. cetera,
 si qua peccata leuiora sunt, æquus lector boni
 consulet.

ARGENTORATI EXCVDEBAT

Blasius Fabricius Chemnicensis.

M. D. LIIII.

Crusius, Martin,

Martini Crvsii Commentariolvm in primam Demosthenis Olynthiacam Stvrmianvm
eiusdem scholia in eandem, & Epitome ex Diodoro Siculo de statu illorum
temporum in Graecia ; his addita est conversio loan. Sturmii

Argentorati 1554

A.gr.b. 111#Beibd.1

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10993860-3

VD16 D 528